

พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อาภากรณ์ เตชรัตน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษา
ตุลาคม 2546
ลิขสิทธิ์นี้เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๒๑๐๗

๐๖๒๑๗

๖๖

พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร

บทคัดย่อ
ของ
อาภากรณ์ เตชะรัตน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา

ตุลาคม ๒๕๔๖

อาภากรณ์ เดชรัตน์. (2546). พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร. ปริญญาโท วท.ม. (สุขศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ สพ.ญ.นภาพร มัชฌิมามกุล
รองศาสตราจารย์ วิริยา สุขวงศ์

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา
รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่อง
เพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญ
ศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 368 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่
ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบและแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูล
โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า
สถิติที (T-test) ค่าสถิติเอฟ (F-test)

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีพฤติกรรมทางเพศอยู่ใน
ระดับดี
2. นักเรียนที่มีเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ
ความรู้เรื่องเพศ และการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่มีรายได้ ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวและความภาคภูมิใจใน
ตนเองต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

SEXUAL BEHAVIOR OF STUDENTS IN UPPER SECONDARY SCHOOLS,
DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION,
SAMUTSAKHORN PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
ARPAKORN TECHARAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Science degree in Health Education
at Srinakharinwirot University
October 2003

Arpakorn Techarat. (2003). *Sexual behavior of students in upper secondary schools, Department of general education, Samutsakhorn province*. Master thesis, M.Sc. (Health Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : assoc. Prof. Dr.Napaporn Madhyamankura, assoc. Prof. Viriya Sukvong.

The purpose of this study was to determine the sexual behavior of students in upper secondary school Department of General Education Samutsakhorn province with the following variables : sex, academic year, income, academic outcome, family relationship, knowledge of sex, sex value, child – rearing practices and self esteem.

Samples consisted of 368 students selected by using multistage random sampling method. Instruments were obtained from questionnaire and the data were analyzed by using the complete program to determine the percentage, mean, standard deviation, t-test and F-test.

The results of this study were as follows.

1. Sexual behavior of students in the sample group were at the high level.
2. Students with different sex, academic year, Academic outcome, Knowledge of sex, sex value , and child – rearing practices had different value in sexual behavior at .05 level of significance.
3. There was no significant difference of the sexual behavior among students with different income, family relationship, self esteem.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร

ของ
นางสาวอาภาภรณ์ เตชรัตน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 2 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ สพ.ญ.นภาพร มัชฌมางกูร)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ วิริยา สุขวงศ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธาดา วิมลวัตรเวที)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตกรณ์ ประทุมวงศ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี จากความอนุเคราะห์ของบุคคลและองค์กรต่างๆ ดังนี้

รองศาสตราจารย์ สพ.ญ.นภาพร มัชฌิมังกูร ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ วิริยา สุขวงศ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ์ ดำรงรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตกรณ์ ประทุมวงษ์ อาจารย์ ดร.กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐิน อาจารย์ บุปผา ปลื้มสำราญ นายแพทย์ วิชัย กิตติวัฒนากุล ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยและให้คำแนะนำต่างๆ แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี รองศาสตราจารย์ ดร.ธาดา วิมลวัตรเวท และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตกรณ์ ประทุมวงษ์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ทบวงมหาวิทยาลัยที่ให้ทุนสนับสนุนในการวิจัย ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ครู อาจารย์ ตลอดจน นักเรียน โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย โรงเรียนกระทุ่มแบนวิเศษสมุทคุณ และโรงเรียนวัดธรรมจริยาภิรมย์ ที่ได้ให้ความสะดวกและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาในครั้งนี้เป็นอย่างดี

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ ผู้ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้กับผู้วิจัยตลอดมา

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความอนุเคราะห์เป็นอย่างดี จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

อาภากรณ์ เตชรัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
ประชากร กลุ่มตัวอย่าง	4
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	7
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
พฤติกรรมทางเพศ	9
ความรู้เรื่องเพศ	12
ค่านิยมทางเพศ	27
การอบรมเลี้ยงดู	31
ความภาคภูมิใจในตนเอง	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	38
งานวิจัยในต่างประเทศ	38
งานวิจัยในประเทศไทย	40
3	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	46
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	48
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	49
การหาคุณภาพเครื่องมือ	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล	53
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	53
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	72
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	72
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	72
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	72
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	73
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	74
อภิปรายผล	75
ข้อเสนอแนะ	82
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	83
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	95
ประวัติย่อผู้วิจัย	122

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามที่ตั้งโรงเรียนของสำนักงาน สามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร	48
2	จำนวนคะแนนเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมทางเพศ ค่าร้อยละ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนรู้ ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยม ทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง	60
3	คะแนนเต็มค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ระดับคะแนนความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความ ภาคภูมิใจในตนเองและพฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร	64
4	ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามเพศ ค่านิยมทางเพศ และความภาคภูมิใจในตนเอง	65
5	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามระดับ การศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ลักษณะการอยู่ ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศและการอบรมเลี้ยงดู	67
6	ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากคะแนนพฤติกรรม ทางเพศต่อระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ความรู้เรื่องเพศ และการอบรมเลี้ยงดู	69
7	ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรู้เรื่องเพศ	116
8	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศ	117
9	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูต่อพฤติกรรมทางเพศ	118
10	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเองต่อพฤติกรรม ทางเพศ	119
11	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพฤติกรรมทางเพศ	120

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า 7

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสภาพของสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปเพศชายและเพศหญิงมีโอกาสดบหาสมาคมกันมากขึ้น และอารยธรรมหรือวัฒนธรรมทางตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทย ทำให้คนไทยแสดงออกทางเพศอย่างเสรี (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2531 : 164 - 215) อีกทั้งความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทำให้บ้านเมืองเจริญขึ้น การคมนาคมสะดวกส่งผลให้การเดินทางและการติดต่อสื่อสารง่ายขึ้นเยาวชนทั้งวัยเด็กและวัยรุ่นต่างก็ออกนอกบ้านไปโรงเรียน หรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สะดวก จึงทำให้เด็กอยู่ไกลจากสายตาของผู้ปกครอง เด็กจะได้รับประสบการณ์ด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วยตนเองจากสื่อต่าง ๆ ได้แก่ วีดิโอเทป ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร วารสารเรียวรมย์ หนังสือพิมพ์ และแผ่นภาพโฆษณาต่าง ๆ เป็นต้น ถึงแม้ว่าสื่อเหล่านี้จะทำให้เด็กได้มีโอกาสรับรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้นแต่ก็มีทั้งการให้ความรู้ทางเพศที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม (เต็มศิริ บุญยสิงห์. 2526 : 149 - 150)

เพศเป็นเรื่องที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคน คุณภาพชีวิตของคนจะดีหรือเลวส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับอิทธิพลและบทบาทเรื่องเพศเป็นสำคัญซึ่ง ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ได้กล่าวถึงเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตของคน เพราะเรื่องเพศเป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2531 : 4)

พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดให้มีขึ้นในมนุษย์ เพื่อให้มีการสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษย์มิให้สูญหาย พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มขึ้นเมื่อมนุษย์เจริญเติบโตจนถึงวัยหนึ่งเรียกว่า “วัยรุ่น” วัยนี้เป็นวัยสำคัญของชีวิตก่อนเป็นผู้ใหญ่ ช่วงนี้วัยรุ่นจะมีร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เนื่องจากต่อมใต้สมองขับฮอร์โมนออกมามีกระตุ้นการเจริญเติบโตของอวัยวะเพศ กระตุ้นการสร้างเซลล์สืบพันธุ์และกระตุ้นการสร้างฮอร์โมนเพศ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะส่งผลให้ลักษณะทางเพศของวัยรุ่นเด่นชัดขึ้น ในขณะเดียวกันฮอร์โมนเหล่านี้ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และความรู้สึกทางเพศ มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย โกรธง่าย มีความรู้สึกรุนแรง วิตกกังวลและต้อร้น ขาดเหตุผล จากการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และสังคมของเด็กวัยนี้ ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเป็นครั้งเด็กครึ่งผู้ใหญ่ และส่งผลให้วัยรุ่นสับสนในบทบาทของตนเอง โดยบางครั้งจะเลียนแบบผู้ใหญ่ในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ นึกถึงการมีครอบครัว มีอาชีพ และต้องการแสวงหาอิสระเสรี การแต่งกายตามสมัยนิยมและการรับ วัฒนธรรมใหม่ ๆ แปลก ๆ ได้รวดเร็ว โดยเฉพาะวัยรุ่นในเมืองจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มาก

การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในปัจจุบันทำให้วัยรุ่นมีโอกาสดูสื่อและสันทนกันมากกว่าแต่ก่อน และสามารถจะอยู่กับคำทั้งสองต่อสองได้ง่าย (วันที วาสิตสิน. 2526 : 27) ประกอบกับวัฒนธรรมทางตะวันตกที่แสดงออกในเรื่องเพศสัมพันธ์และความรักมีให้เห็นจากที่ต่าง ๆ จึงเป็นส่วนช่วยเร่งให้วัยรุ่นซึ่งมีนิสัยชอบลอง เพิ่มความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น (วินัดดา ปิยะศิลป์. 2540 : 159 - 161)

นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กวัยรุ่นจะส่งผลกระทบต่ออารมณ์และจิตใจ ทั้งความวิตกกังวล หงุดหงิด หงุดหงิด หงุดหงิด โดยเฉพาอย่างยิ่งมีความวิตกกังวลกับพฤติกรรมทางเพศของตน ซึ่งบางครั้งเด็กไม่อาจควบคุมพฤติกรรมทางเพศได้เมื่อถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความแค้น อับอาย หรือพึงพอใจกับการกระทำนั้น เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ไปแอบดูคนอื่นอาบนี้ แอบไปซื้อหนังสือลามก ชอบแต่งตัวอวดรูปร่างตัวเอง สิ่งเหล่านี้อาจก่อให้เกิดปัญหาของวัยรุ่นตามมาดังเช่นปัญหาเด็กสมาธิขาดสมาธิมากขึ้น ซึ่งในอดีตปัญหาการขายบริการมีทั้งโดนหลอกและสมัครใจแต่ปัจจุบัน ปัญหาส่วนใหญ่พบว่าเด็กขายตัวกลายเป็นเรื่องเด็กสมัครใจโดยเด็กที่อายุน้อยที่สุดประมาณ 13-14 ปี ทั้งนี้ถ้าเป็นเด็กที่อายุน้อย ๆ จะยังมีราคาสูงมากขึ้น โดยเฉลี่ยประมาณ 3,000 – 7,000 บาท (ปวีณา หงสกุล นสพ. ไทยรัฐ. 27 เม.ย. 45)

จากความเสื่อมทรามทางสังคมทำให้เด็กวัยรุ่นหลงระเหิดในค่านิยมผิด ๆ ไม่รักนวลสงวนตัว และเห็นการเสียตัวกับการขายบริการทางเพศเพื่อแลกกับเงินตราเป็นเรื่องปกติ (ไทยรัฐ. 20 ก.ค. 45) ซึ่งการเสื่อมโทรมทางสังคมนั้นมีผลมาจากการเรียนรู้เรื่องเพศไม่ถูกต้อง ซึ่งการเรียนรู้เรื่องเพศนั้นจำเป็นต้องอาศัยผู้สอนที่มีทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศ จึงจะทำให้เด็กเข้าใจและปฏิบัติตัวได้ถูกต้อง ซึ่งส่วนใหญ่ พบว่า เด็กจะได้รับความรู้จากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์รายวัน หนังสือรายปักษ์ หนังสือรายเดือน ฯลฯ ซึ่งหนังสือเหล่านี้จะมีคอลัมน์ตอบปัญหาตามที่มีผู้สนใจถาม ซึ่งพบว่าแนวโน้มจะเป็นความต้องการรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศซึ่งในบางครั้งเป็นปัญหาของผู้ที่สมรสแล้ว ทำให้เด็กที่อ่านอาจขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องทำให้เกิดมี ทัศนคติที่ผิด ๆ ในเรื่องเพศ ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้ นอกจากนี้หนังสือโป๊หรือหนังสือลามกต่าง ๆ มีจำหน่ายทั่วไป สามารถหาซื้อได้ง่ายซึ่งอาจมีส่วนทำให้เด็กอยากทดลอง เนื่องจากยังไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจตนเอง สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ชักจูงให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมเกิดความสัมพันธ์ทางเพศก่อนวัยอันควร

ในปัจจุบันพบวัยรุ่นมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมากมาย ได้แก่ การทะเลาะวิวาท การหนีเรียน และปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เป็นปัญหาที่สำคัญ นอกจากนี้การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียนวัยรุ่นเป็นปัญหาที่พบได้มากในสังคม (วัลลภ ปิยะโนธรรม. 2540 : 87) ซึ่งจากรายงานขององค์การยูนิเซฟ (2543 : 18) รายงานว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีปัญหาพฤติกรรมทางเพศสูงติดอันดับโลก โดยองค์การอนามัยโลก (WHO. 1997 : Unpaged) รายงานว่าวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุเฉลี่ย 16.6 ปี

วัยรุ่นหญิงอายุเฉลี่ย 17.6 ปี และยังพบว่า ร้อยละ 7.7 ของวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ โดยได้รับการชักชวนจากเพื่อน และร้อยละ 58 มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ก่อนมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาพบว่าการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนวัยรุ่น มีอายุเฉลี่ย 16 ปี และสอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คตินุรักษ์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่เกี่ยวข้องการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่มีอายุ 15 – 24 ปี จำนวน 1,094 คน ผลการศึกษาพบ่า นักศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าครึ่งและอายุครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์คือ 12 ปี และสอดคล้องกับกองกามโรค (2542 : 13) ที่รายงานการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมในวัยรุ่นก่อให้เกิดปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยพบว่าจำนวนผู้ที่เป็นกามโรคในกลุ่มนักเรียนนักศึกษาแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น จากเดิมร้อยละ 2.09 ในปี 2541 เป็นร้อยละ 2.24 ในปี 2542 และจากการศึกษาของ ดูเร็กซ์ (Durex. 2542 : 10 – 16) โดยศึกษาวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ในเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นอายุ 16 – 24 ปี ใน 14 ประเทศพบว่า วัยรุ่นมีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยมากเพียงร้อยละ 23 การที่วัยรุ่นไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัย เพราะกลัวขาดความเชื่อถือจากคู่นอนซึ่งจากพฤติกรรมดังกล่าว สามารถนำไปสู่ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ได้

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่อยู่เขตปริมณฑล มีการคมนาคมขนส่งสะดวกและมีเขตติดต่อกับจังหวัดต่างๆ จากหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ติดกับกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองหลวงที่ได้รับอิทธิพลของตะวันตกมามากมาย ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้สามารถรับรู้ข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เช่น อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ วิดีโอเอ็ก หนังสือโป๊ ซึ่งมีอยู่ทั่วไป สื่อเหล่านี้จะกระตุ้นและยั่วยุและส่งผลให้มีการปลุกฝังค่านิยมที่ไม่เหมาะสมในการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น โดยทำให้วัยรุ่นยอมรับและตอบสนองการเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปจากสังคมวัฒนธรรมของท้องถิ่นเดิม การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งนำมาถึงการติดต่อโรคทางเพศสัมพันธ์โดยพบว่า จังหวัดสมุทรสาครที่ผ่านมา ปี พ.ศ. 2545 มีผู้ป่วยโรคเอดส์และผู้ติดเชื้อที่มีอาการ มีจำนวนมากถึง 88 ราย ในจำนวนนี้เสียชีวิต 30 ราย (ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญเาเอดส์ จังหวัดสมุทรสาคร 2545) ซึ่งผลการสำรวจดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาของท้องถิ่นที่เกิดขึ้นจริงโดยอาจมีสาเหตุมาจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งมีโอกาสที่จะได้รับอิทธิพลจากการชักชวน หรือถ่ายทอดความรู้ได้จากสื่อต่าง ๆ โดยง่าย เด็กวัยรุ่นจะเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น ชอบทดลองสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ โดยมีได้ตั้งใจ ประกอบกับในช่วงอายุนี้อยู่

ระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่การตัดสินใจและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องในเรื่องต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญซึ่งผู้วิจัยมีความห่วงใยในเยาวชนของชาติซึ่งจะเติบโตต่อไปเป็นบุคลากรที่ดีของไทยในอนาคต การศึกษาครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานในการประเมินสถานการณ์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นและจะช่วยให้สามารถคาดการณ์ถึงแนวโน้มพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และความภาคภูมิใจในตนเอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นแนวทางในการให้ความรู้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและการปรับปรุงหลักสูตร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตจังหวัดสมุทรสาคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 4,728 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 368 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage random Sampling) กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามาเน่ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535 : 296 ; อ้างมาจาก Yamane. 1967 : 886)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 เพศ
- 1.2 ระดับการศึกษา
- 1.3 รายได้ของนักเรียน
- 1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.5 ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว
- 1.6 ความรู้เรื่องเพศ
- 1.7 ค่านิยมทางเพศ
- 1.8 การอบรมเลี้ยงดู
- 1.9 ความภาคภูมิใจในตนเอง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

พฤติกรรมทางเพศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **พฤติกรรมทางเพศ** หมายถึง การกระทำ การแสดงออกหรือคาดว่าจะกระทำ ของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การมีคู่วัย การคบเพื่อนต่างเพศ การไปมาหาสู่กับเพื่อนต่างเพศ การเกี่ยวพาราสี การปฏิบัติที่ถูกต้องเกี่ยวกับ กามารมณ์ ข้อปฏิบัติเมื่อเกิดอารมณ์เพศ

2. **ระดับการศึกษา** หมายถึง ชั้นปีที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2546 แบ่งได้ดังนี้

- 2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 4
- 2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 5
- 2.3 มัธยมศึกษาปีที่ 6

3. **รายได้ของนักเรียน** หมายถึง รายได้ต่อเดือนของนักเรียนที่ได้รับจากบิดา มารดาผู้ปกครอง หรือจากการทำงานโดยเฉลี่ยต่อเดือนไม่รวมค่าหอพัก

- 3.1 รายได้ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน
- 3.2 รายได้ตั้งแต่ 1,000 – 2,000 บาทต่อเดือน
- 3.3 รายได้มากกว่า 2,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป

4. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ผ่านมา อยู่ในรูปของคะแนนที่ครูประจำชั้นรายงานให้ผู้ปกครองทราบ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

4.1 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 4.00

4.2 คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99

4.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99

5. ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว หมายถึง สภาพความสัมพันธ์
ความเป็นอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ผู้ปกครองและนักเรียน แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ

5.1 อยู่ร่วมกับบิดามารดา

5.2 อยู่ร่วมกับบิดา

5.3 อยู่ร่วมกับมารดา

5.4 อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ

6. ความรู้เรื่องเพศ หมายถึง ความสามารถทางสมองในการจดจำและเข้าใจใน
เรื่องสุขวิทยาของอวัยวะเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศและความต้องการทางเพศ ความ
สัมพันธ์ระหว่างเพศ

7. ค่านิยมทางเพศ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความนิยมชมชอบของ
บุคคลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง
เพศ การคบเพื่อนต่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การวางตัวตามประเพณีและ
วัฒนธรรมไทย

8. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อบุตรทั้งทางวาจาและ
กิริยาท่าทางในลักษณะอาการสั่งสอน ชี้แจง ดูแลเอาใจใส่บุตรในเรื่องต่าง ๆ โดยวัดจากแบบ
สอบถามการ อบรมเลี้ยงดู โดยแบ่งการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 แบบ คือ

8.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ หรือ
ผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึกว่าได้ปฏิบัติต่อบุตรด้วยความยุติธรรมเป็นประชาธิปไตยทั้งใน
ด้านความรัก ความเอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขบุตรของตน มีความใกล้ชิดกับบุตรมีเหตุผล เด็ก
สามารถแสดงอิสรภาพทางความคิด สามารถโต้ตอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง พ่อแม่มีการ
ยอมรับนับถือความสามารถและความคิดของเด็กตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามโอกาส
อันเหมาะสม

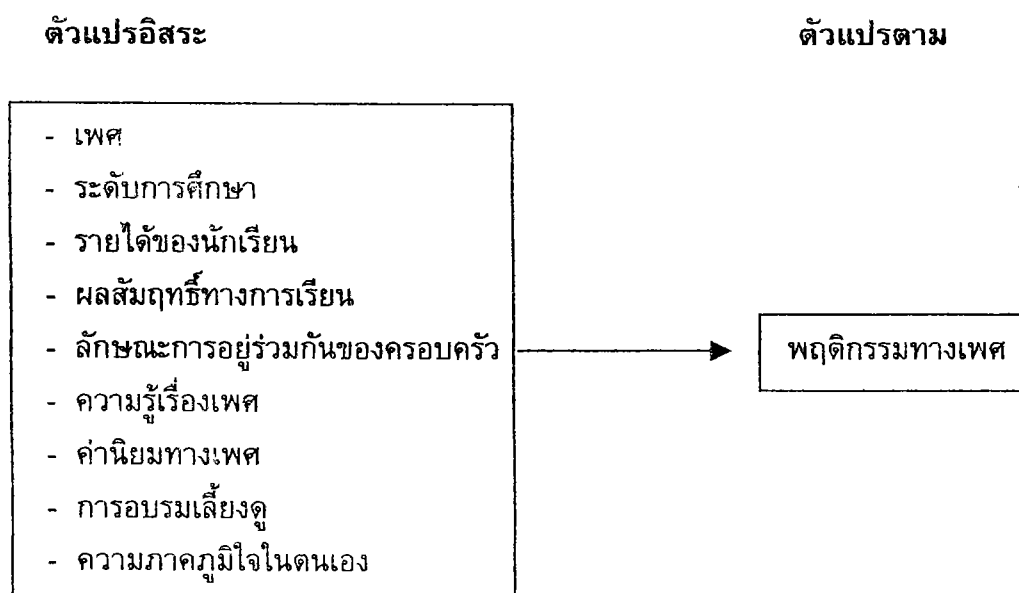
8.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการปฏิบัติ
ของพ่อแม่ผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึกที่ไม่ได้รับอิสระ เพราะพ่อแม่หรือผู้ปกครองก้าวก่ายใน
เรื่องส่วนตัวและต้องการให้เกิดอยู่ในระเบียบวินัยเสมอ ทั้งในด้านการทำงาน ความคิดเห็น
การแต่งกาย มารยาท ถือเอาความพอใจและความต้องการของตนเป็นสำคัญ เด็กจะมีความรู้
สึกว่าขาดความอบอุ่น มีความวิตกกังวล ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มองโลกในแง่ร้าย ตี้อารมณ์
ขัดคำสั่ง ต่อต้าน ก้าวร้าว

8.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ หรืออยู่ผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึก ว่า ไม่ได้รับความรัก ความเอาใจใส่ ขาดความอบอุ่น ถูกทอดทิ้งไม่ได้รับความแนะนำ การช่วยเหลือจากผู้ปกครองเด็กสามารถทำอะไรตามใจตัวเอง ถูกเกลียดชัง นอกจากนี้เด็กยังพยายามเรียกร้องความสนใจ โดยแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว เห็นคนอื่นเป็นศัตรู ปรับตัวไม่ดี มุ่งร้ายและไม่รู้จักขอบเขตของความพอดี แสดงหาความอบอุ่น จากสิ่งแวดล้อมภายนอกบ้าน เช่น โรงเรียน หรือเพื่อน ๆ ซึ่งมีผลทำให้ถูกชักจูงและล่อลวง ได้ง่าย

9. ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกที่มีอยู่ในตัวเรามีต่อ คุณค่าและความสำคัญของตนเอง เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการประเมินหรือสะท้อนภาพที่ แท้จริงของตนเองในด้านต่าง ๆ ที่ทำอะไรสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ได้แก่ การได้รับการยอมรับ จากครอบครัว เพื่อนฝูงและสังคม ตลอดจนความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตมาเปรียบเทียบกับภาพของตนเองตามที่คาดหวัง

10. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัด สมุทรสาคร

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
5. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
6. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
7. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
8. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
9. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้เสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. พฤติกรรมทางเพศ
2. ความรู้เรื่องเพศ
3. ค่านิยมทางเพศ
4. การอบรมเลี้ยงดู
5. ความภาคภูมิใจในตนเอง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

พฤติกรรมทางเพศ

ความหมายของพฤติกรรม

ได้มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ดังนี้

ซูดา จิตพิทักษ์ (2526 : 14 - 15) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลไม่รวมเฉพาะสิ่งที่แสดงปรากฏออกมาให้เห็นภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่อยู่ภายในใจของบุคคลด้วย

อุทัย หิรัญโต (2526 : 14) ได้ให้ความหมายของคำว่า พฤติกรรมไว้ว่า หมายถึง กิริยาอาการหรือปฏิกิริยาที่แสดงออก หรือเกิดขึ้นเพื่อเผชิญกับสิ่งเร้า ทางที่มาจากภายในร่างกายและภายนอกร่างกาย และพฤติกรรมที่แสดงทางจิตใจด้วย

สมจิตต์ สุวรรณพันธ์ (2526 : 97 - 98) ให้ความหมายของพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออก ทำที่บุคคล การคิด การพูด การเดิน การวิ่ง การหัวเราะ การรับประทานอาหาร การหายใจ การเต้นของหัวใจ ความรู้สึกของบุคคลซึ่งล้วนแต่เป็นพฤติกรรมของบุคคลทั้งสิ้น

ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2529 : 4 - 6) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง อากัปกิริยาทั้งหมดของบุคคลที่เราสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรงหรือโดยอ้อม และทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว ได้แก่ การนั่ง เดิน นอน ยืน อารมณ์โกรธ เกลียด รัก และฝัน เป็นต้น

สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร (2531 : 7) ได้ให้ความหมายพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศของบุคคลหรือกลุ่มชน

กันยา สุวรรณแสง (2536 : 92) ให้คำจำกัดความไว้ว่าพฤติกรรมคือ อาการบทรบทยลีลา ทำที่ ความประพฤติ การแสดงออกให้ปรากฏสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสหรือมิฉะนั้นก็สามารถรับได้ด้วยเครื่องมือ

เจลิมพล ดันสกูล (2541 : 2) ให้ความหมายพฤติกรรมไว้ว่า หมายถึงกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่บุคคลนั้นแสดงออกมา รวมทั้งกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล และกิจกรรมนี้อาจสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส หรือไม่สามารถสังเกตได้

ดังนั้นพอจะกล่าวได้ว่า พฤติกรรมหมายถึง การกระทำ อาการความประพฤติทั้งหมดที่สามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน และไม่สามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสต้องอาศัยเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมนั้นๆ

โกลเดนสัน (Goldenson. 1984 : 90) ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมไว้ว่า เป็นการกระทำ หรือตอบสนองการกระทำทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคล และเป็นไปอย่างมีจุดมุ่งหมายสังเกตเห็นได้ หรือเป็นกิจกรรมการกระทำต่างๆ ที่ได้ผ่านการใคร่ครวญมาแล้ว หรือเป็นไปอย่างไม่รู้ตัว

ซาดา จิตพิทักษ์ (2535 : 7) ได้แบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมเปิดเผย คือ พฤติกรรมหรือการกระทำที่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การพูด การหัวเราะ การร้องไห้

2. พฤติกรรมปกปิด คือ พฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ นอกจากจะใช้เครื่องมือช่วยวัด เช่น ความคิด การหายใจ อารมณ์ การรับรู้ การทำงานของกระเพาะอาหาร

จากความหมายที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง ความประพฤติปฏิบัติ อาการการกระทำ การตอบสนองทางจิตวิทยาของบุคคลที่มองเห็นได้และไม่สามารถมองเห็นได้ของบุคคล ต้องอาศัยประสาทสัมผัส หรือต้องอาศัยเครื่องมือในการวัดพฤติกรรม

ความหมายของเพศ

ความหมายของเพศได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวิโรจน์ (2524 : 70) ได้กล่าวว่า เรื่องเพศเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต โดยเริ่มตั้งแต่วัยทารก และมีพัฒนาการเป็นไปตามขั้นตอนในแต่ละวัย การศึกษาเรื่องเพศจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมทางเพศ

เวบสเตอร์ (รัตนา พุ่มสวรรค์. 2544 : 19 ; อ้างอิงจาก Webster's Dictionary 1994. *Webster's Encyclopedia Unabridged Dictionary of English Language*. P. 1307) กล่าวว่า เพศ หมายถึง

1. การแบ่งสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์แบ่งออกเป็นเพศชาย หรือเพศหญิง
2. ลักษณะโครงสร้างของร่างกายของสิ่งมีชีวิต ซึ่งเกิดจากการสืบพันธุ์ของมารดา โดยการแยกและการรวมกันทางโครโมโซม จนแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเป็นชายหรือเป็นหญิง

3. ขอบเขตระหว่างพฤติกรรมระหว่างบุคคล โดยเฉพาะกับชายหรือหญิงเกี่ยวข้องกันโดยตรงกับการอยู่ร่วมกัน

4. สัญชาตญาณทางเพศ และการแสดงออกของสัญชาตญาณนั้น อาจออกมาในรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์

เคอร์เคนดอลล์ (สุชาติ โสมประยูร. 2531 : 3 ; อ้างอิงจาก Kirkendall. 1965. *sex in the Adolescent year.* p. 8) ได้อธิบายความหมาย และขอบเขตในเรื่องเพศไว้ดังนี้

1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ และสามารถทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ได้ เพื่อให้บรรลุตามที่ตั้งใจไว้

2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้น หรือเร้าใจที่ทรงพลังอย่างยิ่งที่ทำให้เพศชาย และเพศหญิง มีความสนใจซึ่งกันและกัน เพื่อให้ประกอบการต่างๆ เป็นไปด้วยความราบรื่น

3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายหรือเพศหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

4. เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกาย และจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญ และเห็นได้ในชีวิตรัก และการครองเรือน

5. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถดลบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกัน จากช่วงชีวิตหนึ่งไปสู่อีกช่วงชีวิตหนึ่ง โดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้ จะช่วยให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่สามารถถ่ายทอดไปทางลูกได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เพศ หมายถึง ลักษณะที่กำหนดสิ่งมีชีวิตที่ให้ทราบว่าเป็นชายหรือหญิงตามโครงสร้างร่างกายของมนุษย์ รวมถึงการแสดงสัญชาตญาณตามธรรมชาติตามขั้นตอนของชีวิตในแต่ละวัย

พฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติหรือมีกิจกรรมทางเพศ ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้จากสังคม รวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อเรื่องเพศทั้งในด้านกายวิภาคและด้านพฤติกรรมการแสดงออกทั้งด้านสรีรวิทยา สุขวิทยา และจิตวิทยา ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

สุชาติ และวรรณ โสมประยูร (2531 : 64) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือมีกิจกรรมทางเพศ ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้จากสังคมรวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อเรื่องเพศทั้งในด้านกายวิภาคและด้านพฤติกรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งด้านสรีรวิทยา และจิตวิทยา พฤติกรรมทางเพศหรือ Sexudily

เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศตามแรงขับทางชีววิทยา อันส่งผลให้เด็กวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมแห่งความสัมพันธ์ทางเพศออกมา

✓ ไคร์เคนดอลล์ (Kirkendall. 1965 : 1 – 8) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์เพราะมนุษย์เกิดมาพร้อมด้วยเพศ ความสุข ความสำเร็จของมนุษย์และสมาชิกในครอบครัวพึงจะได้รับขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการปรับตัวทางเพศ และการแสดงบทบาททางเพศที่ถูกต้องรวมทั้งขึ้นอยู่กับความฉลาด ความสามารถในการดำรงชีวิตไปตามความเหมาะสม

สุชา จันทรเฒ (2539 : 72) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมประจำตัวแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันกล่าวคือ ลักษณะกิริยา ท่าทางความประพฤติ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด และการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศจะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับภาวะสังคมที่เขาอยู่

✓ วันทนี วาสิกะสิน (2526 : 3) กล่าวว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง 2 เพศตามแรงขับทางชีววิทยาโดยรวมไปถึงค่านิยม ทัศนคติ และความรู้สึก ดังนั้น จึงพอกล่าวได้ว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติทางเพศ ซึ่งมาจากแรงขับทางชีววิทยา ได้รับการอบรม ชัดเผลาจากสิ่งแวดล้อม และถ่ายทอดมาสู่บุคคลแต่ละคนที่แตกต่างกันตามบทบาทของสังคมนั้น ๆ

สรุปพฤติกรรมทางเพศ หมายความว่า เป็นเรื่องของความประพฤติ การปฏิบัติ หรือการกระทำเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ เป็นพฤติกรรมประจำตัวของแต่ละบุคคลตามลักษณะสังคมที่แสดงออกตามแรงขับทางชีววิทยาและการได้รับประสบการณ์ต่างๆ ให้สอดคล้องกับภาวะของสังคม

ความรู้เรื่องเพศ

วัยรุ่นเป็นวัยที่สนใจเรื่องเพศและเป็นวัยที่มีร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่แตกต่าง โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศ ซึ่ง สุชาติ และวรรณ โสมประยูร (2541 : 120) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีดังนี้

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

1. การรักและสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกับตน วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15 – 18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบบ่อย คือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียวโดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก แต่ความรักเช่นนี้จะเกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้นจับต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งของพัฒนาการทางเพศในมนุษย์ วัยรุ่นจำนวนมากเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการ

สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจเกี่ยวกับศีลธรรมว่าตนเองกระทำถูกหรือผิด ฉะนั้นผู้ใหญ่ควรบอกให้เด็กเข้าใจว่า การสำเร็จความใคร่เป็นเรื่องธรรมดา ไม่มีพิษภัยและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการทางเพศของเด็ก แต่ต้องกระทำโดยพอเหมาะพอควร ไม่หมกมุ่นจนเกินไป และต้องสามารถยับยั้งชั่งใจได้เมื่ออยู่ในภาวะที่ไม่ควรทำ จิตแพทย์ถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับควบคุมความกดดันทางเพศหรือช่วยในการปรับตัวทางเพศ

3. การสนใจเรื่องเพศ เด็กในวัยหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องเพศ เพราะเป็นระยะที่ตนจะมีความรู้สึกทางเพศ ความสนใจเริ่มแสดงให้เห็นจากความพิถีพิถันในการแต่งกาย การแสดงกิริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การสนใจซื้อหาหนังสือเรขมยมาอ่าน บางทีก็แสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลาหรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ำมอง (Peeping Tom)

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality or Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเขินอายหรือไม่แน่ใจตนเองที่จะแสดงความสนใจเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกับตน

บุรุษส์กัน และเฟอร์สเทนเบิร์ก (Brook – Gunn and Furstenberg. in Muss. 1990 : 245 - 248) ได้แบ่งปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกัน ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านชีวภาพ พฤติกรรมทางด้านเพศของวัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศ โดยมีปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ เช่น เด็กผู้หญิงที่เข้าสู่ภาวะทางเพศเร็ว มีแนวโน้มที่จะเป็นอิสระจากบิดามารดา มีการนัดหมายกับเพศตรงข้าม และมีเพศสัมพันธ์ก่อน เด็กผู้หญิงที่เข้าสู่ภาวะช้ากว่า

2. ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่ ค่านิยมในเรื่องเพศของบิดามารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศ ล้วนมีอิทธิพลต่อการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่น

3. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะบรรทัดฐานในเรื่องเพศของกลุ่มเพื่อน จะมีอิทธิพลพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

4. ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนไม่ดีและมีระดับการศึกษาต่ำ จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่า วัยรุ่นที่ยังคงศึกษาอยู่ซึ่งโดยมากจะเป็นผู้ที่มีฐานะไม่ดีด้วย

5. ปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา ตลอดจนบริการของรัฐและสังคมที่จัดให้แก่วัยรุ่นในการได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องเพศนับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ หมายถึง การที่ชายและหญิงมีปฏิสัมพันธ์กัน หรือร่วมกันแสดง กิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลาย ๆ อย่างเพื่อแสดงออกถึงการชดเชยกัน หรือช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างเพศ ความสำคัญ หรือความจำเป็นที่ต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศสามารถสรุปได้ ดังนี้ ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นะวิโรจน์. 2524 : 114)

1. เพื่อตอบสนองความต้องการด้านจิตวิทยา กล่าวคือ การมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ จะช่วยให้บังเกิดความพึงพอใจ เพราะได้ชดเชยในสิ่งที่ตนขาด
2. เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านชีวภาพ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ จะเป็นจุดเริ่มต้นของการนำไปสู่การขยายพันธุ์เพื่อรักษาเผ่าพันธุ์ของตนเองไว้
3. เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านสังคม กล่าวคือ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ดังนั้นจึงต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้จึงจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งที่ถูกกำหนดโดยสังคม ดังนั้นสมาชิกของสังคมจึงจำเป็นต้องยึดถือปฏิบัติสืบทอดกันมา

การแสดงพฤติกรรมต่อเพศตรงข้ามในทางที่สังคมยอมรับ

การเรียนรู้การแสดงพฤติกรรมต่อเพศตรงข้ามในทางที่สังคมยอมรับ ได้มีการจัดลำดับขั้นตอนพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงไว้ 7 ขั้น ดังนี้ (สายสุนีย์ อุดมหนา. 2541 : 26)

1. ช่วงวัยทารก ทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายต่างก็สนใจแต่เฉพาะตัวเอง
2. ช่วงวัยเด็กตอนต้น จะหาเพื่อนที่เป็นเด็กด้วยกันโดยไม่เลือกเพศ
3. ประมาณอายุ 8 ปี เริ่มแยกกลุ่ม เด็กผู้ชายเล่นกับเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงเล่นกับเด็กผู้หญิง
4. อายุ 10 – 12 ปี มีการเป็นศัตรูกับเพศตรงข้าม ทะเลาะเบาะแว้งกัน
5. อายุ 13 – 14 ปี เด็กผู้หญิงเริ่มสนใจเด็กผู้ชายอายุมากกว่า พยายามทำตัวเองให้น่าสนใจ แต่เด็กผู้ชายวัยเดียวกันมักไม่สนใจกลับเมินเฉย ทั้งนี้เพราะเด็กผู้หญิงมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าเด็กผู้ชาย
6. อายุ 14 – 15 ปี เด็กผู้ชายเริ่มสนใจเด็กผู้หญิง ในบางรายเริ่มมีการจับคู่
7. อายุ 16 – 17 ปี เด็กหนุ่มสาวเป็นคู่ควงกัน

นอกจากนี้ จรัญ พรหมอยู่ (2523 : 122 – 123) ได้กล่าวถึง วัฒนธรรมสำหรับกุลสตรีและสุภาพบุรุษไทยไว้ว่า

1) กุลสตรีไทย

- ควรอยู่ในกรอบขนบธรรมเนียมประเพณีไทย
- รู้จักสำรวมกิริยามารยาทเสมอ
- ไม่ประพฤติตนให้เสื่อมเสียเกียรติกุลสตรีไทย
- มีศีลมีสัจย์ในการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
- มีเหตุผลควบคุมพฤติกรรม ไม่กระทำอะไรตามอารมณ์

2) สุภาพบุรุษ

- ช่วยเหลืออนุเคราะห์เพศที่อ่อนแอกว่า เมื่อมีโอกาส
- ปฏิบัติตนโดยซื่อสัตย์สุจริต
- ไม่ประพฤติตนไปในทางเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศ
- รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไทยอย่างเคร่งครัด
- รู้จักสำรวมกิริยามารยาทเสมอ
- มีเหตุผลควบคุมพฤติกรรมไม่ทำอะไรตามอำเภอใจตน
- ประพฤติตนให้สมควรเป็นผู้นำที่ดี

ในสังคมวัฒนธรรมไทยให้ความสำคัญกับการรักษาพรหมจรรย์ การรักษานวลสงวนตัว การสัมผัสร่างกายถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามไม่ควรทำ การเดินโอบกอด การจูบ และการมีเพศสัมพันธ์ถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของไทย

ในสังคมวัฒนธรรมตะวันตก วัฒนธรรมสนับสนุนให้วัยรุ่นหญิงชายได้เกี่ยวกันตามลำพัง จับมือถือแขน มีการโอบกอด จูบกััน มีการสัมผัสกันได้ คบหากันอย่างใกล้ชิด ไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับสังคมวัฒนธรรมตะวันตก

การปฏิบัติตนที่ถูกต้องเกี่ยวกับกามารมณ์

จงระลึกเสมอว่า

1. กามารมณ์เป็นเรื่องที่ธรรมชาติกำหนดไว้ให้มนุษย์สืบพันธุ์ต่อ ๆ กันมา ถ้ารู้จักปฏิบัติตนให้ถูกต้องแล้วย่อมทำให้เกิดความสุขตามสมควร ถ้าปฏิบัติผิดย่อมเกิดความสุขทุกข์และเดือดร้อนนานาประการ

2. การปฏิบัติทางกามารมณ์จะมีมาตามวัยที่เหมาะสมของแต่ละคน ไม่จำเป็นต้องรีบขวนขวายหา หรือไปมั่วสุมกับเรื่องกามารมณ์ก่อนถึงวัยอันสมควร

3. ทุกคนควรรหาความรู้และความเข้าใจในเรื่องกามารมณ์ ให้เข้าใจแนวทางปฏิบัติที่ติงาม และให้เข้าใจผลร้ายและความทุกข์ที่จะตามมาหากปฏิบัติไม่ถูกต้อง

4. จงปฏิบัติในเรื่องกามารมณ์ ตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีของสังคมเสมอ

5. จงพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ยั่วยุและส่งเสริมความเร่าร้อนของกามารมณ์ เพราะสิ่งเหล่านั้นเปรียบเสมือนยาพิษเคลือบน้ำตาล ที่จะนำความเดือดร้อนมาให้ท่านในภายหลัง

6. ก่อนสมรส ควรเลือกคู่ให้ดีด้วยความพิถีพิถัน เพราะต้องอยู่ร่วมกันไปตลอดชีวิต

7. อย่าเห็นแก่ความสนุกชั่วครู่ เพราะผลที่ตามมา คือ ความรับผิดชอบที่จะเป็นภาระที่ต้องแบกไปตลอดชีวิต เช่น บุตรที่เกิดตามมา หรือความเป็นภรรยาที่สามีจะเลี้ยงดู ถ้าไม่แน่ใจว่าจะรับเป็นคู่ครองกันจริง ๆ อย่าร่วมปฏิบัติตัวเองให้เกิดข้อผูกมัดไว้กับความรับผิดชอบเหล่านั้นเป็นอันขาด ชีวิตไม่ใช่เครื่องทดลอง

8. หญิงคนชั่วทุกคนเปรียบเสมือนกับโลงศพ ซึ่งข้างนอกแม้จะตกแต่งให้งดงามเพียงใดภายในก็เต็มไปด้วยสกปรกเน่าเหม็น เต็มไปด้วยชิพิลิสหรือหนองในทั้งสิ้น พยายามอย่าเกี่ยวข้องกับเสียเลยดีกว่า

ข้อควรปฏิบัติเมื่อเกิดอารมณ์เพศ

ชายหญิงเมื่อเจริญเติบโตเข้าสู่วัยหนุ่มสาว อิทธิพลของฮอร์โมนจะทำให้เริ่มมีความสนใจเพศตรงข้ามมากขึ้น และเกิดจินตนาการทางเพศ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติทั่วไปอย่างหนึ่งของวัยรุ่น

เมื่อมีจินตนาการทางเพศแล้ว ปฏิกริยาทางเพศก็จะเกิดขึ้น กระตุ้นให้เกิดปฏิกริยาตอบสนองของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายต่อความรู้สึกทางเพศ นั่นคือการเกิดอารมณ์เพศและเกิดความปรารถนาที่จะมีเพศสัมพันธ์

แต่ในสภาพที่ยังไม่มีความพร้อมทั้งด้านการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่จะมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งมักจะเป็นเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสหรือเพศสัมพันธ์นอกสมรส ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง ปัญหาการติดเชื้อโรคเอดส์และโรคทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ เป็นต้น ชายและหญิงจึงควรทราบถึงข้อควรปฏิบัติเมื่อเกิดอารมณ์เพศ ดังต่อไปนี้

1. การเบี่ยงเบนอารมณ์เพศ

เมื่อเกิดอารมณ์เพศ ควรเบี่ยงเบนอารมณ์เพศโดยการทำกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อหันเหความสนใจและลดความรู้สึกทางเพศ เช่น การเล่นกีฬา การเล่นดนตรี การวาดรูป การทำกรรไกรมือ การทำรายงานการศึกษา การท่องตำรา การอ่านหนังสือ การบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม เป็นต้น

2. การทำอัตถกามกริยา

การทำอัตถกามกริยา (Masturbation) หมายถึง การจงใจกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศในตนเอง (Autoerotism) เป็นการกระตุ้นบนส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเฉพาะที่อวัยวะเพศแต่เพียงอย่างเดียว เพื่อหาความสุขให้ตนเองด้วยการกระตุ้นให้เกิดอารมณ์เพศ ไม่จำเป็นต้องมีการแข็งตัวขององคชาติหรือต้องบรรลุจุดสุดยอด (Orgasm) หรือสำเร็จความใคร่ ซึ่งนายแพทย์อูมคิลปี (ม.ป.ป. : 12) ได้ให้ทรงระบุว่า “ อัตถกามกริยา ” น่าจะเป็นคำแปลที่ตรงและถูกความหมายมากกว่าคำว่า “ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ” อย่างที่คนทั่วไปนิยมใช้กัน

ทั้งชายและหญิงสามารถทำอัตถกามกริยาเพื่อระบายอารมณ์เพศได้บ่อยเท่าที่ตนเองต้องการ โดยไม่มีผลเสียใด ๆ ต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิต ซึ่งยังมีคนอีกเป็นจำนวนมากที่มีความเข้าใจผิดคิดว่าการการทำอัตถกามกริยาหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจะทำให้เป็นโรคจิตโรคประสาท สมองเสื่อม สติปัญญาทึบ เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง ผลการเรียนตก ถ้าทำบ่อยเกินไปจะทำให้สมองไม่ดี สอบกดขำขึ้น เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นความเชื่อและความเข้าใจผิดทั้งสิ้น เพราะผลการศึกษาวิจัยอย่างจริงจังทางเพศวิทยาในระยะหลัง (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. ม.ป.ป. : 18) พบว่า การทำอัตถกามกริยา นอกจากจะไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจไม่ว่าในทางใดแล้ว ตรงกันข้ามยังทำให้สุขภาพกายและจิตใจดีขึ้นอีกด้วย โดยเฉพาะในแง่ของการลดความกดดันทางเพศ และถือว่เป็นการตอบสนองความต้องการทางเพศได้โดยตรงที่ดีที่สุดในแง่ของการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ

การทำอัตถกามกริยาในชาย มีวิธีการปฏิบัติง่าย ๆ โดยการใช้มือกระตุ้นที่องคชาตและ/หรือบริเวณอื่น ๆ ที่ไวต่อความรู้สึกของร่างกาย เช่น เต้านม ถุงอัณฑะ ขาหนีบ ง่ามก้น จนบรรลุความต้องการทางเพศ ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีการแข็งตัวขององคชาต หรือต้องมีการหลั่งน้ำกาม หรือต้องบรรลุจุดสุดยอดทางเพศเสมอไป

การทำอัตถกามกริยาในหญิง อาจทำได้หลายวิธี ตั้งแต่การหนีบขานั่น ๆ การหนีบหมอนหรือผ้าห่มแน่น ๆ การใช้น้ำฉีดยบริเวณอวัยวะเพศ จนถึงการใช้มือสัมผัสอย่างนุ่มนวลบริเวณที่ไวต่อความรู้สึกของร่างกายเช่น เต้านม หัวนม บริเวณอวัยวะเพศ ขาหนีบ ง่ามก้น โดยเฉพาะบริเวณปุ่มกระสัน จนบรรลุความต้องการทางเพศ

สิ่งที่หญิงไม่ควรกระทำในการทำอัตถกามกริยาก็คือ การสอดนิ้วมือหรือวัตถุใด ๆ เข้าไป เสียดสีในช่องคลอด โดยเฉพาะหญิงที่เป็นพรหมจารี เพราะจะทำให้เยื่อพรหมจารย์ฉีกขาด และยังเป็นสาเหตุให้เกิดการติดเชื้อในระบบสืบพันธุ์ได้ด้วย

ซึ่งการทำอัตถกามกริยานี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ชายและหญิงพึงปฏิบัติในที่ลับเฉพาะและมิดชิด เช่น ในห้องนอน ห้องน้ำ จึงจะเป็นมารยาทที่ถูกต้อง

3. การมีเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัย

เมื่อชายและหญิงต้องการที่จะตอบสนองความต้องการทางเพศ โดยการมีเพศสัมพันธ์ ถ้าไม่ต้องการให้เกิดการตั้งครรภ์ก็ควรจะทำการคุมกำเนิด ซึ่งสามารถเลือกใช้ได้หลายวิธี อาทิเช่น การกินยาคุมกำเนิด การฉีดยาคุมกำเนิด การใส่ห่วงคุมกำเนิด การทำหมัน เป็นต้น แต่วิธีการคุมกำเนิดเหล่านี้ไม่สามารถใช้ในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ ได้ ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยจึงควรใช้ถุงยางอนามัยควบคู่กันไปด้วยในการมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้ง

การวางตัวต่อเพศตรงข้าม

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งเป็นวัยที่เด็ก ๆ กำลังผ่านจากความเป็นเด็กเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เด็กวัยรุ่นจึงมักประสบปัญหาในการปรับตัวและการวางตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่บ่อย ๆ บางครั้งเขาก็คิดว่าเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว โตแล้ว และต้องการเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เด็กวัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกอยากจะเป็นอิสระและอยากปกครองตัวเอง ผู้ใหญ่จึงพบเสมอว่า เด็กวัยรุ่นมักจะชอบทำอะไร ๆ ตามความคิดเห็นของตนเองยังขาดความรู้และประสบการณ์ หรือยังขาดความชัดเจนต่อชีวิตอีกมาก แต่อยากจะทำอะไรเพื่อจะได้ทราบคำตอบด้วยตัวเอง ด้วยเหตุนี้จึงมักปรากฏว่า มีปัญหาหรือความผิดพลาดเกิดขึ้นอยู่เนือง ๆ จนบางครั้งถึงกับทำให้ตัวเด็กวัยรุ่นเอง ต้องพบกับความยุ่งยากลำบากใจเกี่ยวกับการเรียน การเล่น การทำงาน หรือการปรับตัวในทางเพศ ถึงขนาดทำผิดกฎหมายต้องขึ้นศาลและเป็นข่าวเกรียวกราวในหน้าหนังสือพิมพ์ก็มีอยู่มิใช่น้อย ถ้าหากเป็นเด็กวัยรุ่นที่ฉลาดและรู้จักเอาตัวรอด เขาก็มักจะปรึกษาหารือกับผู้ใหญ่ก่อนที่จะกระทำการสิ่งใดที่ไม่ใคร่แน่ใจลงไป หรือเมื่อเห็นว่าตนเองแก้ไขปัญหาไม่ได้ก็มักจะรีบขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่

ปัญหาทางเพศสำหรับเด็กวัยรุ่นที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง คือ การควบคุมแรงดันทางเพศ หรือ การเหนี่ยวรั้งจิตใจของตนเองไม่ให้ตกเป็นทาสของกามารมณ์ แม้ว่าแรงดันทางเพศหรือกามารมณ์จะเป็นธรรมชาติที่สำคัญมากและเป็นส่วนหนึ่งของความเจริญเติบโต บุคลิกภาพ และความรักของคนเราก็คติ แต่การควบคุมหรือการเหนี่ยวรั้งก็ยังเป็นเรื่องจำเป็นที่คนเราจะต้องกระทำควบคู่กันไป จนกว่าจะถึงเวลาหรือโอกาสอันควร ที่จะปล่อยให้แรงดันทางเพศหรือกามารมณ์นั้นมีอิสรภาพแก่ตัวเอง ดังนั้นการวางตัวต่อเพศตรงข้ามของเด็กวัยรุ่นจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับเด็กวัยรุ่นที่เป็นหญิงด้วยแล้ว เรื่องนี้น่าจะกล่าวว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

อันที่จริงความสุขและความพอใจที่สมบูรณ์ที่สุดในเรื่องเพศรส ซึ่งเป็นไปตามความปรารถนาของแรงดันทางเพศหรือกามารมณ์นั้น จะปรากฏขึ้นก็ต่อเมื่อบุคคลได้แสดงออกกับเพศ ตรงข้ามที่ตนรักอย่างแท้จริง และแต่งงานด้วยอย่างเป็นทางการจะลักษณะแล้วเท่านั้น การทดลองเรื่องเพศหรือการร่วมเพศกันก่อนแต่งงานนั้นไม่ใช่เป็นการทดสอบเรื่องความรัก แต่เป็นการทดสอบเรื่องความใคร่หรือกามตัณหามากกว่า พร้อมทั้งยังแสดงถึงความเห็นแก่ตัว หรือขาดความรับผิดชอบอย่างเห็นได้ชัดในเรื่องการแต่งงาน การตั้งครรภ์ และการเลี้ยงดูบุตร โดยทั่วไปชายมักจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ และหญิงมักจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบเสมอ เพราะความเป็นสาวหรือพรหมจารีนั้น เมื่อเสียไปแล้วจะให้กลับคืนมาอีกไม่ได้ นอกจากนี้การได้เสียหรือการร่วมประเวณีกันก่อนแต่งงาน ยังนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงของตัวเองและของวงศ์ตระกูลได้ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตอีกด้วย

ในเรื่องการได้เสียกันก่อนแต่งงานนั้น บางครั้งพบว่า เกิดจากความเชื่อและความเข้าใจที่ผิดของหนุ่มสาวที่รักกันมาก และปรารถนาจะเป็นคู่ครองกันไปจนตลอดชีวิตสมรสมากกว่าการตกเป็นทาสของกามารมณ์ก็มี กล่าวคือ ทั้งสองอาจเชื่อและเข้าใจว่า การทดลองร่วมเพศหรือร่วมประเวณีกันก่อนแต่งงานนั้น จะช่วยให้ทั้งสองทราบว่า อวัยวะเพศหรืออวัยวะสืบพันธุ์ของเขาเหมาะสมกันหรือไม่ เพราะทั้งสองไปได้รับคำบอกเล่าที่ผิด ๆ มาว่า ปัญหาการหย่าร้างในสังคมทั่วไปเกิดขึ้นจากความไม่เหมาะสมของอวัยวะเพศ หรืออวัยวะสืบพันธุ์ของชาย - หญิง มากกว่าสาเหตุอื่น ๆ ทั้งสองจึงได้ทำการทดลองเรื่องเพศขึ้นเพื่อประกอบการพิจารณาในการตัดสินใจแต่งงาน อย่างไรก็ตาม ฟังเข้าใจว่าสำหรับคนโดยทั่วไปนั้น ย่อมมีอวัยวะเพศหรืออวัยวะสืบพันธุ์ที่เหมาะสมกันเสมอ เพราะช่องคลอด (Vagina canal) ของฝ่ายหญิงสามารถยืดหดหรือปรับตัวได้กับทุก ๆ ขนาดขององคชาติ (penis) ของฝ่ายชาย และขนาดขององคชาติไม่ได้มีส่วนสำคัญต่อความรู้สึกทางเพศของฝ่ายหญิงเลย โปรดอย่าเข้าใจว่าชีวิตสมรสของมนุษย์นั้นจะต้องมาลองวัดหรือลองสวมใส่กันเหมือนกับการซื้อเสื้อผ้าหรือรองเท้า ยิ่งกว่านั้น ยังไม่เคยมีหลักฐานหรือรายงานมาพิสูจน์ให้เห็นจริงได้เลยว่า การทดลองร่วมเพศก่อนแต่งงานสามารถจะทำนายเรื่องความรู้สึกของเพศของชีวิตครอบครัวในอนาคตได้ และการได้เสียกันก่อนแต่งงานก็ไม่ได้ช่วยให้ใคร ๆ เป็นสามีหรือภรรยาที่ดีในอนาคตได้เลย

สรวง ศรีเพ็ญ (2514 : 291 - 292) ได้ให้ทรรศนะอธิบายสำหรับปัญหาที่ว่า ชาย-หญิงควรร่วมประเวณีกันก่อนแต่งงานหรือไม่ ดังความว่า “การร่วมประเวณีกันอาจทำให้มีบุตรได้ ซึ่งจะทำให้เกิดความยุ่งยากตามมาได้หลายอย่าง หรือถ้าไม่มีบุตร” ไซว่าผู้ละเมิดจะสบายใจก็หาไม่ ทั้งสองจะตกอยู่ในภาวะประสาทเครียดตลอดเวลา แม้การกระทำนั้นจะเป็นความลับไม่มีผู้ใดรู้เห็นก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครียดมากขึ้นเมื่อนานไปอีกหน่อย พอเขาและเธอทราบว่าการกระทำที่ผ่านไปแล้วนั้นมิได้เกิดจากความรักโดยแท้จริง ทั้งสองหาได้เหมาะสมที่จะเป็นคู่ครองกันไปจนตลอดชีวิตไม่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วนั้นก็เลยปราศจากผู้รับผิดชอบ สัมพันธภาพอาจแตกสลายลงเมื่อใดก็ได้ และอาจเกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุผลด้วย

จะเห็นได้ว่า การร่วมประเวณีกันก่อนแต่งงานนั้น เป็นเพียงความสุขชั่วคราวซึ่งมีผลเสียมากกว่าผลดี และไม่ช่วยให้ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นสามีหรือภรรยาที่ดีขึ้นได้เลยในอนาคต จึงนับว่าเป็นความประพฤติหรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่สมควรปฏิบัติโดยเด็ดขาด สำหรับในสังคมไทยนั้นยังถือว่าความบริสุทธิ์หรือพรหมจารีแห่งเพศเป็นเกียรติที่สูง ซึ่งจะต้องสงวนไว้ยิ่งด้วยชีวิตของกุลสตรี “แม้ศีลธรรมวันนี้จะหย่อนยานสักเพียงใดก็ตาม ถ้าได้สูญเสียพรหมจรรย์ไปก่อนแต่งงาน บุคคลโดยทั่วไป (โดยเฉพาะเพศหญิง) จะยังคงรู้สึกเสียใจอยู่เสมอ แม้จะไม่แสดงออกมาให้เห็นภายนอกก็ตาม”

การวางตัวต่อเพศตรงข้ามในระหว่างที่มีการคบหาสมาคมกัน จึงเป็นเรื่องสำคัญที่เด็กวัยรุ่นหรือหนุ่มสาวไม่ว่าจะเป็นฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิง ควรจะต้องรู้จักระวังตัวให้ดีเป็นพิเศษ โดยจะต้องไม่ยอมให้ตกเป็นทาสของกามารมณ์หรือแรงดันทางเพศเป็นอันขาด วิธีการอย่างหนึ่งซึ่งพบว่าสามารถจะช่วยให้ชาย-หญิงควบคุมสัญชาตญาณทางเพศได้ดีก็คือ จะต้องพยายามเบี่ยงเบนความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ซึ่งเป็นกิจกรรมทางใจ ให้ออกมาในรูปของกิจกรรมทางกาย ด้วยการเล่นกีฬา ทำงานอดิเรก หรือประกอบกิจกรรมสันทนาการต่าง ๆ ที่สังคมยอมรับ และตรงกับขนบธรรมเนียมประเพณี หรือวัฒนธรรมอันดีงามของบ้านเมือง นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นควรจะต้องรู้และเข้าใจไว้ด้วยว่า การอดกลั้นเพื่อไม่ให้ตกเป็นทาสของกามารมณ์ หรือการไม่ประพฤติผิดทางเพศต่าง ๆ นั้น ไม่เคยทำลายสุขภาพหรือจิตใจของผู้ใดเลย และความอดกลั้นนี้เองเป็นเรื่องธรรมดาที่คนทั่วโลกเขาทำกัน

การวางตัวของเพศหญิงนั้นจะต้องทำตัวให้เพศชายยกย่องและให้เกียรติ โดยฝ่ายหญิงจะต้องเข้าใจว่า ผู้ชายที่ดีหรือเป็นสุภาพบุรุษนั้น จะต้องไม่ล่วงเกินผู้หญิงที่วางตัวเป็นสุภาพสตรีด้วยการทั้งปวง การที่ผู้หญิงกล้าเกินไป ไม่รู้จักถือนื้อถื่อตัว และชอบสนทนากับผู้ชายมาก ๆ นั้น เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายชายล่วงเกินได้ง่ายขึ้น รวมทั้งฝ่ายชายก็อาจไม่คิดที่จะแต่งงานด้วยอย่างจริงจังถึงแม้ว่าบางครั้งเขาอาจจำเป็นต้องแต่งงานหรือถูกบังคับให้แต่งงานด้วย เหตุการณ์ก็มักจะกลายเป็นเรื่องของ การตกกระไดพลอยโจน เสียมากกว่า และอาจจะต้องหย่าร้างกันไปในที่สุด เพราะฝ่ายชายอาจคิดไปได้ว่า เมื่อให้ออกาสกับเขาง่าย ๆ ก็ย่อมจะให้โอกาสกับชายอื่นง่าย ๆ เช่นเดียวกัน ดังนั้นเมื่อมีการล่วงเกินกันเกิดขึ้น ฝ่ายหญิงจึงไม่ต้องเกรงใจหรือกลัวว่าฝ่ายชายจะโกรธ ถ้าตัวเองจะแสดงความไม่พอใจให้ฝ่ายชายทราบ เพราะการวางตัวที่ดีและรู้จักระมัดระวังตัว ไม่ปล่อยตัวให้สนิทสนมกับใคร ๆ โดยง่ายนั้น เป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งสำหรับกุลสตรี ซึ่งผู้ชายโดยทั่วไปมักจะให้ความยกย่องนับถือ ผู้ชายส่วนมากมักจะชอบผู้หญิงที่ปล่อยตัวหรือใจง่าย แต่ในขณะที่เดียวกันเขากลับรักผู้หญิงที่รู้จักไว้ตัวหรือวางตัวได้เหมาะสม พร้อมทั้งยังปรารถนาที่จะแต่งงานด้วยอย่างจริงจัง

การเกี้ยวพาราสีและการคบเพื่อนต่างเพศ

ในสมัยก่อน ชายหนุ่มหญิงสาวเมื่อเกิดความสนใจหรือเกิดต้องตาต้องใจกันขึ้นก็มักจะเกี้ยวพาราสีโดยวิธีเขียนจดหมายรักหรือเขียนเพลงยาวส่งให้กัน หรือไม่ก็ใช้แม่สื่อพ่อสื่อติดต่อให้ เพราะโอกาสที่ชาย-หญิงจะพบปะติดต่อกันโดยอิสระหรือพันพัวพันตาผู้ใหญ่นั้นมีน้อย แต่ในปัจจุบันหนุ่มสาวทั่วไปไม่มีใครนิยมเขียนจดหมายฝากรัก หรือใช้แม่สื่อแม่ชักเหมือนในสมัยก่อน เนื่องจากชาย-หญิงมีโอกาสดูติดต่อกันไปมาหาสู่กันได้ง่ายขึ้น รวมทั้งการเพิ่มของประชากรก็ทำให้จำนวนเด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างมาก เป็นเหตุให้กุลสตรีไทยที่ต้องอยู่กับเหยาเผ่ากับเรือนในสมัยนี้ค่อนข้างจะหายาก เพราะสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปเห็นเป็นอันมาก หญิงสาววัยรุ่นก็จำเป็นต้องออกไปนอกบ้านเพื่อศึกษาเล่าเรียนหรือประกอบธุรกิจการงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับชายหนุ่มเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นยามวิกาลหรือมืดค่ำแล้วก็ตาม

ดังนั้นคนวัยรุ่นหนุ่มสาวในปัจจุบันจึงมีโอกาสรู้จักมักคุ้นกันง่าย ยิ่งกว่านั้นมีเด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวจำนวนไม่น้อย ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนหรือทำงานทำการอยู่ในสถานที่เดียวกันอีกด้วยจึงอาจกล่าวได้ว่า โอกาสของชาย-หญิงในการติดต่อเพื่อการเกี้ยวพาราสีมีอยู่ได้เกือบตลอดเวลา

ด้วยเหตุดังกล่าว การติดต่อสื่อสารเพื่อการเกี้ยวพาราสีจึงต้องเปลี่ยนรูปแบบไป กล่าวคือ แทนที่จะส่งจดหมายหรือเขียนเพลงยาว ก็ได้เปลี่ยนมาเป็นการพูดจาปราศรัยกันโดยตรง อย่างเห็นหน้าเห็นตาแทน รวมทั้งสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งเหมาะสำหรับการพบปะหรือนัดพบก็มีอยู่มากมาย จึงทำให้เด็กวัยรุ่นทุกวันนี้มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้อย่างอิสระมากขึ้น แต่ตรงกันข้าม ฝ่ายบิดามารดากลับมีโอกาสดูตามดูแลลูกและมีสิทธิในตัวลูกน้อยลง การตัดสินใจต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาทางเพศมักจะขึ้นอยู่กับเด็กวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ ถ้าเขาตัดสินใจได้ถูกต้องและเหมาะสมก็นับว่าโชคดีไป แต่ถ้าตัดสินใจผิดก็มักจะเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาให้ผู้ใหญ่ช่วยแก้ไขอยู่บ่อย ๆ ดังนั้น การอบรมสั่งสอนเพศศึกษาแก่เด็กวัยรุ่น ให้รู้จักการใช้อิสรภาพหรือเสรีภาพเหล่านี้ได้อย่างฉลาด จึงมีประโยชน์อย่างยิ่ง และนับแต่จะมีความสำคัญมากขึ้นทุกที เพราะในที่สุดเพศศึกษานี้เองจะมีส่วนช่วยให้เด็กวัยรุ่นสามารถตัดสินใจเอาตัวรอดและประกอบกายประกอบใจให้ผ่านพ้นปัญหาทางเพศที่ยุ่ยากและหนักใจไปได้ครั้งเมื่อเด็กวัยรุ่นได้เจริญเติบโตเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้วปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างก็มักจะค่อย ๆ คลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น

อย่างไรก็ดี ปัญหาหนึ่งที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองส่วนมากมักจะพบ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศของเด็กวัยรุ่นในสังคมปัจจุบันก็คือ “ควรจะ让孩子วัยรุ่นมีเพื่อนต่างเพศหรือไม่” ในทรรศนะของผู้เขียนเห็นว่า การที่เด็กวัยรุ่นทั่วไปทุกวันนี้จะมีเพื่อนต่างเพศบ้างนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องเสียหายอย่างใด แต่การคบหาสมาคมกันนั้นจะต้องอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม และอย่าให้ถือว่าเป็นเรื่องจริงจังจนเกินไป เหตุผลก็คือ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศของเด็กวัยรุ่นนี้ถ้าผู้ใหญ่เข้มงวดกวดขันหรือปล่อยปละละเลยจนเกินไป ก็มักจะเป็นสิ่งไม่ดีทั้งสองอย่างทางที่ถูกต้องควรจะต้องเดินสายกลางไว้ก่อน ไม่หวั่นโอบราณจนเกินไปและไม่หวั่นสมยอมใหม่จนเกินไป จึงจะเหมาะสมกับสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง และอยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อ เช่นในสังคมไทยปัจจุบัน

ความสนใจต่อเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่น เป็นประสบการณ์ชิ้นใหม่ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งปกติจะไม่รุนแรงและจริงจังมากนัก มักจะเปลี่ยนแปลงหรือจางหายไปได้เองในไม่ช้า มีน้อยรายมากที่ความสัมพันธ์ในฐานะเพื่อนจะกลายเป็นรักแท้และเจริญไปจนถึงขั้นแต่งงานกัน เมื่อทั้งสองฝ่ายย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ดี เด็กวัยรุ่นทุกคนก็ควรจะรับรู้และเข้าใจถึงมรรยาทระหว่างเพศให้ดีเสียก่อนที่จะเขาจะเริ่มมีเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าบุตรหลานของท่านมีความสามารถในการบังคับจิตใจของตนเองและมีความรับผิดชอบอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้ ท่านก็ไม่จำเป็นต้องกังวลใจในเรื่องนี้มากนัก แต่ทั้งนี้หมายความว่าต้องให้เป็นเรื่องที่ค่อยเป็นค่อยไป โดยพยายามให้โอกาสแก่เด็กในการปรับตัวด้วย เช่น ระเบียบแรกในการพบปะหรือวิสาสะกัน ควรจะต้องให้อยู่ภายในสายตาของผู้ใหญ่ ถ้าจะไปเที่ยวก็ควรจะให้

ไปกันเป็นหมู่คณะ ซึ่งถ้ามีผู้ใหญ่ไปเป็นเพื่อนด้วยก็ยิ่งดี การปล่อยให้เด็กวัยรุ่นไปเที่ยวด้วยกันเพียงสองต่อสองนั้น นับว่าเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งเพราะเป็นการเสี่ยงต่อความผิดพลาดในเรื่องการเสียเนื้อเสียตัวมากเกินไป

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศสำหรับเด็กวัยรุ่น เกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศนี้ บางครั้งก็อาจมีปัญหาก่อเกิดขึ้นได้ เช่น ความสัมพันธ์ไม่อยู่ในขอบเขต มีมรรยาท หรือความประพฤติทางเพศไม่เหมาะสม มีการนัดพบปะสังสรรค์กันบ่อยเกินไปจนเสียการเรียน และบางครั้งอาจจะถือเป็นเรื่องจริงจังแบบคู่รัก เป็นต้น เมื่อทราบปัญหา บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องรีบเอาใจใส่ให้มากขึ้นเป็นพิเศษ โดยบิดามารดาและเด็กจะต้องหันหน้าเข้าปรึกษาหารือกัน ร่วมมือกันทำความเข้าใจกับต้นเหตุของปัญหา บิดามารดาควรจะช่วยเตือนสติลูก แสดงความเห็นอกเห็นใจ และให้กำลังใจแก่ลูก ให้ลูกคิดทบทวนถึงความสัมพันธ์ และเหตุผลแห่งการกระทำต่าง ๆ ที่ผ่านมาอย่างรอบคอบ เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น บิดามารดาไม่ควรจะใจร้อน หรือใช้อารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ห้ามปราม หรือกีดกัน และไม่สมควรดูด่าว่าเด็กหรือวิจารณ์ความสัมพันธ์ไปในทางที่เสียหาย เพราะบางครั้งอาจพบว่า ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ บิดามารดาจำเป็นต้องอดทน สุขุม และทำใจให้กว้างขวาง จึงสามารถจะช่วยให้การแก้ปัญหาต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเรียบร้อยและราบรื่นตามสมควร

อย่างไรก็ดี การที่เด็กวัยรุ่นได้คบหาสมาคมกับเพื่อน ๆ ทั้งเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศด้วยนั้น นอกจากจะช่วยทำให้ได้มีโอกาสฝึกหัดการแสดงบทบาทของการเป็นสุภาพบุรุษหรือการเป็นสุภาพสตรีแล้ว ยังทำให้เขาได้พบเห็นและเรียนรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอ อารมณ์ ความสนใจและความคิดเห็นในทรรศนะต่าง ๆ ของบุคคลด้วยตนเอง ซึ่งประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่งเหล่านี้จะช่วยเป็นแนวทางแก่ตัวเด็กเอง ในการตัดสินใจเลือกคู่ครองต่อไปในอนาคตได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

ปัญหาอีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศที่มักจะเกิดขึ้น ได้แก่ “เด็กวัยรุ่นควรจะถูกเนื้อต้องตัวเพื่อนต่างเพศหรือไม่” คำตอบก็คือ “ไม่ควร” เพราะการถูกเนื้อต้องตัวกันนั้นไม่ได้ช่วยทำให้ความเป็นเพื่อนดีขึ้น และไม่ได้ช่วยให้ทั้งสองฝ่ายรู้จักอุปนิสัยใจคอหรือเข้าอกเข้าใจกันได้ดีขึ้นเลย นอกจากฝ่ายหญิงเท่านั้นที่จะต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ดังนั้น เพียงแต่การพูดคุยกัน ทำงานและเล่นด้วยกัน หรือไปเที่ยวด้วยกันบ้าง ก็น่าจะเพียงพอแล้วในฐานะเพื่อน ส่วนถ้าหากมีมิตรภาพยั่งยืนและความสัมพันธ์ได้ดำเนินมาอย่างไม่มีข้อที่น่าเสียหาย จนกระทั่งทั้งคู่เป็นผู้ใหญ่แล้ว การที่จะคบกันเป็นแบบคู่รักหรือคู่ครองต่อไปนั้น ก็เป็นอีกขั้นหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

เด็กวัยรุ่นควรจะรับรู้และเข้าใจเอาไว้ด้วยว่า ความปรารถนาที่จะแสดงออกซึ่งความพึงพอใจหรือความรัก โดยการถูกเนื้อต้องตัวกันนั้น แม้จะเป็นเรื่องธรรมดาในความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นทุกคนก็ตาม แต่ในทางปฏิบัตินั้น บุคคลโดยทั่วไปยังถือว่าเป็นการฝ่าฝืนหรือผิดขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของคนไทยอยู่ เด็กวัยรุ่นจึงไม่ควรที่จะปฏิบัติตนเช่นนั้น

การที่มีเด็กวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศแปลก ๆ และแหวกแนวอยู่บ้างในสังคมเมืองหลวงขณะนี้ เช่น การเดินจับมือถือแขนกันไปตามถนน บ้างก็เล้าโลมหรือจูบกอดพรอรักรันตามสวนสาธารณะอย่างไม่ต้องหวั่นไหวต่อสายตาหรือคำวิพากษ์วิจารณ์จากใคร ๆ นั้น คงจะเอาตัวอย่างมาจากภาพยนตร์ของฝรั่งหรือความประพฤติดังกล่าวของชาวตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ โดยที่พวกเขาอาจจะเห็นกงจักรเป็นดอกบัวและหลงผิดคิดไปว่า ถ้าเด็กฝรั่งเขาทำอะไรได้ เด็กไทยก็น่าจะทำได้เช่นเดียวกัน เป็นการนิยมทำอะไร ๆ ตามเด็กฝรั่งโดยไม่ได้นึกถึงค่านิยมหรือขนบธรรมเนียมประเพณีของคนไทย และเขาเองหารู้ไม่ว่าสิ่งที่นิยมปฏิบัติกันในสังคมหนึ่งนั้น อาจจะนำไปปฏิบัติไม่ได้ หรือเป็นเรื่องที่น่าอับอายสอดสู่อีกสังคมหนึ่งก็เป็นได้ เพราะค่านิยมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในแต่ละสังคมนั้นย่อมไม่เหมือนกัน

การมีสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำวัยรุ่นไปสู่ความรัก และการแต่งงาน หรือการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามในอนาคต โดยพฤติกรรมทางเพศจะเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การจูบการโอบกอด การเดินรัวที่ใกล้ชิด และวัยรุ่นชาย อาจมีพฤติกรรมที่เกินเลยขอบเขตโดยการแตะต้องสัมผัส ลูบลำร่างกายของฝ่ายหญิง ทั้งระดับท่อนบน และระดับท่อนล่าง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัว และมีการเล้าโลมได้ จะเป็นขั้นแรกที่น่าไปสู่การได้เสียกันที่สุดในที่สุด (ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวีโรจน์. 2524 : 161)

เรื่องการได้เสียกันก่อนแต่งงานนั้น บางครั้งพบว่า เกิดจากความเชื่อ และเข้าใจผิดของหนุ่มสาวที่รักกันมาก และปรารถนาจะเป็นคู่ครองกันไปจนตลอดชีวิตสมรสมากกว่า การตกเป็นทาสของกามารมณ์ กล่าวคือ ทั้งสองเชื่อ และเข้าใจว่า การทดลองเรื่องเพศ หรือการร่วมประเวณีก่อนแต่งงานนั้น จะช่วยให้ทั้งสองทราบว่าอวัยวะเพศของเขาเหมาะสมหรือไม่ เพราะทั้งสองไปได้รับคำบอกเล่าที่ผิด ๆ มาว่า ปัญหาการหย่าร้างในสังคมทั่วไป เกิดขึ้นจากการไม่เหมาะสมทางอวัยวะเพศของหญิง และชายมากกว่าสาเหตุอื่น ๆ จึงได้ทำการทดลองร่วมเพศขึ้น เพื่อประกอบการพิจารณาในการตัดสินใจแต่งงาน อย่างไรก็ตามถึงเข้าใจว่าสำหรับคนทั่วไปนั้น ย่อมมีอวัยวะเพศหรืออวัยวะสืบพันธุ์เหมาะสมกันเสมอเพราะช่องคลอดของฝ่ายหญิงสามารถยืดหด และปรับตัวได้กับทุก ๆ ขนาดขององคชาตของฝ่ายชาย และขนาดขององคชาตไม่ได้มีส่วนสำคัญต่อความรู้สึกทางเพศของฝ่ายหญิงเลย นอกจากนั้นยังไม่มีหลักฐาน หรือรายงานมาพิสูจน์ให้เห็นจริงได้เลยว่า การทดลองร่วมเพศก่อนแต่งงานสมารถจะทำนายเรื่องความรู้สึกของเพศสโนในชีวิตครอบครัวในอนาคตได้ และการได้เสียกันก่อนแต่งงานก็ไม่ได้ช่วยให้ใคร ๆ เป็นสามีหรือภรรยาที่ดีในอนาคตเลย (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2525 : 71)

วิทยา นาควัชร (2527 : 33 – 34) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไว้ดังนี้

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้ อยากเห็น ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน

2. วัยรุ่นทนการอดอ้อนของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายอดอ้อน ทำให้ฝ่ายหญิงใจอ่อน

3. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแพชั่น เมื่อคบกันเป็นแฟนต้องมีการได้เสีย

4. วัยรุ่นอยากได้ความรู้สึกเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย

5. วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองมีค่าเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง

6. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอร์โมน และสภาวะธาตุของการสืบพันธุ์

นิยม บุญมี (2530 : 57) กล่าวว่า ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของผู้หญิงหลาย ๆ คน เข้าใจผิดว่าการแสดงออกภายนอกของชายที่ปฏิบัติต่อตนเป็นความรัก ความสนใจ จึงข้ามลำดับขั้นจากคำว่าเพื่อนไปเป็นคนรักและจากคนรักจึงก้าวไปสู่การสมรส พฤติกรรมที่ผู้ชายแสดงออกจะข้ามขั้นจากเพื่อนไปสู่การสมรสหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศเลย การแสดงออกจึงเป็นไปในทางเร่งเร้ารักเพื่อจุดไฟความรักด้วยการสัมผัสทางผิวหนัง การกอดรัด การจูบ การโอบกอด โอบกอดนานาประการเพื่อสนองความต้องการความพอใจของตนเองโดยปราศจากพื้นฐานของความรักและการยกย่องให้เกียรติและในที่สุดก็จะทำให้ทั้งสองฝ่ายเข้าไปอยู่ในเรื่องเพศสัมพันธ์

สุขวิทยาเกี่ยวกับอวัยวะเพศ

การปฏิบัติตนขณะมีประจำเดือน

การที่โลหิตระดูเริ่มมาย่อมเป็นสัญญาณอันชัดเจนที่แสดงให้เห็นว่า หญิงผู้นั้นกำลังผ่านเข้าสู่วัยสาวแล้ว และมดลูกซึ่งตั้งอยู่ตรงส่วนล่างของช่องท้องก็เตรียมตัวพร้อมที่จะทำหน้าที่ได้เต็มที่ตามธรรมชาติ การทำงานของมดลูกนั้นก็คือ ขับเยื่อภายในมดลูกออกทิ้งเสียทุก ๆ เดือนเป็นประจำ แล้วเยื่อภายในมดลูกนี้จะงอกขึ้นมาใหม่ในระยะต่อไป การขับเยื่อของมดลูกออกจากที่เกาะย่อมมีโลหิตไหลซึมออกมาภายนอกได้ เรียกกันว่า โลหิตระดู หรือโลหิตประจำเดือน

อายุของหญิงที่ระดูเริ่มปรากฏนั้นย่อมแตกต่างกันไป ส่วนมากแล้วจะมีอายุ 12 ปี หรือ 13 ปี แต่หญิงบางคนก็อาจเริ่มมีตั้งแต่อายุ 10 ปี บางคนก็ล่าช้าไปถึง 15 ปี ซึ่งก็ยังไม่นับว่าเป็นเรื่องผิดปกติแต่อย่างใด การเริ่มมาของระดูเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งซึ่งสลับซับซ้อนมาก สิ่งต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลงและปรากฏล่วงหน้าอยู่เสมอ เช่น เต้านมใหญ่ขึ้น ขนรักแร้เริ่มงอก เป็นต้น

หญิงสาววัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่โดยทั่วไปจะจะมีรอบเดือน 28 วัน แต่ที่มาตรงกำหนดเวลาเสมอไปนั้นก็น้อย มักจะมีคลาดเคลื่อนไปบ้าง 2 - 3 วันเกือบทุกเดือน ในระยะแรกอาจจะมึนระดูห่างกันมาก เช่น ในปีหนึ่งอาจมีเพียง 3 - 4 ครั้งเท่านั้นก็ได้ การมีระดูแต่ละคราวอาจ

จะเป็นระยะอันยาวนานได้ในราว 2 – 7 วัน โดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 4 วัน เมื่อการมาของระดูเป็นไปอย่างปกติ หรือมีกำหนดสม่ำเสมอเสียครั้งหนึ่งแล้ว ส่วนมากก็จะดำเนินไปเกือบจะอยู่ในระยะนั้นตลอดไป นอกจากกำลังตั้งครรภ์อยู่เท่านั้น โลหิตระดูก็จะหยุดไป และจะเริ่มมีใหม่อีกครั้งหนึ่งหลังจากการคลอดบุตรผ่านพ้นไปแล้วประมาณ 3 สัปดาห์ หรือหลาย ๆ เดือนก็อาจเป็นได้

การมาของระดูนั้นเป็นเรื่องธรรมดาอย่างแท้จริง นับเป็นกรรมวิธีที่เกี่ยวกับความเจริญเติบโตของร่างกายโดยตรง และเป็นเหตุการณ์ที่ผู้หญิงทุกคนจำต้องคาดหมายเอาไว้ล่วงหน้า ฉะนั้นจึงถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาสามัญของหญิงทุกคน และไม่ควรยอมให้การมีระดูหรือประจำเดือนขัดขวางต่อการดำเนินชีวิตประจำวันเท่าที่สามารถจะทำได้ การมาของระดูหาใช่ความป่วยไข้แต่อย่างหนึ่งอย่างใดเลย การมีระดูหรือประจำเดือนนี้จะมีติดต่อกันเรื่อยกันไปจนกระทั่งอายุประมาณ 45 – 50 ปี ระดูจึงจะหยุด (Menopause)

ข้อควรปฏิบัติขณะมีโลหิตประจำเดือน

1. ต้องมีผ้าหรือกระดาษซับโลหิตอย่างเพียงพอ โดยอาจหาซื้อได้จากร้านขายยา หรือร้านขายเครื่องสำอางทั่วไป ซึ่งปกติมีอยู่ 2 ชนิด และคุณภาพก็คล้าย ๆ กัน คือ ทำด้วยสำลี แล้วหุ้มด้วยผ้าก๊อชชนิดหนึ่ง เมื่อใช้แล้วก็เอากระดาษห่อให้เรียบร้อยและทิ้งปนไปกับขยะ ไม่ควรทิ้งลงในส้วมซึมเป็นอันขาด เพราะจะทำให้ท่อตันได้ อีกชนิดหนึ่งทำด้วยเซลลูโลสและมีผ้าก๊อชหุ้มอยู่ ชนิดนี้ทิ้งลงในส้วมซึมได้ จึงสะดวกแก่ผู้ใช้มาก
2. ผ้าซับระดูนี้ผู้ใช้จะต้องเปลี่ยนเป็นครั้งคราว เพราะอาจจะเกิดความรู้สึกอึดอัด การเสียดสีผิวหนังบริเวณใกล้เคียง บางครั้งก็ทำให้เสื่อผ้าเปื้อนโลหิต และถ้าใช้นานเกินควรก็อาจทำให้มีกลิ่นเหม็นได้
3. ควรเตรียมหาสายรัดกับผ้าซับเตรียมไว้ 1 ชุด เป็นประจำก่อนวันมีระดู เพราะระดูอาจมาเร็วผิดจากธรรมดา การเลือกซื้อสายรัดเพื่อยึดผ้าซับให้อยู่กับที่นั้น ควรเป็นชนิดที่มีลักษณะกว้างจะดีกว่า เพราะทำให้รู้สึกสบายกว่าชนิดแคบ
4. การรักษาความสะอาดในขณะที่มีระดูมานั้น ควรอาบน้ำได้ตามปกติ แต่อย่าอาบน้ำที่ค่อนข้างร้อนจะทำให้โลหิตออกมา และไม่ควรถูสบู่ที่ค่อนข้างเย็นจะทำให้โลหิตหยุดไหลได้ โลหิตอาจหยุดได้ชั่วขณะหนึ่งในระหว่างที่อาบน้ำนี้ ดังนั้น หลังจากอาบน้ำเสร็จจึงควรรีบเช็ดตัวให้แห้งก่อนที่โลหิตจะเริ่มออกมาอีก ควรใช้แป้งที่มี Talcum โรยให้ทั่วบริเวณ เพื่อป้องกันการเสียดสีและความรำคาญอย่างอื่น การรักษาความสะอาดนี้ควรทำเป็นประจำไม่เฉพาะแต่ในขณะที่มีระดูเท่านั้น
5. ขณะที่มิมีระดูไม่ควรลงอาบน้ำในสระว่ายน้ำสาธารณะ หรือสระน้ำที่จัดสร้างขึ้นไว้ตามสโมสรต่าง ๆ ถึงแม้จะไม่มีอันตรายใด ๆ ก็ตาม แต่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสะอาดโดยทั่วไป

6. ในตอนแรกการมาของระดูมักจะทำให้รู้สึกอึดอัด หรือเจ็บปวดเพียงเล็กน้อย อาจแก้ไขอาการดังกล่าวได้ด้วยการออกกำลังกาย (ไม่ควรออกกำลังกายที่หนัก และโลดโผนจนเกินไป) แต่ถ้าปวดมาก ๆ ควรนั่งพัก แล้วใช้กระเป๋าน้ำร้อนวางบริเวณท้องน้อย วิธีนี้จะช่วยบรรเทาอาการปวดลงได้อย่างดี และถ้ารับประทานยาแอสไพรินสัก 1 – 2 เม็ด พร้อมดื่มน้ำอุ่น ๆ ตามลงไป อาการปวดจะหายไปได้อย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าขณะนั้นท้องกำลังผูกอยู่ด้วยแล้ว อาการจะมากกว่าธรรมดา ในกรณีดังกล่าวจึงควรดื่มน้ำให้มาก และรับประทานผักสดและผลไม้ให้มากขึ้น

7. ควรจดหรือบันทึกวันมาของระดูไว้ที่ปฏิทิน หรือสมุดพกทุกคราว เพื่อเตือนให้ทราบว่าคราวต่อไปจะมีขึ้นอีกในราววันที่เท่าใด และทำให้ทราบถึงการมาของระดูว่าเป็นไปสม่ำเสมอหรือไม่อีกด้วย

ถ้าหากได้ฝึกปฏิบัติเสียให้เคยชินตามแนวการปฏิบัติอันถูกต้องดังกล่าวแล้ว ในขณะที่ระดูกำลังมาอยู่นั้นจะไม่ทำให้เกิดความยุ่งยากเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตแต่อย่างใดเลย และรู้สึกแต่เพียงว่ามีอะไรผิดปกติบางอย่างปรากฏขึ้นแล้วในระยะหนึ่งหรือสองวันแรกเท่านั้น แต่ถ้าหากมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการมาของระดู ซึ่งอาจจะล่าช้าไปจนผิดสังเกตบ้าง เช่น จนอายุย่างเข้าสู่วัย 16 - 17 ปี ก็ยังไม่มึระดู ควรจะได้ปรึกษาแพทย์และปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์

การมีระดูนี้มักจะเป็นระยะเวลาใกล้เคียงกันทุกเดือนไปและบางครั้งอาจจะหยุดชะงักไป 2 – 3 เดือนก็ได้ คือ เมื่ออายุระหว่าง 18 - 21 ปี ถ้าหากระดูขาดหายไป 2 - 3 เดือน ควรปรึกษาผู้ปกครองหรือแพทย์ บางคราวโลหิตออกมาผิดปกติในตอนเริ่มแรก ในรอบต่อมาการมาของระดูก็อาจจะถี่และบางทีระยะการมาก็อาจยืดเยื้อออกไป การปวดเมื่อมีระดูนี้ส่วนมากจะพบได้ในหญิงสาว และเมื่ออายุมากขึ้นก็จะหายไปเอง การแต่งงานมักจะช่วยบรรเทาการเจ็บปวดได้เช่นเดียวกัน หากมีบุตรเสียคนหนึ่งแล้วอาการเจ็บปวดก็มักจะหายไปได้ ผู้หญิงทุกคนจะต้องเผชิญกับการมาของระดูทุกเดือนไปเป็นเวลานานประมาณ 30 ปี กล่าวคือ จะมีระดูประมาณ 400 ครั้ง จนกว่าจะถึงวัยหมดระดู ซึ่งจะมีอายุประมาณ 45 - 50 ปี

ข้อควรระวังรักษาและสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศหญิง

1. ควรอาบน้ำอย่างน้อยวันละ 2 ครั้ง โดยใช้สบู่ฟอกชำระล้างบริเวณต่าง ๆ ของร่างกายให้สะอาดและเช็ดตัวให้แห้ง
2. สวมใส่เสื้อผ้าชั้นในที่สะอาด และไม่อับชื้นหรือมีกลิ่น
3. ไม่สวมเสื้อผ้า กางเกงในที่รัดแน่นจนเกินไป
4. ไม่ใช้เสื้อผ้า ผ้าเช็ดตัว ผ้าขาวม้า ปะปนกับคนอื่น
5. ไม่คลุกคลีกับผู้ป่วย หรือผู้สงสัยว่าป่วยเป็นกามโรค หรือโรคผิวหนังอื่น ๆ
6. ไม่ใช้ส้วมและที่ถ่ายปัสสาวะที่ผิดสุขลักษณะ
7. ไม่เที่ยวสำส่อนหรือร่วมประเวณีกับหญิงโสเภณี

8. หากมีอาการสงสัยว่า ตนเองอาจจะติดเชื้อกามโรคหรือโรคผิวหนังอื่น ๆ หรือมีความผิดปกติใด ๆ เกี่ยวกับอวัยวะสืบพันธุ์ ให้รีบปรึกษาแพทย์หรือปรึกษาหารือผู้ใหญ่

ค่านิยมทางเพศ

ค่านิยมได้มีผู้ให้ความหมายของค่านิยมไว้ดังนี้

เฟเซอร์ (Feather. 1975 : 4 - 5) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นความเชื่อที่มีลักษณะยั่งยืน เป็นแนวทางในการประพฤติ หรือเป้าหมายในการดำรงชีวิต เป็นสิ่งที่ตนเอง หรือสังคมเห็นดี เห็นชอบและสมควรจะถือปฏิบัติ

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน (2515 : 89 - 90) ค่านิยมของสังคม หมายถึง สิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่คนปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็นหรือกลับกลายมาเป็น เป็นสิ่งที่ถือว่าเป็นสิ่งที่บังคับ ต้องทำ ต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คนบูชายกย่องและมีความสุขที่จะได้เห็นได้ฟัง ได้เป็นเจ้าของค่านิยมของสังคม "วิถีของการจัดรูปความประพฤติ" ที่มีความหมายต่อบุคคลและเป็นแบบฉบับของความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคม

พนัส หันนาคินทร์ (2523 : 122 - 126) กล่าวถึง ความหมายของ ค่านิยม ไว้ว่า ค่านิยมนั้น หมายถึง การยอมรับนับถือ และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคุณค่าที่คนหรือกลุ่มคนมีอยู่ต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นวัตถุ ความคิด อุดมคติ รวมทั้งการกระทำในด้านเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรมและสุนทรียภาพ ทั้งนี้โดยได้ทำการประเมินค่าจากทรรศนะต่าง ๆ โดยถี่ถ้วน และรอบคอบแล้ว (หากไม่มีการพิจารณาประเมินค่า เพียงแต่มีความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งต่าง ๆ ความรู้สึกนึกคิดเช่นนั้น ก็มีฐานะเป็นเพียงเจตคติที่มีต่อสิ่งนั้นเท่านั้น)

สมาน ซาลีเครือ (2523 : 8) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางสังคมและวิถีชีวิตของบุคคลในสังคม ทั้งนี้เพราะว่าค่านิยมเป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องการกระทำ ต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่บุคคลยกย่องบูชา ค่านิยมมิได้เป็นเพียงเรื่องของความถูกต้องหรือความผิด ดี หรือไม่ดี จริงหรือเท็จเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องนำพฤติกรรมในชีวิตของคนเรา

จรจา สุวรรณทัต (2523 : 256) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง สิ่งทีบุคคลหรือสมาชิกในสังคมยึดถือและยอมรับว่าเป็นสิ่งที่มีความหมาย มีความสำคัญสำหรับตนและคนอื่น ๆ ในสังคม โดยยอมรับเอาเป็นเป้าหมายมาตรฐาน อุดมคติในชีวิตและมีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลในการกระทำต่อสิ่งนั้น ๆ

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523 : 1) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าสิ่งใดมีค่า มีความสำคัญและเป็นที่พึงปรารถนาของเขา ในขณะที่สิ่งอื่นไม่มีค่า ไม่มีความสำคัญและไม่เป็นที่ต้องการ ในลักษณะดังกล่าวค่านิยมจึงทำหน้าที่เป็นมาตรฐาน (Standard) ในการรับรู้ การประเมิน การเลือกและการตัดสินใจของบุคคลว่าอะไรดี - ไม่ดี มีค่า - ไม่มีค่า สำคัญ - ไม่สำคัญ ถูก - ผิด ควรทำ - ไม่ควรทำ

เพ็ญแข ประจันปัจฉิม และอ้อมเดือน สดมณี (2524 : 16) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกรวมที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การที่บุคคลมีค่านิยมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นแสดงถึง ความรู้สึก ความพอใจ ทศนคติ และความต้องการที่บุคคลมีต่อเรื่องนั้น และพร้อมที่จะแสดงออกเพื่อสนองต่อความนิยมนั้น บุคคลจะขัดขวางและต่อต้านการกระทำที่ขัดต่อค่านิยมที่เขามีอยู่ ค่านิยมจัดได้ว่าเป็นแหล่งที่มาของพฤติกรรมของบุคคลทั้งทางด้านลบและบวก

สาโรช บัวศรี (2527 : 23) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง สภาพหรือการกระทำบางประการที่เราเชื่อ (หรือนิยมนั่นเอง) ว่าควรยึดถือหรือยึดมั่น เพื่อจะได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายของสังคมหรือตัวเราเอง

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2529 : 1) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง “วิถีของการจัดรูปความประพฤติ” ที่มีความหมายต่อบุคคลและเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคมและในชีวิต หรือเผชิญกับเหตุการณ์ ทำให้มีการเลือกในสถานการณ์หรือเวลานั้น ค่านิยมจึงรวมไปถึงจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในชีวิต และสิ่งที่บุคคลชอบ

สมหมาย อ่ำดอนกลอย (2533 : 12) ได้ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึก นึกคิด ความเชื่อ ความนิยมชมชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ค่านิยมเป็นเครื่องชี้ถึงความประพฤติของบุคคล เป็นสิ่งที่ยอมรับของสังคม

พิทยา สายหู (2538 : 52 - 53) ได้ให้ความหมายว่าค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกหรือความเชื่อของแต่ละบุคคลที่เชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมหรือน่ากระทำและยึดถือเป็นหลักประจำใจเพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากความหมายและคำจำกัดความของค่านิยมดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ค่านิยม หมายถึง ความเชื่อที่บุคคลยึดมั่นอยู่ในใจว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าช่วยตัดสินใจในการเลือกที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ และเป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของตนเอง ตามแนวปฏิบัติในการดำรงชีวิตตามแต่ประสบการณ์ที่แตกต่างกัน และเป็นเครื่องนำทางในการปฏิบัติพฤติกรรมต่างๆ

วันทนี วาสิกะสิน (2526 : 56) ได้กล่าวว่าค่านิยมในเรื่องเพศของสังคมไทยนั้น สังคมไทยมีค่านิยมที่ไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้คนในสังคมพูดคุยกอย่างเปิดเผย การแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศเช่นการโอบกอด การจับมือ การจูบหรือหอม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานเป็นต้น ยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย นอกจากนี้ยังมีค่านิยมยกย่องให้เพศชายเป็นใหญ่กว่าเพศหญิง ซึ่งเป็นค่านิยมที่อยู่คู่กับสังคมไทยมาช้านาน และมักจะปรากฏอยู่ในสื่อมวลชนเสมอ ๆ เช่น ในละครย้อนยุค (period) ที่นำเสนอค่านิยมในเรื่องเพศอย่างครบถ้วน

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน (2523 : 89 – 90) กล่าวถึงการสังเกตค่านิยมของคนเรา ว่า การที่จะทราบว่าบุคคลนั้น หรือบุคคลนี้มีค่านิยมเป็นอย่างไร เราก็พอจะสังเกต หรือดูได้ อย่างคร่าว ๆ จากพฤติกรรมต่าง ๆ 5 ประการ คือ

1. สิ่งที่คุณค่าได้เลือกในชีวิตประจำวันของเขาว่า คนนี้ คนนั้นได้เลือกทำอะไร ซื่ออะไร เป็นต้น ซึ่งพอจะเป็นช่องทางสื่อให้เราเข้าใจถึงค่านิยมนั้น ๆ
2. ทิศทางแห่งความสนใจของคุณค่า คนเราแต่ละคนจะมีทิศทางของความสนใจ ที่พอจะสังเกตได้
3. คำพูดที่ได้แสดงออกโดยทั่วไป คนเรามักแสดงค่านิยมของตนเองทางคำพูดเสมอ พูดว่า สิ่งนั้นดี สิ่งนั้นไม่ดี ความประพฤติอย่างนั้นน่าเกลียด อย่างนั้นน่าชมเชย เป็นต้น
4. คำพูดที่ใช้ในการสนทนา เราจะสังเกตเห็นเสมอ ๆ ในวงสนทนาทั่ว ๆ ไป คำพูดหรือความคิดเห็นบางสิ่งบางอย่าง จะทำให้เราทราบค่านิยมของคน ๆ นั้นว่ามีอะไรบ้าง
5. การคิดการเขียนของคุณค่าซึ่งมักจะแสดงออกมาถึงหลักการ อุดมการณ์ ความคิด ความฝันและรสนิยมของตนเองออกมาเสมอ สิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางที่จะเข้าใจค่านิยมของ แต่ละคนได้เป็นอย่างดี

กาญจนา แก้วเทพ (2538 : 25) ค่านิยมในเรื่องเพศที่ปรากฏในสื่อมวลชนไม่ชัดเจน เช่น พ่อแม่สอนให้นางเอกรักนวลสงวนตัว อยู่ในกรอบศีลธรรมอันดีแต่ต่อมาถูกพระเอก ปลุกปล้ำ ชื่นใจ ผลสรุปสุดท้ายของเรื่องจะออกมาในลักษณะความสุขสมหวังของพระเอกและนางเอก ค่านิยมเรื่องเพศในทำนองดังกล่าวทำให้เด็กหรือเยาวชน หรือผู้ที่มีวุฒิภาวะน้อยในการพิจารณาเรื่องเพศ เกิดความสับสนว่าจริง ๆ แล้วอะไรคือสิ่งที่ถูกอะไรคือสิ่งที่ผิด ระหว่างความรัก นวลสงวนตัวของผู้หญิง หรือการใช้กำลังเข้าบังคับขืนใจของผู้ชายซึ่งนำไปสู่ความสมหวัง

ความสำคัญของค่านิยม

สุนทรี โคมิน และสนธิ สมัครการ (2522 : 68) ได้กล่าวถึงความสำคัญของค่านิยมไว้ว่า

1. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ชี้นำพฤติกรรมในหลายทาง เช่น
 - 1.1 เป็นเกณฑ์ใช้ในการประเมิน ตัดสิน ชื่นชม ยกย่อง หรือติเตียนตนเอง หรือการกระทำของคนอื่น
 - 1.2 เป็นตัวกำหนดให้เราเลือกนิยามอุดมการณ์ทางการเมือง บางอุดมการณ์ มากกว่าอุดมการณ์อื่น ๆ
 - 1.3 จูงใจให้เราแสดงจุดยืนของเราในเรื่องต่าง ๆ
 - 1.4 เป็นบรรทัดฐาน ที่ช่วยในการชักชวน ทำนาย คิดค้นและถกเถียง หรือพยายามที่จะเปลี่ยน
 - 1.5 เป็นบรรทัดฐานสำหรับกระบวนการให้เหตุผลว่าความนึกคิดและการกระทำ ของตน

2. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นตัวอย่างบ่งชี้ ถึงความต้องการและแรงจูงใจของมนุษย์
3. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจหรือผลักดันของบุคคล เช่น บุคคลที่มีค่านิยม

ในการมีอายุยาวนาน หรือสุขภาพดีก็จะมีแรงผลักดัน ให้อยากออกกำลังกาย เป็นต้น

การปลูกฝังค่านิยม

ค่านิยมเป็นสิ่งที่สามารถปลูกฝังได้และเปลี่ยนแปลงตามรูปแบบที่สังคมเปลี่ยนไป
เมธี ปิลันธนาพันธ์ (2526 : 44 – 46) ได้ให้วิธีการปลูกฝังและเสริมสร้างค่านิยมต่อเยาวชนด้วย
วิธีการ 2 ประการ คือ

1. วิธีการแบบของศีลธรรม เป็นวิธีการปลูกฝังและเสริมสร้างค่านิยมโดยตรง เป็นการถ่ายทอดค่านิยมที่ผู้ถ่ายทอดเชื่อและยึดถืออยู่ให้ผู้ได้รับการปลูกฝังและเสริมสร้างโดยตรง
2. วิธีการแบบตามสบายเป็นวิธีการถ่ายทอดและถ่ายทอด ค่านิยม โดยยึดหลักที่ว่า “ไม่มีค่านิยมอะไรที่ถูกต้องสำหรับทุกคน บุคคลจะผิด เชื่อ และเลือกปฏิบัติตามค่านิยมที่ตนเองเลือก” วิธีการนี้มีปัญหาตรงที่ว่า บุคคลเลือกยึดเลือกปฏิบัติอะไรนั้นผลที่ได้ออกมามิใช่ว่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมเสมอไป

การวัดค่านิยม

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน (2523 : 89 – 90) กล่าวถึง การสังเกตค่านิยมของ
คนเราว่า การที่จะทราบว่าบุคคลนั้น หรือบุคคลนี้มีค่านิยมเป็นอย่างไร เราก็พอจะสังเกต หรือ
ดูได้อย่างคร่าว ๆ จากพฤติกรรมต่าง ๆ 5 ประการ คือ

1. สิ่งที่บุคคลได้เลือกในชีวิตประจำวันของเขาว่า คนนี้ คนนั้นได้เลือกทำอะไร
ซื่ออะไร เป็นต้น ซึ่งพอจะเป็นช่องทางสื่อให้เราเข้าใจถึงค่านิยมนั้น ๆ
2. ทิศทางแห่งความสนใจของบุคคล คนเราแต่ละคนจะมีทิศทางของความสนใจ
ที่พอจะสังเกตได้
3. คำพูดที่ได้แสดงออกโดยทั่วไป คนเรามักแสดงค่านิยมของตนเองทางคำพูดเสมอ
เช่น พูดว่า สิ่งนั้นดี สิ่งนั้นไม่ดี ความประพฤติอย่างนั้นน่าเกลียด อย่างนั้นน่าชมเชย เป็นต้น
4. คำพูดที่ใช้ในการสนทนา เราจะสังเกตเห็นเสมอ ๆ ในวงการสนทนาทั่ว ๆ ไป
คำพูดหรือความคิดเห็นบางสิ่งบางอย่าง จะทำให้เราทราบค่านิยมของคน ๆ นั้น ว่ามีอะไรบ้าง
5. การคิดการเขียนของบุคคลซึ่งมักจะแสดงออกมาถึงหลักการ อุดมการณ์ ความคิด
ความฝัน และรสนิยมของตนเองออกมาเสมอ สิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางที่จะเข้าใจค่านิยมของ
แต่ละคนได้อย่างดี

การอบรมเลี้ยงดู

ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู “Socialization” คำศัพท์ในภาษาอังกฤษแปลว่า สังคมประกิต หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่สอดคล้องกับบุคคลส่วนใหญ่ของสังคม เป็นพฤติกรรมที่สังคมคาดหวังและเป็นวิธีการที่บุคคลจะต้องเรียนรู้ต่อเนื่องกันไปตลอดชีวิตของเขา สุรางค์ จันทน์เอม (2529)

ดวงเดือน พันธุมนาวินและคณะ (2528:3) ได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่ผู้ใกล้ชิดเด็กมีการติดต่อเกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งทางด้านคำพูดและการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายต่อเด็กทั้งทางด้านความรู้สึก และอารมณ์ของผู้กระทำ ตลอดจนจนเป็นทางให้ผู้เลี้ยงดูสามารถจะให้รางวัลและลงโทษเด็กได้ นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสให้เด็กได้ดูแบบอย่างการกระทำของผู้เลี้ยงดูตนด้วย

เชียร์และคณะ (วัฒนา อติโชติ. 2540 : 9 ; อ้างอิงจาก Sear and others. 1957) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดวัยเด็กซึ่งจะมีผลบางประการต่อพฤติกรรมของเด็กในปัจจุบันและศักยภาพของการกระทำในอนาคต ดังนั้น พฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลส่วนหนึ่งจึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในสถาบันครอบครัว อันเป็นสถาบันทางสังคมอันดับแรกสุดที่เด็กเป็นสมาชิก ซึ่งการที่จะอบรมเลี้ยงดูเด็กได้เหมาะสมเพียงใดนั้น พ่อแม่จำเป็นต้องประพฤติ ปฏิบัติ ให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กในแต่ละวัยและในแต่ละสถานการณ์แวดล้อม

เซฟฟีโอ (รุ่งอรุณ ป้องกัน. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Shapio. 1997) การอบรมเลี้ยงดู คือ วิธีการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กหรือบุตร โดยการให้คำแนะนำ สั่งสอนให้ความช่วยเหลือ ให้ความรัก ค้ำครอง ให้ความอบอุ่น และตอบสนองความต้องการให้ทั้งทางกายและจิตใจกับเด็ก

จรรยา สุวรรณทัต (2523 : 52 - 57) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นการทำหน้าที่ของสังคมครอบครัว ซึ่งมีหน้าที่อบรมเลี้ยงดูให้บุตรของตนเป็นคนที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจตามพัฒนาการของเด็กใน แต่ละวัย

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่ผู้ใกล้ชิดได้กระทำ สื่อความหมายต่อเด็กในทางความรู้สึกและอารมณ์ในลักษณะต่าง ๆ ทั้งที่พึงปรารถนาและไม่ถึงปรารถนา เป็นแบบอย่างของการกระทำที่เด็กได้รับรู้ โดยผู้เลี้ยงดูจะถ่ายทอดลักษณะต่าง ๆ ในสังคมให้แก่เด็กตามบทบาทที่เด็กได้รับการเลี้ยงดู

ประเภทของการอบรมเลี้ยงดู

นักจิตวิทยาได้ศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูและได้แบ่งแยกประเภทของการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันออกไป เช่น โรเจอร์ (Roger. 1972 : 117) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ไว้ 3 ลักษณะคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ที่เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นไปตามกติกาปฏิบัติต่อกับเด็กด้วยความยุติธรรม เป็นประชาธิปไตย ทั้งในด้านความรัก ความเอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขของบุตรของตน มีความใกล้ชิดกับบุตร มีเหตุผล เด็กสามารถแสดงอิสรภาพทางความคิด สามารถโต้ตอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง บิดามารดามีการยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็กตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามโอกาสเหมาะสม

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ที่เด็กมีความรู้สึกที่ไม่ได้รับอิสระ เพราะพ่อแม่หรือผู้ปกครองก้าวเข้ามาในเรื่องส่วนตัวและต้องการให้เด็กอยู่ในระเบียบวินัยเสมอ ทั้งในด้านการทำงาน ความคิดเห็น การแต่งกาย การเรียน มารยาท โดยยึดถือเอาความพอใจและความต้องการของตนเป็นสำคัญ

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึกที่ไม่ได้รับความรัก ความเอาใจใส่ ขาดความอบอุ่น ถูกทอดทิ้ง ไม่ได้รับคำแนะนำ และไม่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้ปกครอง เด็กสามารถทำอะไรตามใจตัวเอง

ปานแก้ว จันทนาชัยโชติ (2540 : 15) ได้แบ่ง การอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ คือ

1. แบบให้ความรัก (Loving) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้การแนะนำ สนับสนุน และช่วยเหลือ ยินดีที่จะอยู่กับเด็ก มีการยกย่อง ให้ความคุ้มครองและช่วยทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตัวเอง

2. แบบลงโทษ (Punishment) คือ การอบรมเลี้ยงดูพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น การเฆี่ยนตี การไม่พิจารณาถึงความต้องการของเด็ก มีการดัดนิสัยพิเศษ

ดวงเดือน พันธุมนาวินและคณะ (2528 : 3 - 15) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูเป็น 5 แบบ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความ รักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุข มีความใกล้ชิด และทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับบุตร ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับในความสามารถของบุตร การอบรมแบบนี้เป็นการให้ในสิ่งที่บุตรต้องการ ดังนั้นบุตรจะให้ความรัก ความสำคัญ ต่อบิดามารดา ยอมรับการอบรมสั่งสอนต่าง ๆ โดยง่าย มีความรับผิดชอบสูง ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมากและมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล หมายถึง บิดามารดาที่อธิบายให้เหตุผลแก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้บุตรจะได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ มีความสำนึกในหน้าที่ รับผิดชอบสูง และสามารถต้านทาน สิ่งยั่วยุใจได้

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย หมายถึง การที่บิดา-มารดา ใช้วิธีการลงโทษทางจิตหรือทางกายเมื่อบุตรทำผิด ซึ่งการลงโทษทางกายจะเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บิดามารดาใช้อย่างจงใจ ใช่มากและบ่อยกว่าการให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี การลงโทษทางกายมีประโยชน์เพียงเล็กน้อย คือ สามารถยับยั้งพฤติกรรมได้ชั่วคราว แต่มีผลเสียต่อเด็กมาก เด็กจะก้าวร้าว ขอบรังแก ข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า ส่วนการลงโทษทางจิต จะให้ผลดีในการช่วยเสริมสร้างจริยธรรมของเด็ก

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม หมายถึง การออกคำสั่งให้เด็กทำตามแล้วผู้ใหญ่คอยตรวจตราอย่างใกล้ชิดว่าเด็กทำตามที่ต้องการหรือไม่ ถ้าไม่ทำตามก็จะลงโทษเด็ก การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะยับยั้งการ พึ่งตนเอง และความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ทำให้เด็กไม่กล้าแสดงออก ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง ส่วนการควบคุมน้อย หมายถึง การปล่อยให้เด็กคิดและตัดสินใจเองว่าควรทำหรือไม่ควรทำสิ่งใด และเปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อยจะเป็นลักษณะเช่นเดียวกับแบบรักสนับสนุนนั่นเอง

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว หมายถึง การที่บิดามารดาเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วยตนเองหรือภายใต้การแนะนำ และฝึกฝนจากบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้ทำให้เด็กช่วยตนเองได้เร็วและไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นมากและนานไป

รุ่งอรุณ ป้องกัน (2543 : 24) แบ่งการเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

1. แบบประชาธิปไตย (Democratic) คือ บิดามารดารับผิดชอบ ร่วมกันในการเลี้ยงดูบุตรและภาระอื่น ๆ ในครอบครัว การตัดสินใจใด ๆ ในครอบครัวเกิดจากการตกลงและเห็นชอบของสมาชิกทุกคน บุตร มีโอกาสใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ และรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัว มีโอกาสหัดคิดริเริ่มและตัดสินใจจากเรื่องเล็กไปหาเรื่องใหญ่ และจะสร้างเป็นนิสัย ต่อไปจะรู้จักคิดริเริ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น มีความเชื่อมั่นในตนเอง พึ่งพาตนเองได้

2. แบบอัตตาธิปไตย (Authoritarian) คือ บิดามารดามีอำนาจสิทธิขาดในการกิจทุกประการในครอบครัวเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายและกฎเกณฑ์ทุกอย่าง บุตรเป็นเพียงผู้ปฏิบัติตามสัมพันธภาพระหว่างบิดา-มารดากับบุตรในครอบครัวจะห่างเหิน บุตรจะขาดความอบอุ่น มั่นคงปลอดภัย การปฏิบัติตามคำสั่งของบิดามารดาเป็นประจำ ทำให้เด็กขาดความคิดริเริ่ม ไม่เชื่อมั่นในตัวเอง ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น

3. แบบปล่อยปละละเลย (Laissez-Faire) คือ บิดามารดามักใช้อารมณ์กับบุตรมากกว่าเหตุผลบุตรจะรู้สึกขาดความรักและมองโลกในแง่ร้าย ไม่ไว้วางใจผู้อื่น ไม่เชื่อมั่นความยุติธรรมและไม่ได้มีโอกาสเรียนรู้หรือรับการฝึกฝนให้มีคุณธรรมความดีต่าง ๆ ขาดความเป็นระเบียบขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่มีความขยันขันแข็ง และไม่มีความสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1956 : 434) กล่าวถึง อิทธิพลของบิดามารดาที่แสดงผลต่อบุคลิกภาพของบุคคลพอสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมของครอบครัวจะเป็นพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งเด็กจะเลียนแบบโดยการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่ ผู้ปกครอง
2. การแสดงความคิดเห็นในลักษณะที่ชอบและไม่ชอบ การได้รับรางวัล หรือการลงโทษครอบครัวจะเป็นผู้สั่งสอนเด็กให้มีพฤติกรรมตามที่สังคมยอมรับและต้องการ
3. ครอบครัวจะต้องวางแผนในการลงโทษที่แน่นอน ถ้าเด็กกระทำความผิดเพื่อเด็กจะได้จดจำ พฤติกรรมลงโทษนั้นได้แน่นอน
4. ครอบครัวต้องพยายามให้เด็กเกิดแรงจูงใจ เพื่อให้เด็กนั้นกระทำในสิ่งที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและฝึกให้เด็กยึดถือคุณค่าที่ดีตามวัฒนธรรม

อาณนที อาภาภิรม (2525) ได้แบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูของสังคมไทยออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ยากจน มักเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเพราะบิดามารดาไม่มีเวลาให้กับบุตร ทำงานหาเลี้ยงชีพจึงไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่ต่อการอบรมเลี้ยงดูมากนัก บิดามารดาเชื่อว่าบุตรจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของเด็ก ดังนั้นเด็กที่มาจากครอบครัวยากจนจึงเป็นปัญหาของสังคมเนื่องจากขาดการอบรม
 2. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นกลาง โดยส่วนใหญ่บิดามารดาจะปรึกษาหารือกันและมีเวลามากกว่าครอบครัวที่ยากจนมาก สามารถตอบสนองความต้องการของเด็กได้ มักจะมีระเบียบวินัย เช่น การรับประทานอาหารเช้า มารยาทในสังคม ไม่ค่อยเกิดปัญหาสังคมมากนัก
 3. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นสูงจะมีความเอาใจใส่แก่เด็กอย่างยิ่ง เพราะมีความพร้อมด้วยสรรพสิ่งต่าง ๆ ทั้งในด้านการเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน และโอกาสในการศึกษาเล่าเรียน แต่อาจทำให้เด็กกลายเป็นคนนิสัยเสียเพราะบิดามารดาตามใจมากเกินไป
- จากผลการศึกษาค้นคว้าเหล่านี้ทำให้ทราบว่า การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดามีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็ก ผู้วิจัยเลือกการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือ แบบมีเหตุผล แบบควบคุมเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

ความภาคภูมิใจในตนเอง

ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem)

มีผู้ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ดังนี้

นงลักษณ์ บุญไทย (2539 : 52) ได้ให้ความหมายว่า ความภาคภูมิใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติในทางบวกที่บุคคลมีต่อคุณค่าและความสำคัญของตนเอง เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการประเมินหรือสะท้อนภาพที่แท้จริงของตนเองในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านผลงาน ความสามารถ คุณลักษณะต่างๆ การได้รับการยอมรับจากครอบครัว เพื่อนฝูงและสังคม ตลอดจนความสำเร็จหรือความ ล้มเหลวของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตมาเปรียบเทียบกับภาพของตนเองตามที่คาดหวัง เช่น มาตรฐานและค่านิยมของตนเอง ความคาดหวังในสิ่งที่ตนควรมีควรเป็นและอยากมีอยากเป็น

นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม (2519 : 6 - 7) ได้ให้ความหมายว่าความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การพิจารณาค่าของตนตามความรู้สึก และทัศนคติที่มีต่อตนเองของบุคคลในเรื่องการปฏิเสธตนเอง การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จล้มเหลว การยอมรับตนเอง การพึงตนเองคิดว่าตนเองมีค่าในสังคมตลอดจนการได้รับการยอมรับจากสังคม จากพ่อแม่ผู้อาวุโสหรือจากผู้มีอำนาจเหนือกว่า

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2525 : 17) กล่าวว่าไว้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถ มีความเชื่อมั่น และพร้อมที่จะนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นได้ ซึ่งความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมต่างๆ ที่เราแสดงออกต่อผู้อื่นเป็นผลเนื่องมาจากความภาคภูมิใจในตนเอง

มะลิ อุดมภาพ (2538 : 10) ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นปริมาณคุณค่าที่บุคคลให้กับตนเองซึ่งได้มาจากการเรียนรู้จากผู้อื่นแล้วสะท้อนให้บุคคลนั้นเห็นว่าบุคคลอื่นยอมรับหรือมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเราอย่างไร

คันสนีย์ อิทรพันธ์ (2531 : 150) ให้ความหมายว่าเป็นการยอมรับในความสามารถ ได้รับการยกย่องนับถือและตระหนักถึงคุณค่าของตนเพื่อจะอยู่อย่างสมศักดิ์ศรี ในฐานะเป็นคนหนึ่ง

เซลซี (Sasse. 1978 : 48) กล่าวว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความต้องการที่จะรู้สึกถึงความสำคัญและคุณค่าที่มีอยู่ในตนเองต้องการการยอมรับและคามเชื่อถือจากบุคคลอื่นเพื่อให้ตนเองเกิดความรู้สึก ภาคภูมิใจในตนเองและนับถือตนเอง

เจมส์ (นภาพร พุ่มพฤษ. 2529 : 8 ; อ้างอิงจาก James. 1980) กล่าวว่าความภาคภูมิใจตนเอง หมายถึง อัตราส่วนระหว่างความสำเร็จที่แท้จริงกับความคาดหวังในความสำเร็จของบุคคลนั้นตามสูตรนี้ ความสำเร็จ หมายถึง การประสบความสำเร็จที่แท้จริงตามเป้าหมายของบุคคล ความคาดหวัง หมายถึง สิ่งที่เราคาดหวังว่าจะเป็นเช่นนั้นหรือเป้าหมาย

ต่าง ๆ ที่บุคคลตั้งไว้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นอัตราส่วนของคุณภาพที่เป็นจริงระหว่างความสำเร็จกับความคาดหวัง ซึ่งสามารถเขียนเป็นสูตรได้ดังนี้

$$\frac{\text{ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem)}}{\text{ความสำเร็จ (Success)}} = \frac{\text{ความคาดหวัง (Preemptionsness)}}{\text{ความสำเร็จ (Success)}}$$

คูเปอร์สมิท (Cooper smith. 1984 : 5) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นการประเมินค่าของตนเองของแต่ละบุคคลและยึดถือความคิดนั้นไว้ เป็นการอธิบายทัศนคติของความคิดที่เห็นชอบและขัดแย้ง และชี้แจงถึงขอบเขตที่บุคคลเชื่อในตนเองเกี่ยวกับความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ ความมีคุณค่า

มาสโลว์ (Maslow. 1970 : 70) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความต้องการในขั้นที่ 4 เป็นความรู้สึกของบุคคลที่ต้องการให้ตนเองเป็นคนมีประโยชน์และมีคุณค่า ซึ่งความรู้สึกในลักษณะดังกล่าวนี้ มาสโลว์เชื่อว่าเป็นลักษณะของความต้องการที่บุคคลทุกคนปรารถนาให้มี โดยสามารถจำแนกได้ 2 ประเภทดังนี้

1. ความต้องการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะให้ตนเองมีความเข้มแข็ง มีความสามารถเพียงพอสำหรับการทำสิ่งต่าง ๆ มีความเชี่ยวชาญ มีความเชื่อมั่นในการเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น มีความอิสระเสรี และประสบความสำเร็จในกิจการต่าง ๆ

2. ความต้องการให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของตน เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะให้บุคคลอื่นเห็นว่าตนเองเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง มีเกียรติ มีตำแหน่งฐานะ มีอำนาจเหนือผู้อื่น มีความสำคัญ มีศักดิ์ศรี ได้รับการ ยอมรับและเป็นที่น่าชื่นชมของผู้อื่น

จากที่กล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าคุณค่า มีความสำคัญ มีความสามารถที่จะทำสิ่งที่ตนเองคาดหวังและได้รับความเชื่อมั่น การยอมรับศรัทธาจากบุคคลอื่น เป็นที่พึ่งของบุคคลอื่น และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข

บรูโน (Bruno. 1983 : 363 – 365) กล่าวถึง แนวทางการเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเองไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. การได้รับข้อคิดหรือข้อเสนอแนะโดยตรง เป็นการได้รับข้อคิดหรือข้อเสนอแนะที่ทำให้บุคคลนั้นเกิดกำลังใจและรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ไม่ว่าจะเป็นข้อคิดหรือข้อเสนอแนะจากบุคคลอื่นหรือตัวเองก็ตาม

2. การเพิ่มความสำเร็จให้แก่ตนเอง เป็นความพยายามของบุคคลที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

3. การลดความคาดหวังลงเป็นการลดความต้องการหรือความปรารถนาลง และตั้งระดับของความคาดหวังให้เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง เพื่อเป็นการลดความทุกข์ ความกังวลและความกดดันต่าง ๆ ที่อาจทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองลดต่ำลง

4. การหยุดการประมาณค่าตนเอง เป็นลักษณะของความเชื่อที่ว่ามนุษย์สามารถเกิดมาและดำรงชีวิตอยู่ได้นั้น นับว่ามีคุณค่าเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นที่คนเราจะต้องไปประมาณค่าตนเองอีก เพราะการประมาณค่าหรือตัดสินค่าของตนเองอาจทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลนั้นลดลงได้

เจอร์ดาโนและอีเวอร์รี (Girdano and Everly, 1979 : 146 - 149) เสนอกลวิธี 3 อย่างที่สามารถพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองอย่างได้ผลคือ

1. การใช้ภาษาทางบวก หมายถึง กระบวนการที่บุคคลที่ให้แรงเสริมภาพเกี่ยวกับตนโดยชี้ให้เห็นถึงลักษณะทางบวกของตนด้วยการใช้ภาษาเป็นสื่อ เช่น การใช้กระดากแข็ง เขียนถึงลักษณะบุคลิกภาพในทางบวกหรือสิ่งที่ตนเองภูมิใจเขียนทุกวันเมื่อหมดวันก็เปลี่ยนข้อความใหม่ทำเช่นนี้ติดต่อกันเป็นสัปดาห์ โดยอาจติดกระดากนี้ไว้ในที่ที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนผ่านดามากที่สุดหรือทำพกใส่กระเป๋าเสื้อ กระเป๋าสตางค์ ฯลฯ

2. การยอมรับคำยกย่องชมเชย การเรียนรู้ที่จะยอมรับคำชมเชยเป็นวิธีการหนึ่งที่จะสร้างเสริมความภาคภูมิใจในตนเองได้ เมื่อมีใครยกย่องชมเชยเรา เราก็ยอมรับโดยปราศจากท่าทีหรือคำตอบที่ถ่มถนแต่ใช้ประโยคแสดงความยินดีแทน วิธีนี้จะเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม อันจะทำให้บุคคลประทับใจและมองตนเองในทางบวกมากขึ้น

3. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกสามารถเปลี่ยนแปลงความภาคภูมิใจในตนเองได้ เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมทางบวก กล้าแสดงออกในทางที่เหมาะสมและมีการรับรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ลี (Lee, 1993 : 22 - 23) ได้กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นหญิงที่มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำจะมีความเชื่อว่าวิธีที่จะทำให้คู่รักหรือแฟนชอบหรือรักนั้น คือ การให้ในสิ่งที่เขาปรารถนา หรือการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอุททพงศ์ วีระวัฒน์ตระกูล และคณะ (2541 : 112 - 116) ในเรื่องการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสและการตั้งครรภ์นั้นเกิดจากการที่วัยรุ่นไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองมีคุณค่า ไม่ภาคภูมิใจในตนเอง การที่วัยรุ่นขาดความภาคภูมิใจในตนเองอาจแสวงหาความรักด้วยการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่เหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

งานวิจัยในต่างประเทศ

โรเจอร์ (Rogers. 1970 : 187 – 190) ศึกษาเจตคติในเรื่องเพศพบว่า นักศึกษาร้อยละ 35 เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เพื่อตอบสนองความต้องการทางร่างกาย ร้อยละ 83 เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในกรณีคู่รัก และร้อยละ 70 เห็นด้วยกับการทดลองอยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงานตามประเพณี (Cohabitation)

ออฟเฟอร์ (Offer. 1971 : 40 – 48) ศึกษาพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่น โดยติดตามศึกษาเป็นระยะกับเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย (ไฮสกูล) อายุ 14 – 21 ปี จำนวน 83 คน เป็นชาย 73 คน หญิง 10 คน เริ่มศึกษาตั้งแต่เมื่อกลุ่มตัวอย่างเริ่มเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จนถึงมหาวิทยาลัยปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ในเรื่องการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศนั้นเริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาได้หนึ่งปี 45 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่างไม่เคยมีนัดจนสำเร็จปีที่ 1 แต่การมีนัดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นจำนวน 77 เปอร์เซ็นต์ เมื่ออยู่ชั้นปีที่ 3 สำหรับการร่วมประเวณีก่อนแต่งงานนั้น กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 80 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ แต่ควรจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเสียก่อน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะถ้าตั้งครรรภ์เป็นอุปสรรคต่อการเรียนได้ กลุ่มตัวอย่าง 10 เปอร์เซ็นต์ เคยร่วมประเวณีเมื่อศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพิ่มเป็น 30 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเรียนในมหาวิทยาลัยปีที่ 1 และเพิ่มเป็น 50 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีที่ 3

ปี ค.ศ. 1972 ฮอปกินส์ (Hopkins. 1973 : 28) ได้สำรวจพฤติกรรมทางเพศของสตรีอเมริกันและผิวขาวจำนวน 4,611 คน พบว่า ร้อยละ 46 เคยร่วมประเวณีแล้วเมื่ออายุได้ 20 ปี ในจำนวน 1,000 คน จะมีสตรีที่ตั้งครรภ์โดยไม่ได้แต่งงาน 198 คน

การกอดจูบหรือการประเล้าประโลมทางเพศกระทำกันมากในสังคมของชาวยุโรปและอเมริกัน เช่น เมื่ออายุ 15 ปี เด็กผู้หญิงกระทำร้อยละ 39 และเด็กผู้ชายกระทำร้อยละ 57 เมื่อถึงอายุ 18 ปี จำนวนเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายที่มีประสบการณ์นี้จะเท่ากันคือ 4 ใน 5 แต่อย่างไรก็ตามเมื่ออายุ 15 ปี ร้อยละ 18 ของเด็กผู้ชายจะสามารถบรรลุความสุขสุดยอดทางเพศทางการกอดจูบลูบล่า ส่วนผู้หญิงจะเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 3 เท่านั้น

การร่วมเพศก่อนแต่งงานในคนอเมริกันก็พบได้มากเช่นกัน คินซี รายงานว่า 1 ใน 2 ของผู้หญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายก่อนแต่งงาน แต่ส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์กับคู่นอนเพียงคนเดียวซึ่งเป็นคู่หมั้นของตน สำหรับผู้ชายการร่วมเพศก่อนแต่งงานพบร้อยละ 68 – 98 และพบในคนที่มิระดับการศึกษาต่ำมากกว่าคนที่ระบบการศึกษาสูง คนที่ไม่เคร่งในศาสนามากกว่าคนที่เคร่งในศาสนา แต่อย่างไรก็ตามเมื่อแต่งงานแล้วทั้งหญิงและชายส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคู่สมรสของตนเท่านั้น

เกี่ยวกับความถี่ในการร่วมเพศเมื่อแต่งงานแล้วพบว่า อายุ 20 – 30 ปี กระทำ 2.5 ครั้งต่อสัปดาห์ อายุ 40 ปี 1.5 ครั้งต่อสัปดาห์ และเมื่ออายุ 60 ปี 0.5 ครั้งต่อสัปดาห์ การที่ความถี่ในการร่วมเพศเมื่ออายุมากขึ้นลดน้อยลง เพราะผู้ชายมีความสนใจทางเพศน้อยลง แต่สำหรับผู้หญิงความสนใจทางเพศยังคงมีอยู่ และความสามารถที่จะมีความสุขสุดยอดกลับเพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น การบรรลุนิยามความสุขสุดยอดหลาย ๆ ครั้งติดต่อกัน พบได้ร้อยละ 14 ของผู้หญิง

แคสเทนบูม (Kastenbaum. 1979 : 495) กล่าวถึง พฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นไว้ว่า เมื่อเด็กเข้าสู่วัยหนุ่มสาวหรือเข้าสู่วัยแรกรุ่นจะมีความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทุกด้าน และในระยะนี้จะเริ่มมีความสามารถทางเพศเกิดขึ้น นั่นคือ สามารถให้กำเนิดบุตรได้ สัญลักษณ์แห่งความเป็นหนุ่มสาวโดยสมบูรณ์ของทั้งสองเพศนั้น ได้แก่ การมีประจำเดือนในเพศหญิง และการหลั่งน้ำอสุจิในเพศชาย ซึ่งลักษณะนี้จัดเป็นการเปลี่ยนแปลงทางเพศประการหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “Primary Sex Characteristics” ในขณะที่เดียวกันจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางเพศประการที่สองควบคู่ไปด้วย ซึ่งเรียกว่า “Secondary Sex Characteristics” ลักษณะเช่นนี้คือการเปลี่ยนแปลงทางรูปร่างและทรวดทรง เช่น เพศหญิงเริ่มมีหน้าอก เตโพกผาย มีขนขึ้นตามรักแร้และอวัยวะเพศ ส่วนเพศชายจะมีไหล่กว้าง เสียงแตก มีหนวดเครา มีกล้ามเนื้อ มีขนตามรักแร้และอวัยวะเพศเช่นเดียวกัน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายดังกล่าวจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และสังคมอย่างมาก นั่นคือ วัยรุ่นจะเริ่มสนใจเพศตรงข้าม และในระยะแรกนี้เด็กทั้งสองเพศยังคงกระดากอายเพื่อนอยู่ ไม่ว่าเพื่อนต่างเพศนั้นจะอยู่บ้านเดียวกันหรืออยู่บ้านใกล้เคียงกัน ในบางครั้งจะพบว่า เด็กวัยนี้หลงรักผู้ที่ใกล้ชิดกับตนหรือผู้ที่ตนนิยม เช่น หลงรักครูหรือสนใจดารา วัยรุ่นชายมักจะสนใจวัยรุ่นหญิงที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับมารดาของตนและวัยรุ่นหญิงก็เริ่มสนใจและนิยมวัยรุ่นชายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับบิดาของตน ถ้าทั้งบิดามารดาเป็นที่นิยมและชื่นชอบของวัยรุ่น และมีจำนวนมากที่แต่งงานกับเพศตรงข้ามที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้น

ซูซาน (Susan. 1983 : 3430 – A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลเกี่ยวกับเรื่องเพศ เจตคติในการคุมกำเนิดและพฤติกรรมระหว่างเพศของวัยรุ่น พบว่า พ่อแม่เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติเกี่ยวกับเพศเป็นอันมาก

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith. 1984 : 126) ได้ศึกษาและสร้างแบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเอง สรุปว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำเป็นบุคคลที่เก็บตัวไม่ชอบปรากฏตัวในที่ชุมชน ส่วนผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง จะเป็นพวกที่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป

ลี (Lee. 1993 : 22 - 23) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ จะมีความเชื่อว่าวิธีจะทำให้คู่รักหรือแฟนชอบหรือรักนั้นคือการให้ในสิ่งที่เขาปรารถนาหรือการมีเพศสัมพันธ์

มัว และโรเจนเทล (Moore and Rasenthal. 1993 : 65) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นและศึกษาพบว่า การที่สัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวที่ขาดความใกล้ชิดขาดการสนับสนุนแนะนำ จากพ่อแม่จะทำให้ลูกมีกิจกรรมทางเพศโดยเฉพาะในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

เอคเจอร์ (Egger. 1993 : 161) ศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน 4 แห่งในเมืองนิคารากัว จำนวน 451 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 64.00 นักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 90.00 นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 50.00 อายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชาย อยู่ระหว่าง 10 - 21 ปี โดยเฉลี่ยอายุ 15 ปี ส่วนนักเรียนหญิงอายุระหว่าง 15 - 21 ปี โดยเฉลี่ย 17.40 ปี นักเรียนชาย ร้อยละ 60.00 มีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน ในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ส่วนนักเรียนหญิงมีเพียงร้อยละ 3.00

ไดยอร์ ลีหมิง และโอริเวอร์ (Dwyer, leeming Oliver. 1996 : 13 - 14) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมปลายในสหรัฐอเมริกา ปี 1990 พบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 3.96, 47.6 และ 71.9 ตามลำดับ อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นชายมีอายุ 15.5 ปี และวัยรุ่นหญิงมีอายุ 16 ปี

งานวิจัยในประเทศไทย

จิระ จีงเจริญศิลป์ (2523 : 41 - 52) ได้ศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตยตามตัวแปรเพศ ความรู้สึกรู้สีกต่อครอบครัว สถานภาพทางการศึกษา ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย และการปรับตัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มวัยรุ่นอายุระหว่าง 15 - 19 ปี จำนวน 226 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย รู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศน้อย คือ ส่วนใหญ่จะปฏิบัติอยู่ในกรอบประเพณีไทย เด็กชายวัยรุ่นรู้สึกเสรีในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง เด็กวัยรุ่นที่ไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษารู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษา เด็กวัยรุ่นที่ปรับตัวไม่ดีรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการปรับตัวดี และเด็กวัยรุ่นที่รู้สึกว่าครอบครัวไม่สงบสุขรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่รู้สึกว่าครอบครัวสงบสุข

ระวีวรรณ วุฒิปะสิทธิ์ (2526 : 115 – 119) ได้ศึกษาความรู้ ทักษะ และ ประสิทธิภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร จำนวน 658 คน พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน มี ทักษะเกี่ยวกับเรื่องเพศในเชิงบวกแตกต่างกันโดยนักเรียนหญิงมีทักษะในเชิงบวกมากกว่า นักเรียนชาย ส่วนพฤติกรรมทางเพศด้านประสิทธิภาพที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ นักเรียนชายและ นักเรียนหญิงมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนชายมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับ เรื่องเพศมากกว่านักเรียนหญิง กับหญิงบริการ เยาวชนชายมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 17.1 และเยาวชนชายมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 30.1 ขณะที่เยาวชนหญิงมีเพศสัมพันธ์ กับเพื่อนต่างเพศร้อยละ 3.1 ร้อยละ 90.70 ของเยาวชนจากการศึกษาครั้งนี้ไม่เห็นด้วยที่หนุ่ม สาวจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เยาวชนชายร้อยละ 52.10 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ พิเศษ อย่างไรก็ตามมีร้อยละ 62.30 ของเยาวชนดังกล่าวไม่เคยใช้การคุมกำเนิดเลย

จุฑามาศ นุชนารถ (2531) ได้ศึกษาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 836 คน จากประชากรทั้งหมด 5,665 คน ผลการวิจัยการมีเพศสัมพันธ์วัยรุ่นเคยมีประสบการณ์การมี เพศสัมพันธ์ ร้อยละ 23.3 เพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 40.6 เพศหญิงเคยมีเพศ สัมพันธ์ ร้อยละ 6.6 อายุเฉลี่ยของผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ประมาณ 18 ปี ร้อยละ 33.3 มีเพศ สัมพันธ์ครั้งแรก เมื่ออายุ 15 ปีขึ้นไป ร้อยละ 93.8 อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ประมาณ 16 ปี การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่เพราะอยากรอง ร้อยละ 86.7 โดยใช้ อนามัย ร้อยละ 38.5 ส่วนใหญ่นักเรียนวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณี ร้อยละ 43.1 ของ วัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์ โดยมีจำนวนครั้งเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ประมาณ 4 ครั้งต่อปี ส่วนใหญ่นักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ร้อยละ 89.3 ของวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มีเพียงครั้งเดียว การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบร้อยละ 20.5 ซึ่งเป็นวัยรุ่น ชายทั้งหมดและส่วนใหญ่รักษาด้วยการซื้อยาจากร้านขายยา ร้อยละ 57.5 วัยรุ่นชายเคยทำให้ คู่ร่วมเพศตั้งครรภ์ ร้อยละ 4.2 และส่วนใหญ่แก้ปัญหาด้วยการทำแท้ง ส่วนวัยรุ่นหญิง ที่ศึกษาไม่พบการตั้งครรภ์เลย การยอมรับการคุมกำเนิด ส่วนใหญ่ให้การยอมรับในระดับ ความคิดร้อยละ 94 แต่เมื่อถึงขั้นปฏิบัติพบเพียงร้อยละ 63.8 โดยใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกัน โรคมากกว่าเพื่อการคุมกำเนิด และผู้ที่ไม่ใช้วิธีคุมกำเนิดเมื่อมีเพศสัมพันธ์เพราะไม่คิดว่าจะมี เพศสัมพันธ์ในวันนั้นร้อยละ 39.1 กลุ่มนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์ มีความรู้เรื่องเพศศึกษาใน ระดับต่ำ ส่วนกลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์มีความรู้ในระดับสูงสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยยังได้รับค่าใช้จ่ายสูงอัตราการมีเพศสัมพันธ์ยังสูงขึ้นด้วย และพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ เมื่ออายุมากขึ้นทำให้อัตราการมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้นด้วย และพบว่า การอ่านหนังสือ

หรือภาพยนตร์ที่มีภาพการร่วมเพศ การเที่ยวสถานเริงรมย์ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศุภจรี วิจิวัฒน์ (2533) ได้ศึกษาเรื่องความรู้ ทักษะ ประสิทธิภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ : การศึกษานักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความรู้ ทักษะ และประสิทธิภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัจจัยดังกล่าวได้แก่ สายการศึกษา จำนวนพี่น้องเพศชาย อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา การศึกษาของบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ที่พักอาศัยและเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับ จำนวน 357 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้และประสิทธิภาพในเรื่องเพศในระดับปานกลาง มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับสูง มีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ สายสามัญ จำนวนพี่น้องเพศชาย ที่พักอาศัย เงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และสถานภาพสมรสของบิดามารดา สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ได้แก่ การศึกษาของบิดา สถานภาพสมรสของบิดามารดาและเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับ นอกจากนี้พบว่า ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001 ตามลำดับ ส่วนประสิทธิภาพเรื่องเพศพบว่า มีความสัมพันธ์กับความรู้ ทักษะ เกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับมีความสัมพันธ์กับการมีประสบการณ์ทางเพศโดยนักเรียนชายที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายมากมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายน้อย และพบว่านักเรียนที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาจะมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา

สมนา ชมพูทวีป และคนอื่น (2533 : 32 – 50) ได้ศึกษาถึงเจตคติและประสบการณ์ทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงปีที่ 6 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร 21 โรงเรียน จำนวน 4,377 คน พบว่า นักเรียนชายร้อยละ 39.3 เห็นด้วยว่าผู้ชายมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน นักเรียนหญิงร้อยละ 15.7 เท่านั้นที่มีความเห็นว่าผู้หญิงควรมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน

อังสนา บุญธรรม (2535 : 102) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 1,752 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชาย ร้อยละ 64.3 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 15 – 16 ปี รายได้ที่ได้รับเป็นตัวแปรอิสระที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ได้ โดยเฉพาะในนักเรียนชายที่มีรายได้สูง โดยเฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่ร่วมเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 15.4 ปี อายุต่ำสุดของการร่วมเพศครั้งแรกคือ 12 ปี และนักเรียนที่อ่านหนังสือไป หนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์

ปลูกเจ้าอารมณ์ทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์ได้

อัญชลี คตินุรักษ์ (2535 : 69) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 1,094 คน พบว่าวัยรุ่นร้อยละ 63 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 15 – 17 ปี โดยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ไม่ใช่หญิงบริการทางเพศมากที่สุดร้อยละ 52.9 และพบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนสูงกว่าจะมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำ นักเรียนที่พักอาศัยอยู่บ้าน หอพัก หรือบ้านเช่ามีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่พักอยู่กับบิดามารดา อายุต่ำสุดของการร่วมเพศครั้งแรกคือ 12 ปี และอายุสูงสุดของการร่วมเพศครั้งแรกคือ 23 ปี ช่วงอายุที่ร่วมเพศครั้งแรกมากที่สุดคือ 15 – 17 ปี อายุเฉลี่ยของการร่วมเพศครั้งแรก 16.7 ปี

ชลีพร อินทรไพบูลย์ (2536 : ก - ข) ศึกษาเรื่องค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศตามตัวแปรด้านเพศ สายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียนสังกัดของโรงเรียน สถานภาพการสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ที่พักอาศัยกลุ่มผู้เลี้ยงดู และสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาในเรื่องเพศของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีค่านิยมในเชิงบวก โดยนักเรียนหญิงมีค่านิยมมากกว่านักเรียนชาย และพบว่านักเรียนสายสามัญมีค่านิยมในเรื่องเพศเชิงบวกสูงที่สุดและช่วงอุตสาหกรรมมีค่านิยมในเรื่องเพศเชิงบวกต่ำที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่สภาพเศรษฐกิจและสภาพที่พักอาศัยต่างกันไม่มีค่านิยมในเรื่องเพศแตกต่างกัน

ชาติ แจ่มนุช (2538) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการสำส่อนทางเพศของเยาวชนชาย ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตพื้นที่ภาคกลาง จำนวน 13,537 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,200 คน ผลการวิจัยในเรื่องนี้พบว่าเยาวชนมีความรู้เรื่องเพศดี มีประสบการณ์ทางเพศน้อยและมีการปล่อยตัวทางเพศค่อนข้างน้อย ในชุมชนหมู่บ้านของเยาวชนมีสถานเริงรมย์ที่สมาชิกสามารถจะไปใช้บริการได้ปานกลาง เยาวชนชายมีความรู้เรื่องเพศดี มีค่านิยมการสำส่อนทางเพศต่ำ เยาวชนชายกล่าวว่าเมื่อเรียนรู้เรื่องเพศมากเกินไปจะทำให้มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม หรือเรียกว่าทำให้ใจแตกในส่วนของการที่ช่วยยับยั้งอารมณ์หรือความต้องการทางเพศ เยาวชนกลุ่มนี้เห็นว่าการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายเป็นวิธีการที่ดีที่สุด รองลงมาคือ ดูโทรทัศน์ ฟังเพลง อ่านหนังสือ เล่นดนตรี ทำงานอดิเรก หรือนั่งสมาธิ

ศรีพัทรา จาริวงศ์ (2539 : 84 – 130) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา จากกลุ่มตัวอย่างเยาวชนอายุ 15 – 24 ปี จำนวน 286 คน พบว่า อายุต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์

ครั้งแรกคือ 13 ปี โดยเฉลี่ยจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเท่ากับ 17.78 ปี ในเพศชาย และ 18.95 ปีในเพศหญิง และพบว่าเคยตั้งครรภ์หรือทำให้คู่ร่วมเพศตั้งครรภ์ร้อยละ 23 เคยทำแท้งหรือพาคู่ร่วมเพศไปทำแท้ง ร้อยละ 17.6 ส่วนรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีรายได้แตกต่างกัน มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การแสดงออกในเรื่องเพศของกลุ่มที่มีรายได้ได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3,500 บาทต่อเดือน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 4.04 ขณะที่กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 3,500 บาทต่อเดือน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 7.24 ในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับคะแนนพฤติกรรมทางเพศ คือกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี จะมีการแสดงออกในเรื่องเพศน้อยกว่ากลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวปานกลาง หรือไม่ดี ปรางพร พงษ์ประเสริฐ (2539 : 54 – 61) ศึกษาความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 489 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศของนักเรียนชายและหญิงโรงเรียนสหศึกษาในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โรงเรียนสหศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรเพศ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนได้รับความรู้จากหนังสือแบบเรียน โดยนักเรียนมีความรู้เรื่องเพศอยู่ในระดับดี แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับนักเรียนหญิงพบว่านักเรียนชายมีความรู้เรื่องเพศต่ำกว่านักเรียนหญิง ทัศนคติในเรื่องเพศอยู่ในระดับดีและเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับนักเรียนหญิงพบว่านักเรียนชายมีทัศนคติในเรื่องเพศต่ำกว่านักเรียนหญิง

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของของนักเรียนวัยรุ่นภายในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 434 คน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ที่พักในปัจจุบัน อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ รายได้ที่ได้รับ ทัศนคติ การดื่มสุรา การไปเที่ยวคลับ บาร์ สถานเริงรมย์ และการมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก หรือหญิงบริการทางเพศ โดยการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และคุณลักษณะทั่วไปตามปัจจัย นำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม ตลอดจนศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์รวมถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่านักเรียนวัยรุ่นเคยดูวิดีโอ โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 92.2 เคยอ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 91.0 เคยไปเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์อื่นๆ ร้อยละ 81.4 เคยไปอาบอบนวด ร้อยละ 4.6 และเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 25.8 อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก 16.1 ปี คู่เพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่คือเพื่อนหญิง ร้อยละ 59.8

ศิริมา ฟองคำ (2541) ศึกษาความรู้และแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 692 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนชายที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล มีความรู้ความ

เข้าใจเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่อาศัยในเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล และนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยุทธพงศ์ วีระวัฒนตระกูล และคณะ (2541 : 112 – 116) ในเรื่องการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสและการตั้งครรภ์นั้นเกิดจากการที่วัยรุ่นนั้นไม่รู้สึคว่าตนเองมีคุณค่า ไม่ภาคภูมิใจในตนเอง ตลอดจนเพื่อผูกมัดฝ่ายชาย

พรณี ภานุวัฒน์สุข และรัตนา สำโรงทอง (2542 : 205 – 216) ได้ศึกษาถึงเรื่องพฤติกรรมทางเพศ และความคิดเห็นในเรื่องเพศของวัยรุ่นในชุมชนคลองเตย จำนวน 377 คน ทั้งอยู่ในระบบและนอกระบบการศึกษา ผลจากการศึกษาในเรื่องความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน พบว่า วัยรุ่น หนึ่งในสามหรือร้อยละ 29.4 เห็นว่าเป็นเรื่องไม่เสียหายและให้เหตุผลในการมาเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานว่า เป็นการทดสอบบรรณนิยมก่อนแต่งงานและการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักเป็นเรื่องธรรมดา

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีรายละเอียดการดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 ลักษณะของเครื่องมือ
 - 2.2 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
 - 2.3 เกณฑ์การให้คะแนน และการแปลความหมาย
 - 2.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 4,728 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 368 คน ซึ่งได้มา โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) และการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane. 1967 : 886)

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane. 1967 : 886) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีสูตรในการคำนวณคือ

จากสูตร

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้กำหนดให้

เท่ากับ 0.05

ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 368 คน

2. แบ่งกลุ่มโรงเรียนตามที่ตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามอำเภอของสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาครซึ่งแบ่งออกเป็น 3 อำเภอ

3. สุ่มโรงเรียนจากกลุ่มที่ 1 – 3 โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายมา กลุ่มละ 1 โรงเรียน ได้จำนวนโรงเรียนทั้งหมด 3 โรงเรียน

4. สุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน โดยใช้การสุ่มอย่างง่ายตามสัดส่วนประชากร รายละเอียดดังปรากฏตามตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามที่ตั้งโรงเรียนของสำนักงานสามัญ
ศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร

อำเภอ	โรงเรียน	ประชากร (คน)				กลุ่มตัวอย่าง			
		ม.4	ม.5	ม.6	รวม	ม.4	ม.5	ม.6	รวม
เมือง	สมุทรสาครวิทยาลัย	335	327	320	982	81	78	73	232
	สมุทรสาครบูรณะ	463	414	450	1327	-	-	-	-
	เฉลิมพระเกียรติ	82	96	78	256	-	-	-	-
	พันท้ายนรสิงห์วิทยา	55	74	33	162	-	-	-	-
	สมุทรสาครวุฒิชัย	79	86	49	214	-	-	-	-
บ้านแพ้ว	วัดธรรมจริยาภิรมย์	137	96	101	334	16	14	14	44
	หลักสองส่งเสริมวิทยา	5	14	16	35	-	-	-	-
	หลักสี่พัฒนา	64	78	59	201	-	-	-	-
กระทุ่ม แบน	กระทุ่มแบนวิเศษสมุทคุณ	286	277	217	780	27	30	35	92
	กุศลวิทยา	16	7	23	46	-	-	-	-
	อ้อมน้อย	66	93	232	391	-	-	-	-
รวม		1588	1562	1578	4728	124	122	122	368

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ระดับ
การศึกษา รายได้ของนักเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว เป็นแบบสำรวจรายการ
(Check list) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple
choices) โดยมี 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศโดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็น
ด้วยไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูมีเหตุผล แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) จำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 3 ระดับ ได้แก่ ปฏิบัติประจำ ปฏิบัติบางครั้ง ไม่เคยปฏิบัติ จำนวน 25 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษา ค้นคว้า ตำรา เอกสาร และการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ
2. ศึกษาหลักเกณฑ์ และวิธีการสร้างเครื่องมือจากตำรา และงานวิจัย
3. สร้างแบบสอบถามโดยมีเนื้อหาครอบคลุมความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง และพฤติกรรมทางเพศ ได้แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ จำนวน 34 ข้อ ค่านิยมทางเพศ จำนวน 58 ข้อ การอบรมเลี้ยงดู จำนวน 19 ข้อ ความภาคภูมิใจในตนเอง จำนวน 19 ข้อ และพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 47 ข้อ
4. นำแบบสอบถามให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาบัณฑิตตรวจสอบและนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง
5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ได้ข้อคำถามวัดความรู้เรื่องเพศ จำนวน 25 ข้อ ค่านิยมทางเพศ จำนวน 30 ข้อ การอบรมเลี้ยงดู จำนวน 16 ข้อ ความภาคภูมิใจในตนเอง จำนวน 15 ข้อ และพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 29 ข้อ
6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียน โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ จำนวน 100 คน และนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้ข้อคำถามวัดความรู้เรื่องเพศ จำนวน 20 ข้อ ค่านิยมทางเพศ จำนวน 21 ข้อ การอบรมเลี้ยงดู จำนวน 12 ข้อ ความภาคภูมิใจในตนเอง จำนวน 10 ข้อ และพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 25 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้ให้เกณฑ์ประเมินจากเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ ถ้านักเรียนตอบข้อที่ถูกได้ 1 คะแนน ถ้าตอบข้อผิดหรือไม่ตอบ ได้ 0 คะแนน และมีเกณฑ์ประเมินผล โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

ร้อยละ 81 – 100 คะแนน หมายถึง มีความรู้ระดับดี
 ร้อยละ 61- 80 คะแนน หมายถึง มีความรู้ระดับปานกลาง
 ต่ำกว่าร้อยละ 60 คะแนน หมายถึง มีความรู้ระดับต่ำ

2. แบบสอบถามด้านค่านิยมทางเพศ แบ่งเป็น 3 ระดับ ความรู้สึก และความคิดเห็น
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้อคำถามมีทั้งลักษณะทางบวกและลักษณะทางลบ
 เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อคำถามดังนี้

ข้อเลือก	ข้อความมีลักษณะทางบวก	ข้อความมีลักษณะทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน	ให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 5 คะแนน

ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผลดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์.

2538 : 9)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ค่านิยมระดับดี
 ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ค่านิยมในระดับปานกลาง
 ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ค่านิยมระดับไม่ดี

3. แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแก่นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามแต่ละข้อไว้ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อเลือก	ข้อความมีลักษณะทางบวก	ข้อความมีลักษณะทางลบ
มากที่สุด	ให้ 5 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
มาก	ให้ 4 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
น้อย	ให้ 2 คะแนน	ให้ 4 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน	ให้ 5 คะแนน

ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์,

2538 : 9)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล
 ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
 ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

4. แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง ข้อความเป็นมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ ตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้อคำถามมีทั้ง ลักษณะทางบวกและทางลบ เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อเลือก	ข้อความมีลักษณะทางบวก	ข้อความมีลักษณะทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน	ให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 5 คะแนน

ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผลดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์.

2538 : 9)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในตนเองสูง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในตนเองปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

5. แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 3 ระดับมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 10)

ข้อเลือก	ข้อความมีลักษณะทางบวก	ข้อความมีลักษณะทางลบ
ปฏิบัติประจำ	ให้ 2 คะแนน	ให้ 0 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติ	ให้ 0 คะแนน	ให้ 2 คะแนน

ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผลดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์.

2538 : 10)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.34 - 2.00	หมายถึง	นักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี
ค่าคะแนนเฉลี่ย 0.67 - 1.33	หมายถึง	นักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 0.00 - 0.66 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับไม่ดี

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อ คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อขอคำแนะนำและแก้ไข หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face validity) และพิจารณาข้อความให้ชัดเจนเหมาะสม ความเหมาะสมของภาษาเป็นรายข้อความถูกต้องในเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์คะแนนดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 117)

+ 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถาม มีความสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถาม มีความสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่

- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถาม ไม่มีความสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

นำผลที่ได้จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.2 – 0.8 ซึ่งแสดงว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และสามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งปรากฏว่าแบบทดสอบวัดความรู้เรื่องเพศ จำนวน 34 ข้อ มีข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 20 ข้อ

ค่านิยมทางเพศ จำนวน 58 ข้อ มีข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 21 ข้อ

การอบรมเลี้ยงดู จำนวน 19 ข้อ มีข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 12 ข้อ

ความภาคภูมิใจในตนเอง จำนวน 19 ข้อ มีข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 10 ข้อ

พฤติกรรมทางเพศ จำนวน 47 ข้อ มีข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 25 ข้อ

2. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไข ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ในวันที่ 17 มิถุนายน 2546

3. การหาความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความรู้เรื่องเพศ โดยวิเคราะห์หาความยากง่ายเป็นรายข้อ เลือกข้อที่มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.2 – 0.8 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 129) ซึ่งได้แบบสอบถามความรู้ จำนวน 34 ข้อ แล้วนำไปหาความยากง่ายพบว่าได้ข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ ที่มีความยากง่าย 0.82 – 0.83

4. การหาค่าอำนาจจำแนก

4.1 นำแบบสอบถามความรู้เรื่องเพศหาค่าอำนาจจำแนก โดยวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item to total correlation) ด้วยวิธีการพอยท์ไบเซเรียล (Point biserial correlation) และเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 – 0.8 (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 119 – 120) ได้ข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.31 – 0.72

4.2 นำแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และความภาคภูมิใจในตนเอง มาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยนำมาหาค่าสหสัมพันธ์กับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item to total correlation) เลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 – 0.8 (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 119)

- ได้ข้อคำถามพฤติกรรมทางเพศ 25 ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.30 – 0.77
 ได้ข้อคำถามค่านิยมทางเพศ 21 ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.44 – 0.67
 ได้ข้อคำถามการอบรมเลี้ยงดู 12 ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.24 – 0.53
 ได้ข้อคำถามความภาคภูมิใจในตนเอง 10 ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.22 –

0.49

5. การหาค่าความเชื่อมั่น

5.1 นำแบบสอบถามความรู้เรื่องเพศ ที่มีค่าความยากง่ายและมีค่าอำนาจจำแนก ใช้ได้มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 121) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

5.2 นำแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และ ความภาคภูมิใจในตนเอง มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ (α - coefficient) ของ ครอนบร็ค (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 118) ได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

พฤติกรรมทางเพศ ได้ความเชื่อมั่น 0.82 ค่านิยมทางเพศ ได้ความเชื่อมั่น 0.90

การอบรมเลี้ยงดู ได้ความเชื่อมั่น 0.63 และความภาคภูมิใจในตนเอง ได้ความเชื่อมั่น

0.64

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย โรงเรียนกระทุ่มแบนวิเศษสมุทคุณ โรงเรียนวัดธรรมจริยาภิรมย์ เพื่อขออนุญาตให้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บ รวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 2 – 4 กรกฎาคม 2546 ได้จำนวนแบบสอบถามทั้งหมด 368 ชุด

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ตรวจสอบเรียบร้อยแล้วมาวิเคราะห์ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยของแบบสอบถาม และตรวจสอบให้คะแนนแต่ละ ข้อตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นำมาลงรหัส

2. นำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปมาวิเคราะห์ แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละตาม ตัวแปร ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี รายได้ของนักเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว

3. แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ และแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ นำข้อมูลมา วิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอข้อมูลรูปตาราง ประกอบความเรียง

4. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยใช้การทดสอบค่าที (independent t- test) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อ 1, 7, 9

5. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนของตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way analysis of variance) หรือการทดสอบค่าเอฟ (F- test) เพื่อทดสอบสมมุติฐานรายข้อ ถ้าพบว่าข้อใดมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธีของนิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls method) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อ 2, 3, 4, 5, 6, 8

6. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง และความเรียงพร้อมเสนอแนะ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ค่าความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นค่าร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 35)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 143)

$$S = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IC (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 117)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม

$\sum R$ แทน ผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2 หาค่าความยากง่าย (P) ของแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ใช้สูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 129)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ

R แทน จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2.3 หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของคะแนนแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์แบบพอยต์ไบซีเรียล (Point biserial correlation) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งหมด (Item to total correlation) ใช้สูตรดังนี้ (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 119)

$$r_{pbis} = \frac{\bar{Y}_p - \bar{Y}_q}{S_{y\ pq}}$$

เมื่อ	r_{pbis}	แทน	ค่าอำนาจจำแนกประจำข้อ
	Y_p	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของกลุ่มที่ตอบข้อนั้นถูก
	Y_q	แทน	ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนรวมของกลุ่มที่ตอบข้อนั้นผิด
	S_y	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทั้งฉบับ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูก
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิด ($1 - p$)

2.4 หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (item to total correlation) ใช้สูตรดังนี้ (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 119)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทนค่า	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X กับตัวแปร Y
	N	แทนค่า	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
	$\sum X$	แทนค่า	ผลรวมของคะแนนรายข้อ
	$\sum Y$	แทนค่า	ผลรวมของคะแนนรวม
	$\sum XY$	แทนค่า	ผลรวมของผลคูณของคะแนน X และคะแนน Y
	$\sum X^2$	แทนค่า	ผลรวมของกำลังสองของคะแนน X
	$\sum Y^2$	แทนค่า	ผลรวมของกำลังสองของคะแนน

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยใช้สูตร KR 20 ของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) ใช้สูตร (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 121)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{S_t^2 - \sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_t	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
p	แทน	ค่าความยากง่ายของแบบสอบถาม (สัดส่วนของคนทำถูก)
q	แทน	$1 - p$ (สัดส่วนของคนทำผิด)
S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้าน คำนิยม การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 125 - 126)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแต่ละข้อ
S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มอิสระจากกัน โดยทดสอบค่าที่ (t - test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1, 7, 9 โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 173 - 174)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right]}{\frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} \right]^2}{n_1 - 1} + \frac{\left[\frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{n_2 - 2}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบที
	$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยทดสอบค่าเอฟ (F - test) หรือแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One way analysis of variance) เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 232 - 236)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - test
	MS_b	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ถ้าพบว่า ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของนิวแมนคูลส์ (Newman - Kuels method) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 251 - 252) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2, 3, 4, 5, 6, 8

$$q \cdot \sqrt{\frac{MS_w}{k}}$$

เมื่อ	q	แทน	q - Statistic จากตาราง
	MS_w	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง (Mean square)
	k	แทน	จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เท่ากัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการแจกแจงแบบที (t – distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการแจกแจงแบบเอฟ (F – distribution)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง (Mean of square)
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
p	แทน	ความน่าจะเป็นหรือโอกาส (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง พฤติกรรมทางเพศ โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับความรู้ ค่านิยม การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยแสดงจำนวนคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง โดยการทดสอบค่าที (t – test)

ค่าเอฟ (F – test) เมื่อผลการทดสอบพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธี นิวแมน – คูลส์ (Newman – Keuls method) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โดยการแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ดังปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนคะแนนเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมทางเพศ ค่าร้อยละ

ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง

ตัวแปรที่ศึกษา	n	ร้อยละ	$\bar{X}$	SD
1. เพศ				
ชาย	151	41.0	1.35	0.44
หญิง	217	59.0	1.64	0.28
รวม	368	100.0	1.52	0.39
2. ระดับการศึกษา				
มัธยมศึกษาปีที่ 4	124	33.6	1.54	0.40
มัธยมศึกษาปีที่ 5	122	33.2	1.58	0.33
มัธยมศึกษาปีที่ 6	122	33.2	1.45	0.41
รวม	368	100.0	1.52	0.39
3. รายได้ของนักเรียน				
รายได้ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน	123	33.4	1.55	0.37
รายได้ตั้งแต่ 1,000-2,000 บาทต่อเดือน	194	52.7	1.53	0.37
รายได้สูงกว่า 2,000 บาทต่อเดือน	51	13.9	1.46	0.47
รวม	368	100.0	1.52	0.39

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	n	ร้อยละ	$\bar{X}$	SD
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 - 4.00	65	17.7	1.68	0.23
คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 - 2.99	186	50.5	1.54	0.38
คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 - 1.99	117	31.8	1.42	0.43
รวม	368	100.0	1.52	0.39
5. ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว				
อยู่กับบิดา	25	6.8	1.62	0.32
อยู่กับมารดา	48	13.0	1.47	0.40
อยู่กับบิดามารดา	270	73.4	1.52	0.39
อยู่กับบุคคลอื่น	25	6.8	1.55	0.43
รวม	368	100.0	1.52	0.39
6. ความรู้เรื่องเพศ				
ระดับต่ำ	44	12.0	1.20	0.58
ระดับปานกลาง	161	43.8	1.53	0.34
ระดับดี	163	44.3	1.61	0.31
รวม	368	100.0	1.52	0.39
7. ค่านิยมทางเพศ				
ระดับปานกลาง	107	29.1	1.19	0.47
ระดับดี	261	70.9	1.66	0.24
รวม	368	100.0	1.52	0.39
8. การอบรมเลี้ยงดู				
แบบมีเหตุผล	22	6.0	1.59	0.34
แบบเข้มงวดกวดขัน	189	51.4	1.48	0.42
แบบปล่อยปละละเลย	159	42.6	1.57	0.35
รวม	368	100.0	1.52	0.39
9. ความภาคภูมิใจในตนเอง				
ระดับปานกลาง	231	62.8	1.52	0.40
ระดับสูง	137	37.2	1.53	0.37
รวม	368	100.0	1.52	0.39

จากตาราง 2 แสดงว่า

เพศ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 59 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงสุดเท่ากับ 1.64 (SD = 0.28) เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 41 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศ 1.35 (SD = 0.44)

ระดับการศึกษา มีนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 33.6 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.54 (SD = 0.40) รองลงมาได้แก่ มัธยมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 33.2 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงสุดเท่ากับ 1.58 (SD = 0.33) และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 33.2 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศต่ำสุดเท่ากับ 1.45 (SD = 0.41) ตามลำดับ

รายได้ของนักเรียน นักเรียนมีรายได้ตั้งแต่ 1,000 – 2,000 บาทต่อเดือน มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 52.7 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.53 (SD = 0.37) รองลงมาได้แก่ รายได้ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 33.4 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.55 (SD = 0.37) และนักเรียนมีรายได้สูงกว่า 2,000 บาทต่อเดือน จำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 51 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศต่ำสุด เท่ากับ 1.46 (SD = 0.47)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99 เป็นส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 50.5 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศ 1.54 (SD = 0.38) รองลงมาคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99 คิดเป็นร้อยละ 31.8 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศต่ำสุดเท่ากับ 1.42 (SD = 0.43) และคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 17.7 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงสุดเท่ากับ 1.68 (SD = 0.23)

ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว นักเรียนอยู่กับบิดามารดามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.4 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศ 1.52 (SD = 0.39) รองลงมาอยู่กับมารดา คิดเป็นร้อยละ 13.0 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศต่ำสุดเท่ากับ 1.47 (SD = 0.40) อยู่กับบิดาคิดเป็นร้อยละ 6.8 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงสุดเท่ากับ 1.62 (SD = 0.32) และอยู่กับบุคคลอื่นคิดเป็นร้อยละ 6.8 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.62 (SD = 0.32) และอยู่กับบุคคลอื่น คิดเป็นร้อยละ 6.8 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.55 (SD = 0.43)

ความรู้เรื่องเพศ นักเรียนมีความรู้เรื่องเพศระดับดี คิดเป็นร้อยละ 44.3 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงสุดเท่ากับ 1.61 (SD = 0.31) รองลงมาได้แก่ ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 43.8 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.53 (SD = 0.34) และนักเรียนมีความรู้เรื่องเพศอยู่ในระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 12.0 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศต่ำสุดเท่ากับ 1.20 (SD = 0.58)

ค่านิยมทางเพศ นักเรียนมีค่านิยมทางเพศระดับดี คิดเป็นร้อยละ 70.9 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.66 (SD = 0.24) รองลงมาได้แก่ ค่านิยมทางเพศระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 29.1 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.19 (SD = 0.47)

การอบรมเลี้ยงดู นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 51.4 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศต่ำสุดเท่ากับ 1.48 (SD = 0.42) รองลงมาคือการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย คิดเป็นร้อยละ 42.6 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.57 (SD = 0.35) และนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 6 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงสุดเท่ากับ 1.59 (SD = 0.34)

ความภาคภูมิใจในตนเอง นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 62.8 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.52 (SD = 0.40) รองลงมาคือ นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูงร้อยละ 37.2 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 1.53 (SD = 0.37)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับความรู้ ค่านิยม การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยแสดงจำนวนคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังปรากฏตามตาราง 3

ตาราง 3 คะแนนเต็มค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคะแนนความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเองและพฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร

	คะแนนเต็ม	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	n	$\bar{X}$	SD	ระดับ
ความรู้เรื่องเพศ	100	100	10	368	77.51	16.46	ดี
ค่านิยมทางเพศ	5	5	1	368	3.95	0.67	ดี
การอบรมเลี้ยงดู	5	5	1	368	3.47	0.68	เข้มงวด กวดขัน
ความภาคภูมิใจ ในตนเอง	5	5	2	368	3.51	0.48	ปานกลาง
พฤติกรรมทาง เพศ	2	2	0	368	1.52	0.39	ดี

จากตาราง 3 แสดงว่า ความรู้เรื่องเพศต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 77.51 และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 16.46 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีความรู้เรื่องเพศต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี

ค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.95 และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.67 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี

การอบรมเลี้ยงดูต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.47 และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.68 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีการอบรมเลี้ยงดูต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับเข้มงวดกวดขัน

ความภาคภูมิใจในตนเองต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีคะแนนเฉลี่ย 3.51 และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีความภาคภูมิใจต่อพฤติกรรมทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง

พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีคะแนนเฉลี่ย 1.52 และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.39 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี

ตอนที่ 3 วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมทางเพศ ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู ความภาคภูมิใจในตนเอง โดยการทดสอบค่าที (t – test) และค่าเอฟ (F – test) เมื่อผลการทดสอบพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธีนิวแมน – คูลส์ (Newman – Keuls method) ดังปรากฏตามตาราง 4

ตาราง 4 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามเพศ ค่านิยมทางเพศ และความภาคภูมิใจในตนเอง

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	151	1.35	0.44	7.07	0.00
หญิง	217	1.64	0.29		
ค่านิยมทางเพศ					
ปานกลาง	107	1.20	0.47	9.72	0.00
ดี	261	1.66	0.24		
ความภาคภูมิใจในตนเอง					
ปานกลาง	231	1.52	0.40	0.29	0.77
มาก	137	1.53	0.37		

จากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนชาย

นักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 7 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีค่านิยมเรื่องเพศสูง มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศระดับปานกลาง

นักเรียนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 9 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามระดับการศึกษา
รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้
เรื่องเพศและการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระดับการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	2	1.08	0.54	3.70	0.03
	ภายในกลุ่ม	365	53.47	0.15		
	รวม	367	54.55			
รายได้ของนักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.26	0.13	0.89	0.41
	ภายในกลุ่ม	365	54.29	0.15		
	รวม	367	54.55			
ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	3.04	1.52	10.79	0.00
	ภายในกลุ่ม	365	51.51	0.14		
	รวม	367	54.55			
ลักษณะการอยู่ ร่วมกันของ ครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	3	0.36	0.12	0.81	0.49
	ภายในกลุ่ม	364	54.19	0.15		
	รวม	367	54.55			
ความรู้เรื่องเพศ	ระหว่างกลุ่ม	2	5.86	2.93	21.96	0.00
	ภายในกลุ่ม	365	48.70	0.13		
	รวม	367	54.55			
การอบรมเลี้ยงดู	ระหว่างกลุ่ม	2	0.87	0.43	2.94	0.05
	ภายในกลุ่ม	365	53.69	0.15		
	รวม	367	54.55			

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 2 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

นักเรียนที่มีรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 3 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 4 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่

นักเรียนที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 5 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

นักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 6 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำไปทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ นิวแมน-คูลส์ (Newman – Keuls method) ดังปรากฏตามตาราง 6

ตาราง 6 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากคะแนนพฤติกรรม
ทางเพศต่อระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เรื่องเพศ และการอบรม
เลี้ยงดู

ระดับการศึกษา		มัธยมศึกษา ปีที่ 6	มัธยมศึกษา ปีที่ 4	มัธยมศึกษา ปีที่ 5
	$\bar{X}$	1.45	1.54	1.58
มัธยมศึกษาปีที่ 6	1.45	-	0.09	0.13*
มัธยมศึกษาปีที่ 4	1.54	-	-	0.04
มัธยมศึกษาปีที่ 5	1.58	-	-	-

ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน		คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99	คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 4.00
	$\bar{X}$	1.42	1.54	1.68
คะแนนเฉลี่ยสะสม				
1.00 – 1.99	1.42	-	0.12*	0.26*
2.00 – 2.99	1.54	-	-	0.14*
3.00 – 4.00	1.68	-	-	-

ระดับความรู้เรื่องเพศ		ความรู้เรื่องเพศ อยู่ในระดับไม่ดี	ความรู้เรื่องเพศอยู่ ในระดับปานกลาง	ความรู้เรื่องเพศอยู่ ในระดับดี
	$\bar{X}$	1.20	1.53	1.61
ความรู้เรื่องเพศอยู่ใน ระดับต่ำ	1.20	-	0.33*	0.41*
ความรู้เรื่องเพศอยู่ใน ระดับปานกลาง	1.53	-	-	0.08
ความรู้เรื่องเพศอยู่ใน ระดับดี	1.61	-	-	-

ตาราง 6 (ต่อ)

การอบรมเลี้ยงดู	$\bar{X}$	การอบรมเลี้ยงดู แบบเข้มงวด กวดขัน	การอบรมเลี้ยงดู แบบปล่อยปละ ละเลย	การอบรม เลี้ยงดูแบบมี เหตุผล
		1.48	1.57	1.59
การอบรมเลี้ยงดู				
แบบเข้มงวดกวดขัน	1.48	-	0.09*	0.11
แบบปล่อยปละละเลย	1.57	-	-	0.02
แบบมีเหตุผล	1.59	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับชั้นมัธยมศึกษา 5 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 4.00 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกับนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99 และ 1.00 – 1.99

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกับนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 4.00 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99 และ 1.00 – 1.99 และนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99

นักเรียนที่มีความรู้อยู่ในระดับดีและปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกับนักเรียนที่มีความรู้อยู่ในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนที่มีความรู้อยู่ในระดับดี มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีความรู้อยู่ในระดับต่ำ และนักเรียนที่มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีความรู้อยู่ในระดับต่ำ

นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และความภาคภูมิใจในตนเอง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
5. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
6. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
7. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
8. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มี การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
9. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มี ความภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 4,728 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Yamane. 1967 : 886) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 368 คน เป็นนักเรียนชาย 151 คน และนักเรียนหญิง 217 คน และสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) ตามสัดส่วนประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา รายได้ของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ มีลักษณะเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choice) มี 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามค่านิยมทางเพศ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเองเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 6 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 3 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตาราง

2. วิเคราะห์ระดับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณค่าสถิติพื้นฐานแจกแจงความถี่ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคะแนน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศของตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที (t – test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1, 7, 9 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศของตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าเอฟ (F – test) หรือการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way analysis of variance) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 – 6, 8

ถ้าผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีนิวแมน – คูลส์ (Newman – keuls method) แล้วนำเสนอในรูปประกอบความเรียง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้จำนวน 368 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 59.0 ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.7 นักเรียนมีรายได้ต่อเดือน 1,000 – 2,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.5 ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวอยู่กับบิดามารดามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.4 ความรู้เรื่องเพศระดับดี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.3 ค่านิยมระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 70.9 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.4 ความภาคภูมิใจในตนเองระดับกลาง คิดเป็นร้อยละ 62.8

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร มีพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี $\bar{X} = 1.52$ (SD = 0.39)

3. วิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานโดยเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า

3.1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

3.4 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

3.6 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.7 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.8 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.9 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความภาคภูมิใจต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา รายได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยขออภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร อยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าจังหวัดสมุทรสาครประชาชนยังมีการดำเนินชีวิตแบบชนบท วัฒนธรรมสมัยใหม่ยังสอดแทรกเข้ามาไม่มากนัก ประชาชนส่วนใหญ่ยังยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีที่เคร่งครัด นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่จะอยู่กับบิดามารดา ซึ่งมีโอกาสได้อบรมขัดเกลาให้บุตรหลานอยู่ในกรอบประเพณีอันดีงาม และจากการศึกษาพบว่านักเรียนส่วนใหญ่จะมีความรู้เรื่องเพศระดับดี และค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับสูง และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง มีผลให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี ดังที่ จรรย์ พรหมอยู่ (2523 : 122 – 123) ที่ได้กล่าวไว้ว่ากุลสตรีไทยควรอยู่ในกรอบขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ไม่ประพฤติดนให้เสื่อมเสียเกียรติกุลสตรีไทย มีเหตุผลควบคุมพฤติกรรม ไม่กระทำอะไรตามอารมณ์ ส่วนสุขภาพบุรุษรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไทยอย่างเคร่งครัด ไม่ประพฤติดนไปในทางเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศ มีเหตุผลควบคุมพฤติกรรมไม่ทำอะไรตามอำเภอใจตน โดยสังคมวัฒนธรรมไทยให้ความสำคัญกับการรักษาพรหมจรรย์ การรักษานวลสงวนตัว เช่น การสัมผัสร่างกายถือว่าเป็นสิ่งไม่ควรกระทำ การจูบ การเดินโอบกอด การมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัยเรียน เช่น การไปเที่ยวสถานบริการทางเพศ สถานบันเทิง การแต่งกายที่ไม่สุภาพ การดื่มสุราและของมีเมา การอ่าน

ดู ฟัง หรือเกี่ยวข้องกับสื่อที่ไม่เหมาะสม และการปฏิบัติตนที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรม ประเพณีไทยนี้สังคมไทยไม่ยอมรับ สังคมไทยยังยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ซึ่งไม่ สอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ ศิริภทราชัย (2539 : 144) ที่ศึกษาพฤติกรรมสุขภาพ เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 390 คน พบว่า นักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 3 ของทั้ง 2 โรงเรียนมีการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศในระดับเกณฑ์ไม่ถูกต้อง

2. อภิปรายผลตามสมมติฐานดังต่อไปนี้

2.1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน มี พฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรม ทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในสังคมไทยเป็นสังคมที่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมที่ให้เพศหญิงเป็นเพศที่ รักษาขบถสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม และต้องรักษาพรหมจารีก่อนการแต่งงาน ประกอบกับ จังหวัดสมุทรสาคร เป็นจังหวัดที่การดำเนินชีวิตเป็นแบบชนบท ถึงแม้จะมีวัฒนธรรมสมัยใหม่ สอดแทรกเข้ามา แต่การยึดถือความถูกต้องของการปฏิบัติตัวของเพศหญิงยังเป็นที่ยอมรับใน สังคม ส่วนเพศชายเป็นเพศที่อิสระเสรี ผู้ปกครองไม่เคร่งครัดในเรื่องการปฏิบัติตนกับเพศตรง ข้ามเหมือนอย่างเพศหญิง เพราะถือว่าเพศชายเป็นฝ่ายไม่เสียหาย ดังนั้น จึงทำให้พฤติกรรม ทางเพศของเพศหญิงดีกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526 : 115 - 119) ศึกษาความรู้ เจตคติ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมี ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนชายมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ มากกว่านักเรียนหญิง ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ ศิริภทราชัย (2539 : 146) ที่ ศึกษาพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 390 คน ตามตัวแปรเพศ ผลการศึกษาพบว่า เพศหญิงมีการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศ แตกต่างจากนักเรียนชาย โดยพบว่านักเรียนชายมีการปฏิบัติที่ถูกต้องกว่านักเรียนหญิง

2.2 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษา ต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้อง กับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีระดับการศึกษา ต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นวัยที่นักเรียนจะต้องขยัน ศึกษาเล่าเรียน เนื่องจากช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีวิชาที่จะต้องเรียนมาก และยังต้องเรียน

วิชาใหม่ๆ เพิ่มขึ้นจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น บางครั้งอาจคาดหวังไปถึงอนาคต การวางแผนเรียนต่อเนื่องตามลำดับชั้น นอกจากนั้นยังต้องวางตัวให้เหมาะสมกับบทบาทความเป็นรุ่นพี่และรุ่นน้องด้วย ซึ่งต้องทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดี ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นวัยที่กำลังเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัย มีสภาพการเรียนแบบอิสระกว่าเรียนในชั้นมัธยม จึงอาจทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เตรียมตัวปรับตัวเองเข้าสู่วัยหนุ่มสาวอย่างเต็มตัวและมีพฤติกรรมอย่างอิสระมากกว่าเมื่อสมัยเรียนในชั้นที่ต่ำกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬามาต นุชนารถ (2531 : 74 – 81) ที่พบความสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ เมื่ออายุมากขึ้นทำให้อัตราการมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้นด้วย เนื่องจากระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีอายุน้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อาจเป็นไปตามความสอดคล้องในเรื่องอายุของนักเรียนที่เพิ่มขึ้น มีอัตราการมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้นด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : ก – ข) ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ที่มีระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ต่างกัน เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายอาจเป็นเพราะมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศอันได้แก่ การเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์ การไปอาบอบนวด การอ่านหนังสือ การดูภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์เพศและเคยมีเพศสัมพันธ์ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริมา ฟองคำ (2541 : 77 – 78) ที่พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา ที่มีระดับชั้นแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนใหญ่มีรายได้จากผู้ปกครองไม่มาก ผู้ปกครองส่วนใหญ่ให้รายได้ไปเพื่อรับประทานกลางวัน ทำให้ไม่เหลือพอที่จะซื้อความบันเทิงให้กับตนเอง จึงทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสที่จะเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ของดาราและนักแสดง จึงทำให้นักเรียนมีรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : 79 – 80) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่ารายได้ที่ได้รับมีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนวัยรุ่นชาย ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬามาต นุชนารถ (2531 : 74 – 77) ศึกษาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า รายได้ที่ได้รับมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยผู้ที่มีรายได้มากกว่าจะเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ที่มีรายได้น้อยกว่า โดยยังได้รับค่าใช้จ่ายสูง อัตราการมีเพศสัมพันธ์ก็ยิ่งสูงขึ้นด้วย ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศุภจรี วจิวิวัฒน์ (2533 : 92 – 97) ศึกษาความรู้ ทศนคติ

ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 357 คน พบว่าเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับมีความสัมพันธ์กับการมีประสบการณ์ทางเพศ โดยนักเรียนชายที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายมากมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายน้อย ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คตินุรักษ์ (2535 : 69) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชาย จำนวน 1,094 คน พบว่านักเรียนที่มีรายได้ต่อเดือนสูงกว่าจะมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีภัทรา จาริวงศ์ (2539 : 84, 130) ศึกษาเรื่องปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา พบว่า รายได้ของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การแสดงออกในเรื่องเพศของกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 3,500 บาทต่อเดือน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 4.04 ขณะที่กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 3,500 บาทต่อเดือน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเท่ากับ 7.24

2.4 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในคะแนนเฉลี่ยในระดับดี ($\bar{X} = 1.68$) มีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.00 – 2.99 ($\bar{X} = 1.54$) และคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.99 ($\bar{X} = 1.42$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลการเรียนดีมีความตั้งใจที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อมุ่งมั่นที่จะเข้าสู่มหาวิทยาลัย เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต มีอาชีพการงานที่มั่นคง ถึงแม้จะมีสิ่งยั่วยุ เช่น อินเทอร์เน็ต สื่อลามก หนังสือโป๊ วิดีโอโป๊ หรืออื่นๆ ก็ไม่สามารถเปลี่ยนความตั้งใจของเด็กที่เรียนดีได้ จึงทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

2.5 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 5 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่ค่อนข้างชนบท ความเป็นอยู่ส่วนใหญ่เด็กจะอยู่ร่วมกับครอบครัว ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเด็กอยู่ร่วมกับบิดามารดาถึงร้อยละ 73.4 และจากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 1.52$) ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า บิดามารดาสนใจในการอบรมบุตรหลานของตนให้มีการไปติดต่อในเรื่องเพศ มีการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศให้เหมาะสมกับสังคมไทย การรักษาวงศ์วงศ์ การคบเพื่อนต่างเพศ จึงทำให้นักเรียนที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ ศิริภัทราชัย

(2539 : 145) ที่พบว่านักเรียนที่มีลักษณะการอยู่ร่วมกันภายในครอบครัวต่างกันมีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ จิตรา วสุนิช (2530 : 79) ที่กล่าวว่าในครอบครัวที่ประกอบด้วยมารดาคนเดียวหรือบิดาคนเดียว มักประสบปัญหามากในการเลี้ยงดูบุตร เพราะคนเดียวต้องสวมบทบาททั้งพ่อและแม่ งานอาชีพนอกบ้านก็ทำให้ประสบปัญหาต่างๆ มากพอจนทำให้ไม่มีเวลา ไม่มีความอดทนต่อการเลี้ยงดูกล่อมเกลาบุคลิกลีลาของบุตร ดังนั้นจะพอสรุปได้ว่าการที่บิดามารดาจะอยู่ร่วมกัน หรือแยกกันอยู่ ไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เพราะปัจจุบันการมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับไม่เหมาะสมทางเพศ มีปัจจัยหลายอย่างมาเกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อมรรัตน์ เศวตนันท์ (2529 : 43 – 45) ที่พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่กับบิดามารดาอยู่ร่วมกัน มีเจตคติในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน เพราะบางครอบครัวถึงแม้จะอาศัยอยู่ร่วมกัน แต่มีเวลาให้กันน้อย ขาดปฏิสัมพันธ์กันภายในครอบครัว ต่างจากสภาพของสังคมในยุคก่อนๆ จึงทำให้อิทธิพลของครอบครัวมีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนน้อย และยังได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนเข้ามาแทนที่ อิทธิพลของครอบครัวแทน ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศุภจี วจิวิวัฒน์ (2533 : 92 – 97) ที่พบว่านักเรียนที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาจะมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คตินุรักษ์ (2535 : 69) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 1,094 คน พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่บ้านเช่า หอพัก มีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่พักอยู่กับบิดามารดา

2.6 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 6 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศดี มีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศปานกลาง และนักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศปานกลางมีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศระดับไม่ดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความรู้มีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรม ซึ่งความรู้เรื่องเพศในปัจจุบันเป็นการบรรจุหัวข้อเกี่ยวกับเพศศึกษา (กรมวิชาการ. 2543 : 10 – 12) ทำให้พบว่านักเรียนมีความรู้ดี เพราะความรู้เป็นพื้นฐานทางสติปัญญาของบุคคล ความรู้ที่ถูกต้องและเหมาะสมจะช่วยเป็นแนวทางในการแสดงพฤติกรรมให้แก่บุคคล ทั้งนี้เพราะความรู้ที่ถูกต้องจะเป็นฐานในการคิดตัดสินใจว่าตนเองควรมีพฤติกรรมไปทางใดที่ถูกต้องเหมาะสมไม่เป็นปัญหาต่อการครหานินทาของเพื่อนๆ ประกอบกับปัจจุบันการหาความรู้จากสื่อต่างๆ ทันสมัยรวดเร็วขึ้น ทำให้เด็กสามารถเรียนรู้จากสื่อเหล่านั้นได้ง่าย และสื่อต่างๆ ที่ปรากฏมักจะมีทั้งดีและไม่ดี และมีตัวอย่างประกอบที่ทำให้เด็กที่มีความรู้เรื่องเพศดีสามารถแยกแยะความถูกต้อง ถูกผิดจากสื่อเหล่านั้นได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความรู้เรื่องเพศดี มีคะแนนเฉลี่ย

พฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศระดับต่ำ สอดคล้องกับการศึกษาของ รัตนา พุ่มสวรรค์ (2544 : 80) ที่ศึกษาค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกันมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ อีเวอร์สัน (Everson. 1974 : 7584 A) ศึกษาเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศและเจตคติ พบว่า ความรู้เรื่องเพศศึกษานอกจากจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศแล้ว ยังพบว่า การแสดงออกทางพฤติกรรมเบื้องต้นของวัยรุ่นเป็นผลสืบเนื่องมาจากความรู้เรื่องเพศศึกษา และวัยรุ่นที่เรียนเพศศึกษามาแล้วจะมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้อง มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของสังคม สอดคล้องกับ วิชาญ รุ่งอุทัย (2533 : 102) ศึกษาเกี่ยวกับความมั่นใจในการตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่มีความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาดี จะมีความมั่นใจในการตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศได้ดีขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ ชาติ แจ่มนุช (2538) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมสำส่อนทางเพศของเยาวชนชาย ประชากร คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 ในเขตพื้นที่ภาคกลาง ที่พบว่าเยาวชนที่มีความรู้ถูกต้องและเพียงพอจะมีความสำส่อนทางเพศต่ำ คือ มีพฤติกรรมทางเพศเหมาะสม สอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ ศิริภัทราชัย (2539 : 145) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) พบว่า นักเรียนที่มีความรู้ต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยอธิบายว่า นักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้องจะมีลักษณะการควบคุมตนเองได้ดีกว่านักเรียนที่มีความรู้ไม่ถูกต้อง จึงทำให้มีพฤติกรรมที่ถูกต้องตามไปด้วย

2.7 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศดี มีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีค่านิยมทางเพศระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะค่านิยมเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรม การได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดา มารดา ครู อาจารย์ สังคม สิ่งแวดล้อมในเรื่องเกี่ยวกับเพศ มีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งสงบ ลักษณะ (2524 : 29) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นคุณลักษณะภายในจิต อันจะคอยชักจูงกระตุ้นให้บุคคลนั้นเกิดความโน้มเอียงที่จะประพฤติปฏิบัติไปในทางที่ติงาม สอดคล้องกับกรณีการ อักขรกุล สุขเกษม (2524 : 147) ที่ว่า ค่านิยมที่ดีนำไปสู่การประพฤติ ปฏิบัติที่ดี

ค่านิยมไม่ดีนำไปสู่การประพฤติ ปฏิบัติที่ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมหมาย อ้าดอนกลอย (2533 : 111) ศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก พบว่า นักเรียนชายรู้สึกเสรีที่จะปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศน้อยและปานกลาง และนักเรียนหญิงรู้สึกเสรีที่จะปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศน้อยและน้อยที่สุด

2.8 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 8 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูเข้มงวดกวดขัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน พ่อแม่ควบคุมให้อยู่ในระเบียบวินัยเสมอ โดยยึดถือเอาความพอใจและความต้องการเป็นสำคัญ เด็กไม่ได้รับอิสระ เกิดความคับข้องใจมาก จึงทำให้เด็กเก็บกดไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าพ่อแม่เมื่อนักเรียนมีโอกาสก็จะแสดงสิ่งที่ตนเก็บไว้ออกมาเพื่อเป็นการระบายพฤติกรรมของตน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอาจจะมีอิสระในความคิดและสามารถศึกษาพฤติกรรมต่างๆ จากสิ่งแวดล้อมของตน ทำให้รู้จักผิดชอบและระมัดระวังเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศให้เหมาะสม จึงทำให้นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สอดคล้องกับการศึกษาของ ประพันธ์ สุททาวาส (2519 : 30) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะทำให้บุตรหงุดหงิด คับข้องใจ และยังพบว่าความคับข้องใจสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวร้าว ซึ่งเป็นลักษณะการแสดงพฤติกรรมตามใจตนเองไปในทางที่ไม่เหมาะสม เพื่อลดความคับข้องใจลง และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะส่งผลไปยังพฤติกรรมของเด็กในลักษณะที่ดื้อรั้น ขัดคำสั่งต่อต้าน ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจตนเอง ทำให้มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศต่ำกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย แต่เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยนั้นเกิดสามารถทำอะไร ตามใจตัวเอง เด็กจะมีอิสระ เมื่อเด็กไม่ได้รับความสนใจจากครอบครัวจะหันไปแสวงหาความอบอุ่นจากสิ่งแวดล้อมภายนอกบ้าน เช่น โรงเรียนหรือเพื่อนๆ (ประพันธ์ สุททาวาส. 2519 : 19) ทำให้เด็กได้มีโอกาสฝึกหัดการแสดงบทบาทของการเป็นสุภาพบุรุษหรือการเป็นสุภาพสตรี และทำให้ได้พบเห็นและเรียนรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอ อารมณ์ ความสนใจและความคิดเห็นในทรรณะต่างๆ ของบุคคลด้วยตนเอง ซึ่งประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่งเหล่านี้จะช่วยเป็นแนวทางแก่ตัวเด็กเอง (สุชา จันทน์เอม. 2528 : 77) ไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ สุภาพรณ โคตรจรัส (2525 : 193 – 210) ที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ทำให้เด็กพัฒนาความรู้สึกผิดชอบชั่วดีหรือลักษณะทางจริยธรรมได้ช้ากว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ โบวล์บี (สมหมาย อ้าดอนกลอย. 2533 : 115 ; อ้างอิงจาก Bowlby. 1946) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ความ

สัมพันธ์ภายในครอบครัวกับพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น พบว่า ครอบครัวที่ขาดความรักความอบอุ่น มีส่วนทำให้การปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นนอกกลุ่มนอกทางจากศีลธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม และโบลีบียังกล่าวว่า ครอบครัวที่ขาดความรักความอบอุ่น มีส่วนทำให้การปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นนอกกลุ่มนอกทาง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งขาดความรักความอบอุ่นมีพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศอยู่ในระดับเสรี มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น และครอบครัวที่ให้ความรักความอบอุ่น การอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมย่อมจะมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศและจิตใจของเด็กให้เป็นไปในทางที่ดี

2.9 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 9 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองมากและปานกลาง มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เช่น ความมีน้ำใจ ความสามารถด้านต่าง ๆ ของตน เช่น ความสามารถด้านดนตรี กีฬา โดยมีได้มุ่งสนใจอยู่แต่เรื่องรูปร่างหน้าตา เสน่ห์ การเรียนเก่ง ฯลฯ เท่านั้น ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุทธพงศ์ วีระวัฒน์ตระกูล และคณะ (2541 : 112 – 116) ศึกษาการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นพบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสและการตั้งครรภ์นั้นเกิดจากการที่วัยรุ่นนั้นไม่รู้สึกว่าคุณค่า ไม่ภาคภูมิใจในตนเอง ตลอดจนเพื่อผูกมัดฝ่ายชาย ดังที่ มาร์สโลว์ (Maslow (1970 : 7) ได้กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนต้องการมีความภาคภูมิใจในตนเอง เพราะเป็นความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนมีประโยชน์และมีคุณค่า ซึ่งมนุษย์ทุกคนปรารถนา จึงเป็นไปได้ว่า มนุษย์ทุกคนพยายามมองหาสิ่งที่ตนเองภาคภูมิใจและยึดความคตินั้นไว้ เพื่อให้รู้สึกว่าคุณค่า และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข จึงพบว่า นักเรียนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศในระดับดี โดยตัวแปรที่เกี่ยวข้องทำให้พฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เรื่องเพศ ค่านิยมทางเพศ และการอบรมเลี้ยงดู มีพฤติกรรมทางเพศต่างกันของนักเรียนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะคือ

1. นักเรียนวัยรุ่น มีความแตกต่างกันหลายๆ ด้าน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสถาบันแรก คือ สถาบันครอบครัว ดังนั้นบิดา มารดา และผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องสร้างสัมพันธ์ในครอบครัวให้อบอุ่น โดยจะต้องปรับแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูบุตรให้เป็นแบบทางสายกลาง

(มัชฌิมาปฏิปทาของพระพุทธเจ้า) และปลูกฝังค่านิยมที่ดีให้ตั้งแต่ยังเป็นเด็กตลอดจนสอดส่องพฤติกรรมของบุตรหลานโดยใกล้ชิด

2. สถาบันการศึกษาเป็นสถาบันที่มีความสำคัญ รองลงมาจะต้องตระหนักและพิจารณาถึงบทบาทหน้าที่ โดยบุคลากรทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้องและติดตามพฤติกรรมของเด็กตลอดจนประสานกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด เพื่อให้แนวทางที่ถูกต้องแก่เยาวชน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่อยู่ในระบบการศึกษา เช่น วัยรุ่นที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม วัยรุ่นในชุมชนแออัด เป็นต้น

2. ควรมีการศึกษาปัญหาอื่นๆ ที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่น เพื่อจะได้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *การสอนเพศศึกษาในอนาคต*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- กรมควบคุมโรคติดต่อ กองกามโรค. (2542). *ผลการปฏิบัติงานควบคุมกามโรค*. กรุงเทพฯ : กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ.
- กรรณิการ์ อักษรกุล สุขเกษม. (2524). *วัฒนธรรมและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- กันยา สุวรรณแสง. (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : รวมสาสน์.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2538, สิงหาคม). *ข้อพิจารณาในการวิเคราะห์ปัญหาสตรีในเชิงศาสตร์การเมือง วัฒนธรรม สังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : 22(2) ; 81 – 83.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2525). *ฉัน ฉัน ฉัน*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- _____. (2540). *Self – esteem พลั้แห่งความเชื่อมั่น*. กรุงเทพฯ : ที.พี พรินท์.
- เกื้อ วงศ์บุญสิน และเยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม. (2532). *ทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทยในเยาวชนไทย 2531*. บรรณาธิการ โดยพิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ หน้า 79 – 99. กรุงเทพฯ : สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เขมิกา ยามะรัต และคณะ. (2534, มีนาคม). “สุขวิทยาทางการเจริญพันธุ์ของนักเรียนและครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ทัศนคติต่อเรื่องเพศและสุขวิทยาทางการเจริญพันธุ์,” *วารสารวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์*. 5(1) : 1 – 27.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2529). *วิทยากรกับการปลูกฝังและการสร้างค่านิยม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2523). *แบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงของครอบครัวรายได้น้อยที่อยู่ในตัวเมือง*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- _____. *การสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว*. คุรุปริทัศน์ (มิถุนายน).
- จรรยา เศรษฐบุตร. (2536). *ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหรือในอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- จรัญ พรหมอยู่. (2523). *สังคมและวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

- จิระ จีงเจริญศิลป์. (2523). *ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดສຳເນາ.
- จิตรา วสุวานิช. (2530). *สุขภาพจิตและการปรับอารมณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : แสงจันทร์การพิมพ์.
- จุฑามาศ นุชนารถ. (2531). *การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (เจริญพันธุ์และวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดສຳເນາ.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. (2539). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดສຳເນາ.
- เฉลิมพล ดันสกุล. (2541). *พฤติกรรมศาสตร์สาธารณสุข*. กรุงเทพฯ : ประชาพานิชย์.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นะวีโรจน์. (2542 : 114). *เพศศึกษาแผนใหม่*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชุดา จิตรพิทักษ์. (2525). *พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น*. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. อุดສຳເນາ.
- ชุลีพร อินทรไพบูลย์. (2536). *ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดສຳເນາ.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิต. *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการสำส่อนทางเพศของเยาวชนชาย*.
- ชาติ แจ่มนุช. (2538). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการสำส่อนทางเพศของเยาวชนชาย*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. (ประชากรศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดສຳເນາ.
- “เช็กซ์โง่วงดาราคิดค้นทำไม้ทอง,” (2545, 20 กรกฎาคม). *ไทยรัฐ*. หน้า 1.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิน. “จริยธรรมของเยาวชนไทย,” *รายงานการวิจัย*. ฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2528). “ปัจจัยทางจิตวิทยานิเวศที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย,” *รายงาน*. ฉบับที่ 32. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เต็มศิริ บุญยสิงห์. (2526). “วัยรุ่นและการปรับตัว,” เพศวัยรุ่น. สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจ.
- ทัศนีย์ ทองก้อน. (2542). ความรู้และเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 แผนกบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- นงลักษณ์ บุญไทย. (2539). ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้สูงอายุและความสัมพันธ์กับปัจจัยอื่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดมศึกษา.
- นภาพร พุ่มพฤษ. (2529). ผลของกิจกรรมกลุ่มมีต่อการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระนารายณ์ ลพบุรี. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม. (2519). การศึกษาบุคลิกภาพแสดงตัว ความเชื่อมั่นในตนเองและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร และอุดรธานี. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- นิยม บุญมี. (2530). ครอบครัวสัมพันธ์. มหาสารคาม : คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพันธ์ สุททาวาส. (2519). ความก้าวหน้ากับการอบรมเลี้ยงดู. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- ปรารธนา ช้อนแก้ว. (2542). การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดระยอง โดยให้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. (2523). ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- “ปวีณา สดใจ เด็กสมัครใจขายตัวมากขึ้น,” (2545, 27 เมษายน). ไทรวิชัย. หน้า 12.
- ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ สธ.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อุดมศึกษา.

- ปานแก้ว จันทราชัยโชติ. (2540). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. อัดสำเนา.
- ปราโมทย์ ประสาทกุล และคณะ. (2530). "พฤติกรรมทางเพศก่อนแต่งงานของวัยรุ่นในเขตเมืองและชนบท," รายงานการประชุมวิชาการประชากรศาสตร์แห่งชาติ ปี 2530. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาริฉัตร ครองจันทร์. (2539). พฤติกรรมทางเพศและทัศนคติของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักก่อนแต่งงาน. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. อัดสำเนา.
- พนัส หันนาดิษฐ์. (2520). การสอนค่านิยม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- พรทิพย์ ศิริภัทราชัย. (2539). พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี). ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- พรรณี ภาณุวัฒน์สุข และรัตนา สำโรงทอง. (2542, เมษายน). "พฤติกรรมทางเพศและความคิดเห็นในเรื่องเพศของวัยรุ่นในชุมชนคลองเตย," วารสารโรคเอดส์ : 11(4) : 207 – 216.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- พัทยา สายหู. (2538). กลไกทางสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ. (2536). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของคนงานที่มีวัยรุ่นในโรงงานอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. (ประชากรศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน. (2523). ระบบค่านิยมสังคมไทย. กรุงเทพฯ : เลี้ยวเชียงใหม่เจริญ.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2529). จิตวิทยาการศึกษาพฤติกรรมภายในและภายนอก. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พูนสุข ช้วยทอง และคณะ. (2541, เมษายน). “ประสบการณ์ทางเพศ สิ่งกระตุ้นทางเพศ และการใช้เวลาว่างของเยาวชนชายและหญิงในวิทยาลัยเทคนิค,” *จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 42(3) : 95 – 183.
- เพ็ญแข ประจันปัจฉิม และอ้อมเดือน สดมณี. (2524). *ค่านิยมของชาวชนบทไทย*. กรุงเทพฯ : อรุณ.
- “ฝันแล้วทิ้ง,” (2543, 20 ตุลาคม). *มติชน*. หน้า 18.
- มะลิ อุดมภาพ. (2538). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- เมธี ปิลันธนาพันธ์ และคณะ. (2526). *คู่มือการปลูกฝังค่านิยมกลุ่มนักวิชาการ*. กรุงเทพฯ : กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- เมธี วีระวัฒน์ตระกูล และคณะ. (2541, เมษายน – มิถุนายน). “การตั้งครม.ในวัยรุ่น,” *ศรีนครินทร์*. 13(2) : 112-116.
- รัชณี วารินทร์. (2531). *การศึกษาลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิงกับการอบรมเลี้ยงดู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- รัตนา พุ่มสวรรค์. (2544). *ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- รุ่งอรุณ ป้องกัน. (2543). *ความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเอง การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมและการได้รับการอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น ม.3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. อุดมศึกษา.
- ระวีวรรณ วุฒิปะสิทธิ์. (2526). *ความรู้ เจตคติ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ประชากรศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.
- วัฒนา อติโชติ (2540). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุตามขั้นพัฒนาการและพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่นในภาคกลาง*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. อุดมศึกษา.

- วันทนี วาสิกะสิน. (2526). ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วันทนี วาสิกะสิน และคณะ. (2527). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. (2540, พฤศจิกายน). "วัยรุ่นนุ่นเช็ก," แม่และเด็ก. 21(309) : 87 – 90.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). "ค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้," ข่าวสารการวิจัยการศึกษา. 18 (3) : 8 – 11.
- _____. (2524). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือเครื่องใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : เจริญผล.
- วิทยา นาควัชระ. (2527). รู้จักชีวิต. กรุงเทพฯ : ส่งเสริมพัฒนา.
- วินัดดา ปิยะศิลป์. (2538). "ครอบครัวกับวัยรุ่น," ใน การพัฒนาครอบครัว. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ศรีพัทธา จาริวงค์. (2539). ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชน ที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดมสำเนา.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการพฤติกรรมศาสตร์ตลอดช่วงชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ ; มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- คันสนีย์ อินทรพันธ์. (2531, สิงหาคม). "อะไรกันนะ...เซลฟีเอ็กสตรีม," ลุคส์. 5(58) : 150.
- ศุภจิร วจิวิวัฒน์. (2533). ความรู้ทัศนคติ ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดมสำเนา.
- สกล วรเจริญศรี. (2545). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน วัยรุ่น. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมสำเนา.
- สมจิต สุวรรณพันธ์. (2526). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาสุขศึกษา หน่วยที่ 3. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมพงษ์ อินทสุวรรณ. (2537, พฤษภาคม). "วัยรุ่นกับการแสวงหา," วิทยาจารย์. 92(5) : 18 – 19.
- สมหมาย อ่ำดอนกลอย. (2533). ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพิษณุโลก. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมสำเนา.

- สมาน ซาลีเตรีอ. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมเชิงสังคมกับความซื่อสัตย์.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สงบ ลักษณะ. (2524). การศึกษาและพัฒนาจริยธรรมไทย. กรุงเทพฯ : มหามงกุฏ
ราชวิทยาลัย.
- สายสุนีย์ อุดมณา. (2541). ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สาวิตรี ทยานศิลป์. (2541). อิทธิพลของครอบครัวต่อความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ สด.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- สาโรช บัวศรี. (2527). จริยศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ศิริมา ฟองคำ. (2541). ความรู้และแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. อัดสำเนา.
- สันทัต เสริมดีและสืบพงษ์ ไชยพรรค. (2530). “ความสัมพันธ์ทางเพศของวัยรุ่นในเขตเมือง
ส่วนภูมิภาค,” รายงานการประชุมวิชาการประชากรศาสตร์ปี 2530. กรุงเทพฯ ;
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทรเฒ. (2528). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. (2531). เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. (2539). การวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านสถิติด้วย SPSS. กรุงเทพฯ :
สำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนทร โคมิน และสนิท สมัยการ. (2522). ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย. กรุงเทพฯ :
สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมนา ชมพูทวีป และคนอื่นๆ. (2530). “การศึกษาความรู้ทัศนคติและประสบการณ์ทางเพศ
ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร,” ใน เอกสารการประชุมวิชาการประชากรศาสตร์
แห่งชาติ. หน้า 31 – 36. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรศักดิ์ ศรีเพ็ญ. (2514). ความรักและกามารมณ์ในวัยเด็ก. กรุงเทพฯ : สนิทพันธ์การพิมพ์.
- สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ. (2541). ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวัง
จะสมรสด้วย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
พัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อัดสำเนา.

- สุรางค์ จันทน์เอม. (2529). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.
- สุชัย อินทรประเสริฐ. (2534). "การตั้งครมภ์ในวัยรุ่น," *สูติศาสตร์รวมาริบัติ*. กรุงเทพฯ : หจก. ปันปัง.
- สุภาพรรณ ไกรตจรัส. (2525). *สุขภาพจิต : จิตวิทยาในการดำรงชีวิตเล่ม 1*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อเนก อารีพรค และสุัทนา อารีพรค. (2525). *เรียนรู้เรื่องเพศ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังสนา บุญธรรม. (2535). *เปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาการระบาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- อัญชลี คตินุรักษ์. (2535). *พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- อานนท์ อาภาภิรม. (2525). *สังคมวัฒนธรรมและประเพณีไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 130 หน้า.
- อดิรัตน์ วัฒนไพลิน. (2527). *การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อมรรัตน์ เสวตนันท์. (2529). *การศึกษาความรู้ ทศนคติ และความต้องการที่จะศึกษาเรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสุวรรณ วรวรรณ. (2530). *คู่มือการสอนเรื่องครอบครัวศึกษา*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สไต์.
- อุทัย หิรัญไธ. (2526). *สารานุกรมศัพท์ทางสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2543). *พาลูกค้นหาความนับถือตนเอง*. กรุงเทพฯ : ชันดำการพิมพ์.
- Brooks – Gunn, Jenne and F. Furstenberg Frank. (1990). "Adolescents Sexual Behavior," in *Adolescents behavior and Society*. P 245 – 248. Edited by muss. Rolf E. New York : Mc Graw – Hill Publishing Company.

- Bowlby, J. (1946). *Forty – four Juvenile Thieves : Their Characters and Home Life*.
London : Ballfere, Tindall and Cox.
- Bruno, F.J. (1983) *Adjustment and personal growth : Seven pathway*. New York :
John wiley and sons.
- Cooper smith, S. (1984). *SEI: self – Esteem Inventories*. California : Consulting
Psychologists Press, Inc.
- _____. (1971). "Studies in Self – Esteem," in *Contemporay Psychology*.
P. 343 – 345. San Francisco : W.H. Freeman and Company.
- Daccy, J. Student. (1980). *Adolescent Today*. California : Goodyear Publishing.
- Dwyer, O. William, Leeming, C. Frank and Oviver, P. Diana. (1996). *Issue in
Adolescent Sexuality*. Boston : Allyn and Bacon.
- Egger, R. and T. Mathias. (1993). *HIV/AIDS – related knowlede, atttudes, and practice
Among managum secondary sch oll student*. Bulletin of PAHO 27 (1993) :
360 – 368.
- Frank, J. (1983). *Adlustment and Personal Growth : Seven Pathway*. 2nd ed.
New York : John Wiley and sons.
- Freud, Sigmund. (1959). *Inhibition, symptoms and Anxiety Translaed by Stratcher*.
New York : W.W. Norton.
- Feather, Norman T. (1975). *Value in Education and Society*. New York : Collier
Macmillan.
- Gredana, Banaial and Everly, Geovge. (1979). *Controlling Streets and Tension
Holistic*. Englewood Cleffs : Prentice – Mall Inc.
- Goldenson. (1984). *Longman Dictionary of Psychology and Psychology and Pychiatry*.
New York : longman Inc.
- Hopkin, Joln, Sehnik, Melvin and Kanter. (1973, August). "Joln, sex and the
Teenage," *Time*. 8 (7) : 34 – 40.
- Horlook, Elizabeth B. (1967). *Adolescent Deverlopment*. 3rd ed. New York :
McGraw – Hill Book.
- Hurlock, H.B. (1956). *Child Development*. New York, Mc Graw – Hill Bood Company.
703 p.
- Kirkendall, W.L. (1965). *Adolescent*. New York : Appieton Company.
- Kastenbaum, Robert. (1979). *Human Development*. Boston : Allyn and Bacon, Inc.
- Lee, Michele. (1993). *Life Issue : Teenage Sexuality*. New York : Marshall Cavendish.

- Maslow A.M. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York : Harper & Row Publisher.
- Moore, Susan and Rosenthal Doreen. (1993). *Sexuality in Adolescence*. New York : Roxtledge.
- Offer, Dantel. (1971, September). *Sexual Behavior of A group of Normal Adolescents*. Medical Aspects of Human Sexuality. 9 (5) : 40 – 49.
- Rogers, Dorothy. (1972). *The Psychology of Adolescence*. New Jersey, Prentice – Hall.
- _____. (1972). *The Psychology of Adolescence*. 2nd ed. New York : Meredith Corporation.
- Rac. Everson Sonya. (1974, June). "Sex Education and Adolescent Attitudes," *Dissertation Abstract international*. 2 (4) : 257.
- Susan. Sterns Ronni. (1983, September). "Fox for Affecting sexual and contraceptive Altitude and Behaviors among Adolescent," *Dissertation Abstracts International*. 43(30) : 3430 – A.
- Shapiro, L.E. (1997). *How to raise a child with a high EQ*. Harper : Collins Publishers.
- Sasse, Coonic R. (1978). *Person to Person*. California Chas A Bemnett. Co., Inc.
- Yamane, Taro. (1967). *Statistical and Introductory Analysis*. 2nd ed. New York : Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

**รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิจัย
หนังสือเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
หนังสือขออนุญาตทดลองแบบสอบถาม
หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล**

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณี ดำรงรัตน์ รองศาสตราจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล ศิริราชพยาบาล
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตกรณ์ ประทุมวงศ์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาสุขศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐิน อาจารย์ประจำภาควิชาสุขศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ นุปผา ปลื้มสำราญ อาจารย์ประจำภาควิชาสุขศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. นายแพทย์วิชัย กิตติวัฒนากุล นายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ระดับ 9
 ด้านเวชกรรม – สูติ – นรีเวชกรรม
 โรงพยาบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี

บันทึกข้อความ

98

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/3915

วันที่ 23 เมษายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์ นภาพร มัชฌมางกูร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยา สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐิน อาจารย์บุบผา ปลื้มสำราญ และ อาจารย์กฤตกรณ์ ประทุมวงษ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสอบถาม ให้ นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 1012/3916

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔๓ เมษายน 2546

ขอ เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ขอ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โรงพยาบาลศิริราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์นายแพทย์ รัชชานนท์
และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้
บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ขรรค์ คำรงค์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
แบบสอบถาม ให้ นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นายแพทย์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 032-246000-15 ต่อ 212

ที่ ทม 1012/ 3 ๙1๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๙๓ เมษายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงพยาบาลดำเนินสะดวก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมาบุตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยา สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายแพทย์วิชัย กิตติวัฒนากุล เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ให้ นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมาบุตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 032-246000-15 ต่อ 212

ที่ ทม 1012/ 4724

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

17 มิถุนายน 2546

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์นายแพทย์ รัชมางกูร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยา สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอาภากรณ์ เจริญรัตน์ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นายแพทย์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 032-246000-15 ต่อ 212

ที่ ทม 1012/ 4๙ ๖4

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗๖ มิถุนายน 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอาภากรณ์ เชนรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมางกูร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยา สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 232 คน ตอบแบบสอบถาม พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร ในระหว่าง เดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอาภากรณ์ เชนรัตน์ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมางกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 07-0606207

ที่ ทม 1012/๔๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ มิถุนายน 2546

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนกระทุ่มแบนวิเศษสมุท คุณ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอาภาภรณ์ เจริญรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์นายแพทย์ รัชชมางกูร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยา สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 92 คน ตอบแบบสอบถาม พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร ในระหว่าง เดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอาภาภรณ์ เจริญรัตน์ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นายแพทย์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 07-0606207

ที่ ทม 1012/14946

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๖ มิถุนายน 2546

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดธรรมจริยาภิรมย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอาภาภรณ์ เจริญรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร" โดยมี รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌิมานุกร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยา สุขวงศ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 44 คน ตอบแบบสอบถาม พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร ในระหว่าง เดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอาภาภรณ์ เจริญรัตน์ ข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌิมานุกร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 07-0606207

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเรื่องพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร

ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจ และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
เรื่องพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร

เฉลยคำตอบของแบบสอบถามเรื่อง พฤติกรรมทางเพศ

แบบสอบถาม

**เรื่อง : พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา
จังหวัดสมุทรสาคร**

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพศึกษา
2. คำตอบของนักเรียนจะเป็นประโยชน์และมีความสำคัญยิ่งต่อการศึกษาและการวิจัยต่อไป
3. คำตอบของนักเรียนไม่มีถูกหรือผิด ผู้วิจัยใคร่ขอความกรุณาจากนักเรียนช่วยตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และตรงกับความคิดความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
4. ข้อมูลต่าง ๆ ที่นักเรียนตอบในแบบสอบถามจะถือเป็นความลับและไม่มีผลเสียต่อตัวท่านหรือบุคคลใด โดยท่านไม่ต้องระบุชื่อหรือสถานศึกษาของท่านลงในแบบสอบถามนี้
5. แบบสอบถามมีทั้งหมด 6 หน้า แบ่งออกเป็น 6 ตอน โปรดตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพราะถ้าตอบไม่ครบทุกข้อจะทำให้แบบสอบถามชุดนี้ไม่สามารถวิเคราะห์ผลการวิจัยได้

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและให้ความช่วยเหลือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่งมา ณ. โอกาสนี้

นางสาวอาภากรณ์ เตชรัตน์
นิสิตปริญญาโท สาขาสุขภาพศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง : ขอให้นักเรียนทำแบบสอบถามทุกข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของ นักเรียน

- 1) เพศ
 - () ชาย
 - () หญิง
- 2) ระดับการศึกษา
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 4
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 5
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 6
- 3) รายได้ของนักเรียน (เงินที่ได้รับจากผู้ปกครอง)
 - () ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน
 - () 1,000 - 2,000 บาทต่อเดือน
 - () สูงกว่า 2,000 บาทต่อเดือน
- 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - () คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 - 4.00
 - () คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 - 2.99
 - () คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 - 1.99
- 5) ลักษณะการอยู่ร่วมกันของครอบครัว
 - () อยู่ร่วมกับบิดา
 - () อยู่ร่วมกับมารดา
 - () อยู่ร่วมกับบิดามารดา
 - () อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความรู้เรื่องเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแล้วทำเครื่องหมาย (X) บนตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุด
เพียงคำตอบเดียว

หัวข้อ การทำงานของระบบสืบพันธุ์

6. ฮอร์โมนเอสโตรเจนไปกระตุ้นมดลูกอย่างไร
 - ก. ทำให้ผนังมดลูกหนา
 - ข. ไปทำให้ผนังมดลูกบาง
 - ค. ทำให้ผนังมดลูกหลุด
 - ง. ทำให้ผนังมดลูกหดตัว

7. เมื่อวัยรุ่นเกิดความต้องการทางเพศ อวัยวะเพศจะแข็งตัวและขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว เพราะสาเหตุใด
- มีความรู้สึกตื่นเต้นมาก
 - มีเลือดมาคั่งบริเวณนี้มาก
 - ฮอร์โมนที่ควบคุมบังคับให้แข็งตัว
 - โยยประสาทที่ปลายองคชาติขยายตัว
8. การระวังรักษาอวัยวะเพศให้คงอยู่ในสภาพปกติปราศจากโรค ควรปฏิบัติอย่างไร
- รักษาความสะอาดสม่ำเสมอ
 - สังเกตความผิดปกติที่เกิดขึ้นในระยะแรก
 - หลีกเลี่ยงไม่ให้อวัยวะเพศได้รับการชอกช้ำ
 - รักษาความสะอาด หลีกเลี่ยงอันตรายและการติดเชื้อ
9. การตัดหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศชาย จะมีผลอย่างไร
- ทำให้เกิดการอักเสบได้ง่าย
 - มีความรู้สึกทางเพศมากขึ้น
 - ลดความรู้สึกทางเพศให้น้อยลง
 - รักษาความสะอาดอวัยวะเพศได้ง่ายขึ้น
10. สุขปฏิบัติที่ดีสำหรับอวัยวะเพศชายควรทำอย่างไร
- รอยแบ่งให้แห้งอยู่เสมอ
 - ระบายความรู้สึกทางเพศด้วยตนเองทุกวัน
 - ล้างทำความสะอาดและเช็ดให้แห้งทุกครั้งที่อาบน้ำ
 - ใส่กางเกงในให้รัดแน่นเพื่อป้องกันมิให้อวัยวะถูกกระทบกระเทือน
11. สุขปฏิบัติที่ดีสำหรับอวัยวะเพศหญิงควรทำอย่างไร
- ใช้น้ำยาสำหรับสวนล้างช่องคลอดทุกวัน
 - ขณะมีประจำเดือนควรใช้แป้งโรยให้แห้งเสมอ
 - ล้างทำความสะอาดและเช็ดให้แห้งทุกครั้งที่อาบน้ำ
 - ควรใช้ผ้าอนามัยชนิดสอดใส่ในช่องคลอดจะทำให้สะอาดที่สุด
12. การเข้าส้วมสาธารณะทุกครั้งเราควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะปลอดภัยจากการติดเชื้อ
- เข้าแล้วใช้เลย
 - ใช้แล้วไม่ต้องรูดน้ำ
 - เลือกห้องส้วมแล้วใช้
 - พิจารณาความสะอาดและ รูดน้ำก่อนใช้

13. ข้อใดเป็นอันตรายที่สุดเกี่ยวกับสุขปฏิบัติของอวัยวะเพศ
 - ก. ใช้ส้วมสาธารณะ
 - ข. อาบน้ำแล้วรอยแป้ง
 - ค. ใช้ชุดชั้นในที่รัดแน่น
 - ง. หลังถ่ายอุจจาระและปัสสาวะแล้วไม่ต้องทำความสะอาด
14. การใช้กระดานกั้นขุขับอวัยวะเพศหญิงควรปฏิบัติอย่างไร
 - ก. ขั้บจากอวัยวะเพศไปหาทวารหนัก
 - ข. ขั้บจากทวารหนักไปหาอวัยวะเพศ
 - ค. ขั้บอย่างไรก็ได้ให้อวัยวะเพศแห้ง
 - ง. ถูกทั้ง ก และ ข
15. นักเรียนควรปฏิบัติอย่างไรในการคบเพื่อนต่างเพศ
 - ก. ขออนุญาตพ่อแม่
 - ข. ปฏิบัติตามเพื่อน ๆ
 - ค. หลีกเลี่ยงคบเพื่อนต่างเพศ
 - ง. ปฏิบัติตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคมไทย
16. คำกล่าวใดที่วัยรุ่นควรยึดถือปฏิบัติ
 - ก. อย่าชิงสุกก่อนห่าม
 - ข. ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์
 - ค. ความรักทำให้คนตาบอด
 - ง. ประสบการณ์คือกำไรชีวิต
17. ข้อใดเป็นการวางตัวที่ดีที่สุดในการคบเพื่อนต่างเพศของฝ่ายหญิง
 - ก. เพศหญิงควรรักษานวลสงวนตัวและแต่งกายสุภาพ
 - ข. ให้ความสนิทสนมใกล้ชิดเหมือนเป็นเพศเดียวกัน
 - ค. ควรหลีกเลี่ยงการขอความช่วยเหลือเพื่อป้องกันการใกล้ชิด
 - ง. เพศหญิงควรแสดงความอ่อนแอเพื่อให้เพศชายคอยช่วยเหลือ
18. เพื่อนต่างเพศหมายถึงเพื่อนแบบใดต่อไปนี้
 - ก. คนที่ไม่รู้จักทั่วไป
 - ข. เพื่อนที่ไปแปลงเพศแล้ว
 - ค. เพื่อนที่มีเพศแตกต่างกัน
 - ง. เพื่อน ๆ ที่มีความคิดแตกต่างกัน

19. ข้อใดเป็นพฤติกรรมที่ฝ่ายชายควรปฏิบัติต่อเพื่อนหญิง
 - ก. พยายามหาโอกาสอยู่ตามลำพังเพื่อปรึกษาหารือ
 - ข. แสดงความสนิทสนมโดยจับมือถือแขนและถูกเนื้อต้องตัว
 - ค. แสดงความเป็นลูกผู้ชายด้วยการเอาใจผู้หญิงทุกคนที่คุยด้วย
 - ง. ควรปฏิบัติตัวอย่างสุภาพบุรุษให้เกียรติและจริงใจต่อเพศหญิง
20. ข้อใดเป็นวิธีป้องกันปัญหาทางเพศในวัยเรียนที่ดีที่สุด
 - ก. ไม่คบเพื่อนต่างเพศ
 - ข. เรียนรู้วิธีการคุมกำเนิดที่ถูกต้อง
 - ค. อย่าซิงสุกก่อนห้าม รักนวลสงวนตัว
 - ง. ทำตัวตามสบายเมื่อเกิดปัญหาค่อยหาทางแก้ไข
21. ชายหญิงที่มีคุณสมบัติการเป็นสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีควรปฏิบัติตัวอย่างไร
 - ก. ชายให้เกียรติหญิง
 - ข. หญิงขอบคุณเมื่อชายแสดงความมีน้ำใจ
 - ค. ชายและหญิงปฏิบัติตัวตามกรอบวัฒนธรรมประเพณีไทย
 - ง. ถูกทุกข้อ
22. การคบเพื่อนต่างเพศที่ไม่ถูกต้องมักเกิดปัญหาใด
 - ก. การตั้งครรภ์ก่อนสมรส
 - ข. การมีเพศสัมพันธ์ส่ำส่อน
 - ค. เรียนไม่สำเร็จตามความมุ่งหมาย
 - ง. ถูกทุกข้อ
23. ข้อใดกล่าวถึงการผืนเปียกไม่ถูกต้อง
 - ก. เป็นการผ่อนคลายอารมณ์ทางเพศ
 - ข. ถ้าเกิดขึ้นบ่อยทำให้ร่างกายชุบผอม
 - ค. เป็นธรรมชาติเกิดกับวัยรุ่นชายทุกคน
 - ง. ลดปริมาณการตั้งค่างของอสุจิมากเกินไป
24. การแสดงออกที่ถือเป็นความผิดปกติทางเพศของวัยรุ่นคือ
 - ก. มีความรู้สึกทางเพศ
 - ข. รักกับเพื่อนเพศเดียวกัน
 - ค. มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
 - ง. ทำตนให้เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม
25. ข้อใดเป็นการควบคุมอารมณ์ทางเพศได้เหมาะสม
 - ก. ไปเที่ยวหญิงบริการ
 - ข. มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก
 - ค. สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
 - ง. ออกกำลังกายหรือหางานอดิเรกทำ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อและทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
1. การดูหนังสือ วิดีโอหรือภาพยนตร์ที่มีภาพโป๊เป็นการหาความรู้เกี่ยวกับเพศ					
2. ชายหญิงสามารถแสดงความรักกันในที่สาธารณะได้อย่างเปิดเผย					
3. การจับมือถือแขนกับเพศตรงข้ามเป็นเรื่องธรรมดา					
4. หญิงควรรักษาพรหมจรรย์จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน					
5. ผู้หญิงแต่งตัวโป๊ยั่ววนว่าเป็นคนทันสมัย					
6. การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องปกติในสังคม					
7. การตั้งครรรภ์ระหว่างการศึกษเป็นเรื่องปกติสำหรับวัยรุ่นที่มีอยู่ทั่วไป					
8. ผู้หญิงแต่งงานแล้วควรมีเพศสัมพันธ์เฉพาะกับสามีเท่านั้น					
9. ผู้ชายแต่งงานแล้วควรมีเพศสัมพันธ์เฉพาะกับภรรยาเท่านั้น					
10. การไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์เป็นการหาประสบการณ์ชีวิต					
11. ผู้ชายเที่ยวโสเภณีหญิงเป็นเรื่องธรรมดา					
12. การมีแฟนระหว่างการศึกษเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย					
13. การพูดคุยกับเพื่อนต่างเพศควรพูดเรื่องเกี่ยวกับเพศ เพราะเป็นเรื่องธรรมดาในสังคม					
14. การไปเที่ยวกับเพื่อนชายตอนกลางคืนเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ					
15. การโอบกอดของชายหญิงในที่สาธารณะเป็นเรื่องทันสมัย					
16. ไปดูหนังสือสองต่อสองกับเพื่อนต่างเพศยามวิกาลเป็นเรื่องปกติ					
17. ไปดูหนังกับเพื่อนต่างเพศสองต่อสองเป็นเรื่องปกติ					

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
18.การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในระหว่างศึกษา เป็นเรื่องน่าลอง					
19.ชายที่มีประสบการณ์ทางเพศมากไม่มีปัญหา ครอบครั					
20.ชายหญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงานถือว่า เหมาะสมดี					
21.หญิงควรมีเพศสัมพันธ์มาก่อนเพราะจะทำให้ มีประสบการณ์					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมายถูกในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่ผู้ปกครองอบรมเลี้ยง
ดูท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย (✓) ที่คำตอบเพียงคำตอบเดียว

หมายเหตุ ผู้ปกครองในที่นี้หมายถึงผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูนักเรียน

ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. ท่านมักชมเชยข้าพเจ้าเสมอ					
2. ท่านให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำกับข้าพเจ้าเสมอ					
3. เวลาที่ทุกข์ท่านช่วยผ่อนคลายความทุกข์ความ กังวลใจ					
4. ท่านพูดคุยกับข้าพเจ้าด้วยเสียงอันไพเราะนุ่มนวล					
5. ท่านเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของข้าพเจ้าเสมอ					
6. ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นและร่วม กิจกรรมภายในบ้านแทบทุกอย่าง					
7. ท่านแสดงความรัก ความเมตตาข้าพเจ้า					
8.ท่านอธิบายถึงเหตุผลในการทำโทษให้ข้าพเจ้าทราบ ทุกครั้ง					
9.ท่านพูดเล่น หยอกล้อ เป็นกันเองฉันเพื่อนกับข้าพเจ้า เสมอ					

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10.ท่านมักพูดให้กำลังใจ เข้าข้างและเห็นข้าพเจ้าดีกว่าคนอื่นเสมอ					
11.เวลาท่านลงโทษข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าใจและยอมรับว่าสิ่งที่ท่านลงโทษนั้นถูกต้องและเหมาะสมแล้ว					
12.เวลาท่านลงโทษข้าพเจ้า ท่านจะดูว่าเพียงเล็กน้อย					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่าง

หลังข้อความที่ตรงกับนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียนมากพอควร

ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นบางครั้งตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียน

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียนเท่าใดนัก

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียนเลย

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. ฉันพอใจสภาพของตัวเองในปัจจุบัน					
2. ฉันเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน ๆ รุ่นพี่รุ่นน้อง					
3. ฉันเป็นที่รักใคร่ชื่นชมของอาจารย์ พ่อแม่					
4. เพื่อน ๆ ของฉันมักมาปรึกษาเมื่อต้องการปรับทุกข์เสมอ					
5.ฉันประสบความสำเร็จในการเรียน					
6.ฉันมักได้รับคำชมว่าเป็นคนมีน้ำใจ					
7.ฉันมักทำอะไรมักเป็นที่ไว้วางใจของอาจารย์โดยไม่ต้องเข้มงวดกวดขัน					
8.ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่ตัวคนเดียวในโลก					
9.ฉันรู้สึกว่าตนเองเข้ากับคนอื่นไม่ค่อยได้					
10.พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของฉัน					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	ปฏิบัติ ประจำ	ปฏิบัติ บางครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ
1. ฉันเดินโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศ และถือว่าเป็นเรื่องปกติ			
2. ฉันไปเดินในที่ลับตาคนกับเพื่อนต่างเพศยามวิกาล			
3. ฉันใส่เสื้อสายเดี่ยวไปดูหนังกับเพื่อนต่างเพศ			
4. ฉันเล่นหยอกล้อกับเพื่อนต่างเพศเหมือนเพื่อนเพศเดียวกัน			
5. ฉันจับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ			
6. ฉันกอดจูบกับเพื่อนต่างเพศ			
7. ฉันไปเที่ยวตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศ			
8. ฉันนั่งคุยกับเพื่อนต่างเพศสองต่อสอง ในที่ลับตาคน			
9. ฉันมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ			
10. ฉันมีแฟนหลายคน			
11. ฉันจีบเพื่อนต่างเพศที่ฉันพอใจ			
12. ฉันไปเที่ยวสถานบันเทิงกับเพื่อนต่างเพศ			
13. ฉันมีแฟนที่รักกันเพียงระยะสั้น ๆ แล้วเลิก			
14. ฉันเขียนจดหมายรักไปให้เพื่อนต่างเพศ			
15. ฉันชวนเพื่อนต่างเพศไปดูหนังสองต่อสอง			
16. ฉันช่วยยืมหนังสือก่อนสอบกับเพื่อนต่างเพศสองต่อสอง			
17. ฉันจับมือเพื่อนต่างเพศเมื่อเวลาข้ามถนนเท่านั้นเวลาอื่นจะไม่จับมือเพื่อน			
18. ฉันมักซื้อของฝากไปให้แฟนเสมอ			
19. ฉันโทรศัพท์คุยกับแฟนเป็นเวลานาน ๆ			
20. ฉันไปเที่ยวสถานบริการทางเพศ			
21. ฉันดูภาพยนตร์ วีดีโอและหนังสือโป๊ยามว่าง			
22. ฉันเล่นอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ			
23. ฉันชวนเพื่อนต่างเพศไปดูหนังโป๊			
24. เมื่อฉันพบคนที่ถูกใจฉันจะมีความต้องการทางเพศทันที			
25. ฉันมักชวนแฟนของฉันให้มีเพศสัมพันธ์			

ภาคผนวก ค

คำอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

ตาราง 7 ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรู้เรื่องเพศ

ข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.83	0.35
2	0.83	0.31
3	0.82	0.48
4	0.82	0.46
5	0.83	0.43
6	0.82	0.63
7	0.82	0.72
8	0.83	0.38
9	0.82	0.44
10	0.82	0.59
11	0.82	0.52
12	0.83	0.55
13	0.83	0.50
14	0.82	0.52
15	0.83	0.43
16	0.82	0.63
17	0.82	0.66
18	0.82	0.44
19	0.82	0.45
20	0.82	0.48

ค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบความรู้ = 0.84

ตาราง 8 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.49
2	0.46
3	0.44
4	0.44
5	0.66
6	0.44
7	0.49
8	0.55
9	0.52
10	0.67
11	0.58
12	0.45
13	0.56
14	0.50
15	0.46
16	0.68
17	0.43
18	0.67
19	0.50
20	0.65
21	0.63

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.90

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูต่อพฤติกรรมทางเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.39
2	0.39
3	0.49
4	0.53
5	0.46
6	0.50
7	0.39
8	0.34
9	0.41
10	0.46
11	0.24
12	0.41
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.63	

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเองต่อพฤติกรรมทางเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.43
2	0.35
3	0.39
4	0.36
5	0.49
6	0.28
7	0.26
8	0.22
9	0.28
10	0.42
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.64	

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงติกรรมทางเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.67
2	0.76
3	0.61
4	0.36
5	0.49
6	0.72
7	0.77
8	0.70
9	0.62
10	0.56
11	0.35
12	0.67
13	0.54
14	0.73
15	0.63
16	0.46
17	0.41
18	0.45
19	0.33
20	0.65
21	0.77
22	0.74
23	0.73
24	0.30
25	0.59
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.82	

คำตอบที่ถูกต้องของแบบสอบถามความรู้เรื่องเพศ จำนวน 20 ข้อ

ข้อ 1.	ก	11.	ก
2.	ข	12.	ก
3.	ง	13.	ค
4.	ง	14.	ง
5.	ค	15.	ค
6.	ค	16.	ง
7.	ง	17.	ง
8.	ง	18.	ข
9.	ก	19.	ข
10.	ข	20.	ง

ลักษณะของข้อความในแบบสอบถามค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศ

จำนวน 21 ข้อ

1. ค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศเชิงนิมาน ได้แก่ ข้อ 4, 8, 9, 14
2. ค่านิยมทางเพศต่อพฤติกรรมทางเพศเชิงนิเสธ ได้แก่ ข้อ 1 - 3, 5 - 7, 10 - 21

ลักษณะของข้อความในแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูต่อพฤติกรรมทางเพศ

จำนวน 12 ข้อ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล ได้แก่ ข้อ 1 - 10
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ได้แก่ ข้อ 11
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ได้แก่ ข้อ 12

ลักษณะของข้อความในแบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเองต่อพฤติกรรมทางเพศ

จำนวน 10 ข้อ

1. ความภาคภูมิใจในตนเองต่อพฤติกรรมทางเพศเชิงนิมาน ได้แก่ ข้อ 1 - 7, 10
2. ความภาคภูมิใจในตนเองต่อพฤติกรรมทางเพศเชิงนิเสธ ได้แก่ ข้อ 8 - 9

แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 25 ข้อ

1. พฤติกรรมทางเพศเชิงนิมาน ได้แก่ 17
2. พฤติกรรมทางเพศเชิงนิเสธ ได้แก่ 1 - 16, 18 - 25

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวอาภากรณ์ เดชรัตน์
วัน เดือน ปีเกิด	17 พฤศจิกายน 2509
สถานที่เกิด	จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	8 หมู่ 5 ตำบลประสาธสิทธิ์ อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี 70210
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงพยาบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2525	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประสาธรัฐประชากิจ จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2528	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธรรมจริยาภิรมย์ จังหวัดสมุทรสาคร
พ.ศ. 2533	ประกาศนียบัตรพยาบาลและผดุงครรภ์ วิทยาลัยพยาบาลบาราศนราดรุณ จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2535	วท.บ. (สุขศึกษา) สถาบันราชภัฏนครปฐม
พ.ศ. 2542	พย.บ. มหาวิทยาลัยมหิดล ศิริราชพยาบาล
พ.ศ. 2546	วท.ม. (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ